

Завещанието

от вечния Баща
към Неговия възлюбен Син
и от Сина към Неговите
братя и сестри

Деян Делчев

Деян Делчев

Завещанието

от вечния Баща
към Неговия възлюбен Син
и от Сина към Неговите
братя и сестри

Написана 2014 г.

Последно редактирана през Юни, 2019 г.

zaveshtaniето.alle.bg

dejandodo@abv.bg

Посвещавам
на моето скъпо семейство
от Скайп групата
„Нашият милостив Баща“

Съдържание

Предговор	5
I. Завещанието	6
I. 1. Началото	7
I. 2. Проблем с наследството	20
I. 3. Осиновяването	44
I. 4. Първородството	63
I. 5. Престолонаследникът идва	101
I. 6. Младоженецът	116
I. 7. Завещанието и заветите	161

Прегговор

През годините, авторът се е вълнувал от различни акценти на красивата и хармонична божествена истина. Неговият интерес е бил заплеляван веднъж от пророчествата, а друг път от разнообразните идеи на Писанието. По-късно той е намирал за особено важни практичните въпроси на християнската религия, пряко свързани със спасението и благочестивия живот, а също и актуалната тема на така наречената „настояща истина“. Последното му просветление от нашия небесен Баща предостави **вярната основа и рамка** за тези негови изследвания от миналото и по тази причина той се чувства подбуден да го сподели с вас читателите. Тази книга е първа част на тетралогията *ЗАВЕЩАНИЕТО*.

І Завещанието

*...Аз ще изявя постановлението;
Господ ми каза: Ти си Мой Син;
Аз днес Те родих.*

*Поискай от Мене и Аз ще Ти дам
народите за Твое наследство,
и земните краища
за твое притежание...*

Псалм 2:7, 8

Гл. 1. Началото

Така говори Господ на Силите, Който казва: Ето мъжът, чието име е Отрасъл; Той ще израсте от мястото си, и ще построи храма Господен. Да! Той ще построи храма Господен; и като приеме славата, ще седне на престола си като управител; ще бъде и свещеник на престола си; и съвещание за установяване на мир ще има между двамата.

Захария 6:12, 13

Всеки от нас се е питал някога за началото, за произхода на всичко съществуващо - видимо и невидимо. Този въпрос е много важен, защото е свързан с нашата идентичност - кои наистина сме ние? Свещените Писания имат задачата да съхраняват това знание:

В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало. Йоан 1:1-3

Този стих говори за началото на всичко. Казва ни, че преди това начало не е съществувало нищо друго освен Бог и Неговото Слово. Казва ни също, че това Слово произхождало от самия Него и че чрез Него Той създал всичко. Кое е това Слово, или по-точно Кой е това Слово, научаваме няколко стиха по-надолу в същия пасаж, където се говори за идването на Иисус Христос на земята:

И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина... Никой, кога да е, не е видял Бога; Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той Го изяви. Йоан 1:14, 18

Завещанието

От тук разбираме, че това Слово, което произлязло от Бога, бил самият единороден Син на Бога. В такъв случай, историята на това начало е много вълнуваща, защото тя ни разказва за един Баща и Неговия Син. Както е писано в друга библейска книга на име Притчи:

Кой е възлязъл на небето и слязъл? Кой е събрал вятъра в шепите си? Кой е вързал водите в дрехата си? Кой е утвърдил всичките земни краища? **Как е името Му, и как е името на Сина Му?** Кажи, ако го знаеш! *Притчи 30:4*

Самият Исус говори конкретно за Своя небесен произход:

Иисус им каза: Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото **Аз съм излязъл** и **дошъл** от Бога; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати. *Йоан 8:42*

Защото Сам Отец ви обича, понеже вие обикнахте Мен и **повярвахте, че Аз от Отца излязох**. **Излязох от Отца и дойдох на света**; и пак напускам света и отивам при Отца. Неговите ученици Му казаха: Ето, сега ясно говориш и никаква притча не казваш. 30 Сега знаем, че Ти всичко знаеш и няма нужда да Те пита някой. По това вярваме, **че си излязъл от Бога**. *Йоан 16:27-30*

Защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги приеха и наистина познаха, **че излязох от Теб**, и повярваха, че Ти си Ме пратил. *Йоан 17:8*

Иисус тук говори за две отделни събития – че е (1) произлязъл от Своя Отец, и че е (2) дошъл на света.

Пълна Жертва е направена; защото: “Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син”- не син по сътворение, както бяха ангелите, нито син по

1. Началото

осиновление, както е простеният грешник, но **Син, роден** в изразения образ на личността на Отец и в целия блясък на Неговото величие и слава - Един, равен с Бога във власт, достойнство и божествено съвършенство. **В Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството**". *Знамения на времето 30-ти май, 1895 г., Параграф 3*

Вечният Баща, непроменимият, **даде Своя Единороден Син, откъсна от лоното си Онзи, Който бе направен в изразения образ на Неговата личност** и **Го изпрати долу на земята**, за да разкрие, колко много обича човечеството. *Ривю енд Херълд 9-ти юли, 1895 г. Параграф 13*

Ние също знаем, че Бог е създал вселената и всички същества в нея, чрез Своя Син:

Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание; **понеже чрез Него бе създадено всичко**, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко **чрез Него бе създадено**; и Той е преди всичко, и всичко чрез Него се сплотява. *Кол. 1:15-17*

Чрез Христос действаше Отец при сътворението на небесните същества. (Цитира се Кол. 1:16); и цялото Небе отдаваше вярност и послушание в еднаква степен както на Христос, така и на Отец." *Великата борба Гл. 29 Произходът на злото – Параграф 3*

Самият Син на Бога, представен като Мъдростта, разказва за това начало, когато Бог творил, чрез Него:

Господ ме имаше в началото на пътя Си, преди делата Си отдавна. От века бидох помазана, от начало, преди

Завещанието

създанието на земята. **Родих се, когато нямаше бездните**, когато нямаше източниците, които избилват с вода. Преди горите да се поставят, преди хълмовете, **аз бях родена**. Като още не беше направил земята, нито полета, нито върхове от пръстта на вселената. **Когато готвеше небесата, аз бях там, когато начертаваше кръг над лицето на бездната, когато утвърждаваше облаците горе, когато укрепяваше източниците на бездната, когато полагаше закона си на морето да не престъпят водите повелението Му, когато нареждаше основанията на земята, тогаз бях при Него и устроявах всичко; и аз Му бях наслаждение всеки ден, и веселях се всякога пред Него. Веселях се на обитаемата Негова земя; и наслаждението ми беше с човешките синове. Притчи 8:22-31 *Цариградски превод (ЦП)***

Не случайно Синът на Бога се представя като Божията мъдрост.

но за самите призвани — и юдеи, и гърци — Христос, Божия сила и Божия мъдрост. *1 Кор. 1:24*

за да се утешат сърцата им, като се свържат заедно в любов, за всички богатства на пълното проумяване, за познаването на тайната на Бога – Христос, в когото са скрити всичките съкровища на мъдростта и на познанието. *Кол. 2:2, 3*

Преди Бог да започне да твори, било необходимо да положи крайъгълния камък на делото Си. Понеже не е имало никой над Него, Той не би могъл да се покорява на който и да е. Но за да може всички същества, които щял да създаде, да бъдат свързани постоянно с Него - Източника на всичкия живот, Бог щял да осигури един жив пример на любящо покорство за цялата вселена. Когато Бог родил Своя Син – един равен на Него, но покорен - Той осигурил точно такъв пример. В горните стихове четем, че Синът се наслаждавал в любовта на Своя

1. Началото

Баща и в същото време с радост следвал Неговата воля във всичко. Така чрез Синът, животът на Бога можел да протича към всички същества във вселената, защото в Негово лице те щели да имат съвършен пример за правилно отношение към Източника на живота.

Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества се влива животът на Отца чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота. *Копнежът на вековете – Гл. 1 Бог с нас – Параграф 6*

Всяка душа бе скъпоценна в очите Му. Макар че винаги се носеше с божествено достойнство, Той се свеждаше с най-нежна загриженост към всеки член на Божието семейство. Във всички хора виждаше паднали души, чието спасение беше обект на мисията Му. Такъв е характерът на Христос, така както е разкрит в живота Му. Това е характерът на Бога. Сърцето на Отец е мястото от където протичат потоците на божественото състрадание, изявено в Христос към човешките деца. Исус, нежният и състрадателен Спасител, беше Бог „изявен в плът.” 1 Тимотей 3:16. *Пътят към Христос – Гл. 1 Божията любов към човека - Параграф 8, 9.*

Завещанието

Бивайки роден от Бога във вечността, Христос унаследил естеството на Своя Баща – пълнотата на Неговата божественост, Неговото име, Неговият характер:

Завещанието

Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото съществуване и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините 4 и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното.
Евр. 1:3, 4

Унаследяването на божественото естество прави Христос наследник на всичко Божие и равен на Неговия Баща.

Нашият велик Пример беше въздигнат до равенство с Бога. Той беше високопоставен водач в небето. Всички святи ангели се наслаждаваха да Му се покланят. `И отново, когато въвежда Първородния в света, Той казва: Нека всички ангели на Бога да Му се поклонят.`” *Свидетелства към църквата – том 2, гл. 56 Важността на самоуправлението – Параграф 15*

Равенството между Бог и Неговия Син се основава на техните отношения, а не на тяхната сила или възраст.

Писанието ясно показва връзката между Бог и Христос, и те изявяват така ясно персоналната и индивидуалността на всеки от Тях: (Цитира се Евр. 1:1-5.) Бог е Башата на Христос; Христос е Синът на Бога. На Христос се даде възвишена позиция. Той бе направен равен на Отец. Всички съвети на Бога са открити за Неговия Син.“ *Свидетелства към църквата, том 8, Гл. 43 Свидетелството на Писанието - Параграф 1-3*

Раждането на Сина във вечността е събитие в областта на невидимото, понеже единственият свидетел на раждането Му е Отец. Бог изявил и потвърдил този факт чрез завета, който сключил със Сина Си, а Синът приел това с вяра и благодарност

1. Началото

от любов. Церемонията на този вечен завет е разкрита в Псалм 2-ри, където Бог казва:

Аз поставих Царя Си на Сион, светия Мой хълм. *ст. 6*

Синът изявил и потвърдил решението на Своя Баща с думите:

Аз ще изявя постановлението; Господ ми каза: Ти си Мой Син; Аз днес Те родих. *ст. 7*

Приемайки казаното от Своя Баща относно Своя произход, Христос проявил пълно доверие и така станал Авторът на вярата, която сме поканени и ние да имаме:

като гледаме на Исуса, **началника** и съвършителя **на верата...** *Евр. 12:2 (ЦП)*

Тука е търпението на светиите: тука са тези които пазят заповедите Божии и **верата Исусова**. *Откр. 14:12 (ЦП)*

След това Божият Син споделя, че е бил поканен от Своя Баща да приеме **видимия дял** на Своето наследство като Божи Син:

Поискай от Мене и Аз ще Ти дам народите за Твое наследство, и земните краища за Твое притежание. *ст. 8*

Всяко нещо в съвещанията на небесния съвет се решава доброволно и затова Синът на Бога е поканен да потвърди съгласието Си да получи наследство от Своя Баща. Цялата вселена била притежание на Божия Син като Негово рождено право.

По **наследствено право вселената принадлежеше на Христос**, но за този свят той воюва и се би; и чрез една ужасна борба той спечели територията...
Младежки инструктор 11 януари, 1900 г. – Параграф 2

Завещанието

Но в завещанието са споменати изрично земята и народите. Бог е бил способен да предвиди, че конкретно за това Негово творение щяла да се води битка:

Помнете предишните неща от древността — че Аз съм Бог и няма друг; Аз съм Бог и няма подобен на Мен; който от началото изявявам края и от древността — нестаналите още неща; който казвам: Намерението Ми ще се извърши и ще направя всичко, което Ми е угодно.
Ис. 46:9, 10

В този небесен съвет бил съставен план за изкуплението на човешката раса, в случай, че тя бъде отчуждена от нейния Създател:

Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места; както ни е избрал в Него преди основаването на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да бъдем осиновени за Него чрез Иисус Христос по благоволението на Своята воля, *Еф. 1:3-5*

...и съветът на мир е между двамата. *Зах. 6:13 (Буквален превод на Йънг)*

За да може да подsigури скъпоценното Си наследство, Божият Син пожелал да стане Гарант за човечеството, съгласявайки се да преживее една ужасна раздяла със Своя Баща. Еврейската дума за завет съдържа идеята за тази раздяла. Значението на тази дума включва идеята за разсичане на две части.¹ Когато Бог сключил завет с Авраам, Той му обещал потомък. Обещал му също, че всички народи щели да бъдат благословени чрез него:

¹ Речник на Стронг 1285

פָּרַח (бериит) от 1262 (в смисъла на **разсичане** (като 1254); договор (защото е направен чрез минаване между части от плът): конфедерация, (общо-)съюз(-яване), завет, лига

1. Началото

Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена. *Бит. 12:2, 3*

А Аврам каза: Господи БОЖЕ, какво ще ми дадеш, като аз си отивам бездетен и този Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми? Аврам каза още: Ето, Ти не ми даде потомство; и ето, един роден в дома ми ще ми стане наследник. Но ето, ГОСПОДНОТО слово му каза: Този човек няма да ти стане наследник, **а онзи, който ще излезе от тялото ти, ще ти бъде наследник.** Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: **Така многобройно ще бъде твоето потомство!** И Аврам повярва в ГОСПОДА, и Той му го счете за правда. *Битие 15:2-6*

Този завет бил отражение на завета между Бог и Неговия Син, където истинският наследник можел да бъде само един, който е „излязъл от тялото“. При ритуала с Авраам животинските жертви били разсечени на половина, отразявайки отново жертвата на Бога, който щял да бъде отделен от Своя Син със смърт, за да може да си върне човечеството:

А той каза: Господи БОЖЕ, по какво да позная, че ще я наследя? ГОСПОД му каза: Вземи ми тригодишна юница, тригодишна коза, тригодишен овен, гургулица и гълъбче. И той Му взе всички тези, **разсече ги през средата и постави всяка половина срещу другата;** но птиците не разсече... А когато слънцето залезе и настана дълбок мрак, ето, **димяща пещ и огнен пламък, който премина между тези части на разсечените животни.** И в този ден ГОСПОД направи завет с Аврам... *Бит. 15:8-10, 17, 18*

Завещанието

Авраам щял да преживее и разбере нещо от това тайнствено страдание при раздялата на Бог и Неговия Син, представена тук чрез димящата пещ и огнения пламък. За да може да осъзнае нещо от дълбочината на Божията любов към човечеството, на Авраам било заповядано да жертва сина на обещанието. В продължение на 3 дни, Авраам и синът му пътували към определеното от Бога място за жертва. Към края на пътуването синът попитал:

Татко мой! А той каза: Ето ме, сине мой. И Исаак каза: Ето огъня и дървата, а къде е агнето за всеизгарянето?
Бит. 22:7

С разкъсваща душата му мъка Авраам обяснил на сина си, че той бил жертвата. Макар че в края Бог възпрял Авраам, за да не заколи наистина сина си, в сърцата си Авраам и Исаак били взели решението за тази раздяла и по този начин могли от опит да разберат нещо от жертвата на Бог и Неговия Син:

Тогавя втори път Ангелът ГОСПОДЕН извика на Авраам от небето и каза: В Себе Си се заклевам, заявява ГОСПОД, че понеже направи това нещо и не задържа сина си, единствения си син, ще те благословя премного и ще умножа и преумножа потомството ти като небесните звезди и като пясъка на морския бряг, и потомството ти ще завладее портата на враговете си. В твоето потомство ще се благославят всичките народи на земята, защото си послушал гласа Ми. *Бит. 22:15-18*

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. *Йоан 3:16*

Баща ви Авраам ликуваше, че ще види Моя ден (на Иисус); и го видя и се зарадва. *Йоан 8:56*

С вяра Авраам, когато беше изпитван, принесе Исаак

1. Началото

в жертва – онзи, който беше получил обещанията, принесе **единородния** си син; *Евр. 11:17*

Заветът с Авраам отразява този между Бог и Неговия Син и в това, че този завет представлявал **завещание**. Коментирайки момента, когато Авраам жертвал сина си, апостол Павел направил следното твърдение:

Братя – по човешки говоря – ако едно **завещание** (διαθήκη) е потвърдено, дори и да е само човешко, никой не може да го развали, нито да му прибави нещо. 16 А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък. Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък“, който е **Христос**.
Гал. 3:15, 16

В някои преводи тази гръцка дума, която на български е дадена като завещание е преведена като завет.² Завещателят завещава по своята воля и вероятно по тази причина думата „воля“ на английски език (will) означава и „завещание“. Бог в Своята агапе любов подарил всичко на Своя Син. Още с раждането Си Синът приел от Своя Баща божественото естество, а като видим израз на това наследство Бог Му дал и царството Си, т. е. цялата вселена с нейните обитатели. Синът пожелал да изрази същата тази любов агапе, ставайки Гарант за наследството Му от Бога. Ако човечеството се отчужди от Бога, Той щял да застане в бездната на разделението понасяйки всички негативи от това върху Себе Си. Това щяло да разкъса сърцето на Неговия Баща, подобно както било показано в случая с Авраам. Така Божият Син не само щял да изкупи обратно изгубеното наследство, но и щял да ги постави на една още по-възвишена позиция от тази, която имали преди падението си – щял да ги направи Свои сънаследници в наследството дадено Му от Бога. Когато бил на земята, по време на вечерята със Своите ученици, Христос им

2 Речник на Стронг, Гръцки 1242 διαθήκη - диатекей; собствено, разпореждане, т. е. (конкретно) договор (особено по волята на завещател):—завет, тестамент.

Завещанието

казал следното в тази връзка:

Затова, както Моят Отец завеща царство на Мен, и Аз завещавам на вас. *Лука 22:29*

Апостолите Петър и Павел писали за това “предвечно” решение на Бог и Христос:

Като знаете, че не с тленни неща - сребро или злато - сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви, но със скъпоценната кръв на Христа, като на агнец без недостатък и пречист, **Който наистина беше предопределен преди създанието на света**, но се яви в скончанието на времената за вас. *1 Петр. 1:18-20*

Да осветлявам всичките в наредбата относно тайната, която от векове е била скрита у Бога, Създателят на всичко, според **предвечното намерение, което Той изработи в Христос Исус, нашият Господ.** *Еф. 3:9-11*

Истинската любов винаги е била законът на Божието управление, защото любовта е самата същност на нашия небесен Баща:

Който не люби, не познава Бога, защото Бог е любов. *1 Йоан 4:8*

От самото начало, щастието на създадените от Него същества било приоритет в съвещанията на небесните съвети. Тези святи отношения на безкористна обич били обичайни за всички жители на Всемира.

Когато отхвърлят закона на Бога, хората не знаят какво правят. **Божият закон е копие на Неговия характер. Той въплъщава принципите на Неговото царство.** Този, който отказва да приеме тези принципи се поставя **извън канала на Божието благословение.** *Притчи Христови, Гл. 23 Господното лозе - Църквата*

1. Началото

днес - Параграф 36

Но какъв проблем би могъл да изиска смъртта на Единородния Син на Бога в една такава чиста среда и как това може да обясни нашето състояние? За това ще разсъждаваме в следващата глава.

I 2. Проблем с наследството

... А Сара видя, че синът на египтянката Агар,
когото бе родила на Авраама, се присмива;
затова рече на Авраама:
Изпъди тая слугиня и сина ѝ;
защото синът на тая слугиня няма
наследство с моя син Исаак...
Битие 21:9, 10

Първият, решил да живее независимо от Бога бил Луцифер - херувим, заемал най-високото положение в небето след Божия Син:

Ти си печат на съвършенство, пълен си с мъдрост и съвършен по хубост... Ти беше херувим, помазан, за да засеняваш; и Аз те поставих така, щото беше на Божия свят хълм; ти ходеше всред огнените камъни. Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, докато се намери беззаконие в тебе.
Езекиил 28:12, 14, 15

Преди своя бунт в небето, Сатана беше високопоставен и издигнат ангел, следващият по почит до Божия скъп Син... *Духът на пророчеството, том 1 Великата борба, Гл. 1 Падането на Сатана*

Красотата, способностите и славата на този ангел го довели до горделива самозабрава. Той започнал да приписва на себе си заслугите за всичко, което Му било дадено от Бога. Изкривената му представа също го подвела да завижда и на Божия Син - пълноправният участник в съветите на Бога и онзи чрез който той бил сътворен. Отхвърляйки реда, постановен от Създателя, Луцифер пожелал славата, която била прерогатив само на Божия Единороден:

А ти думаше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди, И ще седна на планината на събранието към най-крайните страни на север, ще възляза над висотата на облаците, **Ще бъде подобен на Всевишния.** Исая 14:13, 14

Сатана **завидя на Христос** и постепенно **започна да си приписва властта, която се падаше единствено на Христос.** *Пак там – Параграф 1*

С най-нежна бащинска любов, Бог предупреди Луцифер за гибелните последици на избрания от Него път, умолявайки го да се върне към правилните отношения със Своя Създател.

Великият Създател събра небесното множество, **за да може в присъствието на всички ангели да удостои Своя Син със специална почит. Синът седеше на трона с Отец** и множеството на небесните святи ангели беше събрано около тях. **Тогава Отец оповести, че бе заповядано от самия Него: Христос, Неговият Син, да бъде равен на Него;** така че, където и да бъде присъствието на Неговия Син, то бе като Неговото собствено присъствие. **Думата на Сина трябваше да бъде слушана с такава готовност, като думата на Отец. Той бе облякъл Своя Син с власт да заповядва на небесното множество.** Синът му щеше да работи особено в единство с Него при предстоящото сътворяване на земята и на всичко живо, което ще съществува по земята. Неговият Син щеше да изпълни волята и целите Му, но нямаше да направи нищо от Себе Си. **Волята на Отец щеше да бъде изпълнена в Него...** Верните и истинни ангели се опитаха да помирят този могъщ, разбунтувал се ангел с волята на неговия Създател. **Те оправдаха акта на Бога в предоставянето на почит върху Исус Христос и със силни аргументи се опитваха да убедят Сатана, че той не притежаваше по-малка почит сега, отколкото**

Завещанието

преди Отец да обяви почитта, която бе предоставил на Своя Син. Те ясно му представиха, че **Исус бе Синът на Бога, съществувал с Него преди сътворението на ангелите; и че Той винаги бе стоял от дясната страна на Бога и миловидната Му, любяща власт никога дотогава не е била поставяна под въпрос; и че Той не е давал никакви други заповеди, освен това, което небесното множество е изпълнявало с радост.** Те настояха, че приемането от Христос на специална почит от Отец в присъствието на ангелите, **не намалява почитта, която той е получавал до този момент.** **Ангелите плаха.** **Разтревожено се опитваха да накарат Сатана да се отрече от нечестивия си план и да отдаде подчинение на техния Създател;** защото всички бяха в мир и хармония до този момент и какво би могло да предизвика този глас на недоволство и бунт? *Пак там – Параграф 2, 5*

Луцифер не само се одързостил да действа според своята воля, но коварно подмамил и другите ангели да последват неговия бунт, учейки ги, че като святи същества, не се нуждаят от закон, който да им казва какво е правилно.

Сатана ставаше все по-дързък в своя бунт и **изрази презрението си към закона на Създателя.** Сатана не можеше да понесе това. Той **твърдеше, че ангелите нямали нужда от закон; но че трябвало да бъдат оставени свободни да следват своята собствена воля, която винаги щяла да ги ръководи правилно;** този закон бил ограничение за тяхната свобода и събарянето на закона била една голяма цел на неговата настояща позиция. Той смяташе, че състоянието на ангелите има нужда от подобрене.... *Пак там – Параграф 11*

2. Проблем с наследството

Отхвърляне на Божията мъдрост

Приписвайки на себе си заслугите за красотата и славата, с които бил облечен от Бога, Луцифер изявил една нова философия. Според тази философия, ценността на личността се определя не от нейните отношения с Бога, а от личните ѝ качества (красота, интелект). Този начин на мислене в крайна сметка довел Луцифер до отхвърляне властта на Божия Син, защото той започнал да смята, че не е справедливо да се кланя на едно същество, което е получило всичко от Бога. С какво той бил по-малко достоен за една такава власт?

Сатана смяташе, че той самият бе любимец в небето измежду ангелите. Бил е високо въздигнат; **но това не предизвика у него благодарност и прослава към неговия Създател. Той се стремеше към висотите на самия Бог.** Хвалеше се със своята възвишеност. Знаеше, че е почитан от ангелите. Изпълняваше специална мисия. Бил е близо до великия Създател, и непрестанните лъчи от славната светлина окръжаваща вечния Бог, бе сияла специално върху него. Сатана си мислеше как ангелите се подчиняваха на заповедите му с наслада и готовност. **Не бяха ли неговите дрехи светли и красиви? Защо трябваше Христос да бъде почитан преди него?** *Духът на пророчеството, том 1 – с. 18, Параграф 1*

Чрез отхвърлянето на властта на Божия Син – примерът за синовност и подчинена любяща свързаност с Източника на живота, Луцифер отхвърлил Божията мъдрост и сам направил себе си сирак. Заразени от същата философия, последвалите го ангели щели да се опитат да скрият от човечеството ключовият факт, че Христос бил реален Син на Бога.

Ангелите били изгонени от небето, защото не желаели да работят в хармония с Бога. Те изпаднали от своята висока позиция понеже **искали да бъдат въздигнати.**

Завещанието

Те започнали да възвишават себе си и забравили, че красотата на тяхната личност и характер идва от Господ Исус. Този факт [падналите] ангели щели да скрият, че Христос бил Единородният Син на Бога, и започнали да смятат, че не трябва да се консултират с Христос. Един ангел започнал борбата и я водил дотогава, докато се появил бунт между ангелите в небесните дворове. *Този ден с Бога - с. 128, 1910 г.*

Финалните последиците от възприемането на тази философия лишава нейните поддръжници от привилегията им да бъдат участници в наследството, защото те не биха могли повече да възприемат себе си като истински синове и дъщери на Бога.

Нарушаване на Завета

Нарушаването на свещените отношения с неговия Творец, по същество представлява престъпване на завета и доброволно лишаване от привилегиите, произтичащи от свещената връзка с Този, Който е Самият Източник на живота. Луцифер не би могъл да престъпва Божия закон на любовта и в същото време да запази своя дял от вечното наследство:

Ти омърси светилищата си чрез многото си беззакония, чрез несправедната си търговия... *Езекиил 28:18*

Падналият ангел "омърсил" отношенията представени чрез вечния завет. Заветните отношения между Бог и Неговия Син са универсалният стандарт на отношения, които гарантират вечното щастие на обитателите на цялата вселена. Те се изразяват в релацията на родителската обич и синовното доверие и послушание. Същите тези отношения не само са представени в „писмен вид“ и се съхраняват в небесния храм в ковчега на Божия завет.

И Божият храм на небето се отвори, и в храма се видя ковчегът на Неговия завет; и настанаха светкавици

2. Проблем с наследството

и гласове, и гръмове, и земетресение, и силен град.
Откр. 11:19

Тези отношения се явяват истинският контекст на Божия закон. В тази перспектива Божиите заповеди се осмислят като обещания, а не като ограничения, защото така Божият Син гледа на заповедите на Своя Баща.

Но служението, което Христос е получил, е толкова по-превъзходно, колкото и заветът, на който Той е Посредник, е по-добър, тъй като е узаконен въз основа на по-добри обещания. *Евр. 8:6*

Десетте заповеди, Ти ще и Ти няма да, са десет обещания, които са ни подsigурени ако отдаваме послушание на закона, който управлява вселената...
Вярата чрез която живеея – с. 86, Параграф 6

В перспективата на едно реално Завещание, в което Бог действително завещава наследство на Своя Син, и където Синът е ясно представен като роден от Бога във вечността, както това е записано във Псалом 2-ри, ние имаме най-благоприятната възможност да видим в лицето на Иисус Христос едно пълно откровение за характера на Бога и по този начин да знаем какъв наистина е Той; и чрез това да имаме вечен живот.

А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Иисус Христос, когото си изпратил.
Йоан 17:3

Тези фундаментални идеи тук представяме само в зачатък, а развитието им можем да проследим в останалите глави от тази част от поредицата както и в останалите ѝ части.

Омразата и завистта на Луцифер били насочени специално към Божия Син – единственият, който е подобен на Всевишния като точен отпечатък на Неговия образ:

Завещанието

..ще се изкача над висотата на облаците, ще бъде **подобен** на Всевишния! *Ис. 14:14*

Синът е сиянието на неговата слава и **точното отражение на неговата същност**... *Евр. 1:3 Български Нов завет – лесна за четене версия*

Преди своя бунт в небето, Сатана беше високопоставен и издигнат ангел, **следващият по почит до Божия скъп Син**... От лицето му се излъчваше специална светлина и блестеше около него по-ярко и по-красиво, отколкото тази около другите ангели; **но Исус, Божият скъп Син, имаше превъзходство над цялото ангелско множество. Той беше едно с Отец преди да бъдат сътворени ангелите. Сатана завидя на Христос и постепенно започна да си приписва властта, която се падаше единствено на Христос.** *Духът на пророчеството, том 1 – Гл. 1 Падането на Сатана – Параграф 1*

Към неговия бунт се присъединили около 1/3 от ангелите. В Словото Божие този мрачен момент е описан така:

И друго знамение се яви на небето: и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главата му – седем корони. И опашката му повлече **третата част от небесните звезди** и ги хвърли на земята. И змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето ѝ, щом роди.... И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели, но те не надвиха и не се намери място за тях на небето. И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него. *Откр. 12:3, 4, 7-9*

2. Проблем с наследството

Божият Син тогава е познат с името Михаил³, като Военачалник на небесното множество.⁴ С присъединяването си към първия отстъпник, тези ангели изявили същата невярност в отношенията си към техния Създател, както тази на бунтовния им водач. Нарушаването на завета от тяхна страна е описано така:

...и че ангели, които не опазиха своето достойнство, но напуснаха собственото си жилище... *Юда 6*

Това, което ангелите са “напуснали”, е описано с гръцките думи ἀρχή и οἰκητήριον⁵ - първата се отнася за тяхната първоначална собственост и наследство като Божии създания, а втората, за невъзможността им да останат в святата обител, където владее реда на Божия завет.

Агам и Ева представят отношенията на Бог и Неговия Син

Чрез сътворяването на човечеството, Бог планирал да даде допълнително светлина за модела на отношенията, който се съдържа в Завещанието към Сина Му:

И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие! И нека владеят над морските риби, над

3 מַיְכָאֵל - в превод от еврейски това име означава „Кой е като Бога?“ Че това е Божият Син, става ясно от сравняването на текстовете където е споменато това име: Данаил 10:13, 21; 12:1; Юда 9; Откр. 12:7; 1 Сол. 4:16

4 Исус Навин 5:14, 15

5 Думата οἰκητήριον преведена на български като „жилища“ се среща само на още едно място в Новия завет - 2 Кор. 5:2, където апостол Павел говори за небесните жилища на вярващите, които „те ще облекат“ когато напуснат земните си обиталища/тела/, сравнени в същия текст със скинии или светилища. По този начин тази дума насочва вниманието ни към оскверняването на вечния завет, намиращ се в Небесното светилище.

Завещанието

небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята. И Бог създаде **човека по Своя образ**, по **Божия образ го създаде**; **мъжки и женски** пол ги създаде. *Битие 1:26, 27*

Бог и Неговият Син създали човека по техния образ в шестия ден, а на седмия ден си починали и споделили насадата си с човека и всички други същества.

Така бяха завършени небесата и земята и цялото тяхно войнство. 2 И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почина от цялото дело, което беше създал. 3 И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почина от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил. *Битие 2:1-3*

След като земята и животните по нея беше сътворена, **Отец и Синът проведоха Своята цел**, която беше запланувана преди падението на Сатана - **да направят човека по Техния собствен образ. Те бяха работили заедно** в сътворяването на земята и всяко живо нещо по нея. **А сега Бог казва на Своя Син:** “Да направим човека по Нашия образ.” *Духът на пророчеството, том 1, Гл. 2 Сътворението – Параграф 2*

В началото Отец и Синът си бяха починали в съботата, след като приключи Тяхното дело по сътворението... *Копнежът на вековете, Гл. 80 В гробницата на Йосиф - Параграф 2*

Адам и Ева били уникално творение, което трябвало да представи отношенията между Бог и Неговия Син. Както Отец и Неговият Син са Бог, така Адам и Ева са Човек, и както Синът е от Отец, така и Жената е от Мъжа. Това е видно и от оригиналните еврейски думи за мъж и жена в следния стих:

А човекът каза: Тази вече е кост от костите ми и плът

2. Проблем с наследството

от плътта ми; тя ще се нарече **жена, защото от мъжа беше взета**. Битие 2:23⁶

Тази връзка трябвало да подчертае пред цялата вселена универсалната значимост на доброволното подчинение и уважение на Сина към Неговия Баща.

Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог... Защото мъжът не трябва да си покрива главата, понеже е образ и слава на Бога, а жената е слава на мъжа. 8 Защото мъжът не е от жената, а жената — от мъжа. 9 Защото не мъжът беше създаден за жената, а жената — за мъжа. 10 Затова жената е длъжна да има на главата си белег на власт заради ангелите.
1 Кор. 11:3, 7-10

Луцифер се чувствал онеправдан и за това, че не му било позволено да участва в плановете за сътворяването на земята и във възможността да му бъде делегирана власт над нея.

Сътворението на нашия свят беше представено в небесните съвети. **Там засеняващият херувим подготви своята молба, да бъде направен княз, който да управлява планирания тогава свят**. Не получи съгласие за това. Иисус Христос трябваше да управлява земното царство; **под управлението на Бога Той се ангажира** да приеме света с всички вероятности, които това включваше. **Законът на небето трябваше да бъде законът-стандарт за този нов свят**, за човешките интелигентни същества. **Луцифер завидя на Христос и тази ревност доведе до бунт** и той завлече със себе си голям брой от святите ангели. **Иисус, Синът на**

6 Оригиначните думи на библейския текст за мъж и жена - רִשׁוֹן וְאִשָּׁתּוֹ – буквално преведени на български, трябва да бъдат „мъж“ и „мъжница“; логиката на Адамовото изказване в този стих, дори в превода на български, навежда към същия извод.

Завещанието

Бога, не беше измамен от софистиката на Луцифер. Той остана верен на принципа и се съпротиви на всяка част от разсъжденията на Луцифер и всички ангели, които бяха отишли на негова страна, като по този начин доказа, че както Той е устоял, така и всеки ангел е можел да устои. Ръкопис 43 б – 1891 г. - Параграф 3

Сега, предусещайки уникалната роля на новото творение, той решил да насочи усилията си в посока на дисквалифицирането им от тяхната свята мисия. Когато Бог казва на Своя Син “нека да направим човека по Нашия образ”, Сатана завидял на Иисус. След спиращата дъха гледка при сътворяването на земята, дяволът насочил вниманието си към това ново творение, надявайки се да го привлече на своя страна:

Ти бе в Божията градина, в Едем; ти бе обсипан с всякакви скъпоценни камъни: със сард, топаз, диамант, хрисолит, оникс, яспис, сапфир, антракт, смарагд и със злато. *Езекиил 28:13*

Ако успеел да подмами и човечеството да престъпи завета, Сатана щял да спечели предимство във великата борба с Христос, тъй като хората щели да бъдат използвани в опит да се потвърдят идеите, с които той очаровал преди това ангелите.

Изпитът

Всичко прекрасно, което Бог създал на земята, било за човешкото семейство, но отношението им към дървото за познаване на доброто и злото трябвало да покаже дали човекът и жена му действително припознават за свои принципите на Бог и Неговия Син. Това означава, че от Ева се очаквало да проявява същото покорство и уважение към Адам, каквото Божият Син имал към Своя Баща, а от Адам да обича жена си и да бди над нея, пазейки я от съществуващата в градината опасност. Ако и двамата останели верни в доверието си към истинския характер на Бога, достъпът на врага в градината щял да бъде забранен и

2. Проблем с наследството

той повече нямало да може да ги изкушава.

Но той (Бог) избра, във своите всемъдри нареждания, да изпита верността им **преди да им бъде дадена вечна сигурност**. Те трябваше да имат благоволенията му и той трябваше да общува с тях и те с него. Но той не постави злото отвъд обсега им. На Сатана беше позволено да ги изкушава. Ако издържаха изпита, **щяха да бъдат в постоянното благоволение на Бога и небесните ангели**. *Духът на пророчеството, том 1, с. 27, Параграф 2*

Ако бъдели заблудени и паднали в греха, Бог можел да им даде шанс да се върнат, но това щяло да бъде с цената на разпъването на Неговия Син, защото точно до това води възприемането на философията на греха.

Защото заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христос Иисус, нашия Господ. *Римл. 6:23*

А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст; 15 и тогава, когато страстта зачене, ражда грях; **а грехът, като се развие напълно, ражда смърт**. *Яков 1:14, 15*

Но виждаме Иисус, който за малко време е бил поставен по-долу от ангелите заради претърпяната смърт, че е увенчан със слава и чест, **за да вкуси смърт, с Божията благодат, за всеки човек**. *Евр. 2:9*

Божият дар в Неговия Син щял да върне възможността за избор на Адам и Ева и всички техни потомци до края на греховната човешка история. Разкриването на Божия характер така или иначе щяло да се случи, но от техния избор зависело дали това щяло да бъде чрез тяхната вяроност, или чрез една продължителна история на грях, където тъмните периоди са последвани от изяви на Божия милостив характер. Шестте дни

Завещанието

на сътворението илюстрирали предварително това разкриване на Божия характер като една борба на тъмнината и светлината. От избора на нашите първи родители зависело дали изявата на Божия характер, който Сатана представял погрешно, щяла да се осъществи чрез тяхната вярност, или чрез тяхната невярност:

Тогава какво? Ако някои бяха неверни, тяхната невярност ще унищожи ли Божията вярност? 4 Да не бъде!... 5 Но ако нашата неправда изтъква Божията правда, какво ще кажем?... Римл. 3:3-5

Изборът на Адам и Ева определил проецирането на шестте дни на сътворението от Битие 1-ва глава, където се сменят тъмнина със светлина в една история на пресътворение на човечеството, която щяла да продължи шест хиляди години. Тъмнината от Луциферовото погрешното представяне на характера на нашия небесен Баща, пренесена в човечеството чрез нашите първи родители щяла да бъде отстранена окончателно след шест етапа от хиляда години.⁷

Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Иисус Христос. 2 Кор. 4:6

И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина. 1 Йоан 1:5

При положение че изберат греха, спасителният план на Бог и Неговият Син щял да разкрие удивителната слава на характера на нашия Баща, минаваща през трънливия път на страданието. Накрая, в последната седма хилядагодишнина, като отражение на седмия ден, тъмнината от погрешното разбиране за Него щяла напълно да бъде разпръсната от славата Му:

И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него

⁷ Подробностите за това как шестте дни се проецират в човешката история ще разглеждаме в третата част на поредицата.

2. Проблем с наследството

си почина от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил. (не се споменава „и стана вечер и стана утро“ както в другите шест дни) *Бит. 2:3*

Следователно, за Божия народ остава съботна почивка. 10 Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, той също си е починал от своите дела, както и Бог – от Своите. *Евр. 4:9, 10*

Портите му (на новия Ерусалим) няма да се затварят през деня, защото **нощ няма да има там**. *Откр. 21:25*

След изминаването на 6000 години в които светлината от откровението за Божията слава (характер) по един етапен начин изтласква мрака на неразбирането на истината за Неговите качества, седмото хилядолетие ще бъде една съботна почивка за Божия народ, когато и самата земя ще си почине от греховните практики на човека.

За съжаление Адам и Ева не избрали да се доверят на Бога въпреки че опасността и отговорността на този избор им били описани ясно, което е обобщено в следния текст:

И Господ Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва **и да я пази**. И Господ Бог заповяда на човека, казвайки: От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, **непременно ще умреш**. *Битие 2:15-17*

Бог свика ангелското множество, за да вземе мерки срещу заплашващото зло. В небесния съвет беше решено ангели да посетят Едем и да предупредят Адам, че е в опасност от врага. Два ангела побързаха да предупредят първите ни родители. Святата двойка ги приеха с радостна невинност, изразявайки своята признателност и благодарност към техния Създател, за

Завещанието

това, че ги е обкръжил с такова изобилие от неговите щедрости. Всичко прекрасно и привлекателно беше за тяхна наслада, и всичко изглеждаше мъдро пригодно към техните нужди; а това което ценяха над всички останали благословения, беше **компанията на Божия Син** и небесните ангели, защото имаха много за споделяне с тях при всяко посещение, за новите им открития от красотите на природата в прекрасния им Едемски дом, и искаха да зададат много въпроси свързани с много неща, които схващаха само инстинктивно.

Благосклонно и с любов ангелите им предоставиха желаната информация. **Предадоха им също тъжната история за бунта и падението на Сатана. След това ги информираха ясно, че дървото за познанието беше поставено в градината като залог за тяхното послушание и любов към Бога; че високото и щастливо състояние на святите ангели трябваше да бъде опазено при условие на послушание; че те бяха в подобна ситуация; че можеха да бъдат послушни на Божия закон и да бъдат неизразимо щастливи, или да покажат непослушание, и така да загубят висшето си наследство, и да бъдат хвърлени в безнадеждно отчаяние.**

Те казаха на Адам и Ева, че Бог нямаше да ги принуждава да бъдат послушни – че той не ги е лишил от силата да вървят в противоречие на волята му; че бяха морални дейтели, свободни да бъдат послушни или непослушни. Досега имаше само една забрана, която Бог беше сметнал за подходящо да им наложи. Ако нарушат волята на Бога, със сигурност щяха да умрат. Казаха на Адам и Ева, че най-възвишеният ангел, следващият по чин след Христос, е отказал да бъде послушен на Божия закон, който той бе наредил да управлява

2. Проблем с наследството

небесните същества; че този бунт е причинил война в небето, което е довело до изгонването на това бунтовно същество от там, и всеки ангел, който се е присъединил към него в поставянето под въпрос на властта на великия Йехова; и че този паднал враг сега бе враг на всички които бяха загрижени за интереса на Бог и неговия скъп Син.

Те им казаха, че Сатана е предприел да им направи зло и, че трябва да бъдат пазени, защото можеше да влезнат в контакт с падналия враг; но той не би могъл да ги нарани докато бяха послушни на Божията заповед; защото, при нужда, всеки ангел от небето би им дошъл на помощ вместо да го оставят да им стори някакво зло. Но ако те покажеха непослушание на Божията заповед, тогава Сатана щеше да има власт винаги да ги дразни, обърква и безпокои. Ако останеха твърди срещу първите инсинуации на Сатана, те щяха да бъдат в безопасност, така както небесните ангели. Но в случай, че се поддадат на изкушителя, Този, който не пощади високопоставените ангели, нямаше да пощади и тях. Трябва да търпят наказанието за своето нарушение; защото законът на Бога беше така свят като самия Него, и той изискваше безрезервно послушание от всички на небето и земята.

Ангелите предупредиха Ева да не се отделя от нейния съпруг докато върши своите занимания; защото можеше да влезе в контакт с този паднал враг. Ако се отделяха един от друг, щяха да са в по-голяма опасност отколкото ако бяха двамата заедно. Ангелите ги предупредиха да следват внимателно инструкциите, които Бог им беше дал по отношение на дървото на познанието; защото в съвършеното послушание те бяха в безопасност, и този паднал враг тогава не би имал никаква сила да ги мами. **Бог нямаше да позволи на**

Завещанието

Сатана да преследва святата двойка с постоянни изкушения. Той би могъл да има достъп до тях само при дървото за познаване на доброто и злото.

Адам и Ева увериха ангелите, че никога няма да престъпят ясната заповед на Бога; защото най-голямата им наслада беше да вършат неговата воля. Ангелите се обединиха с Адам и Ева в свети напеви на хармонична музика; и докато песните им огласяваха блажения Едем, Сатана чу звуците от техните напеви на радостно **обожание на Отец и Сина**. И когато Сатана чу това, неговата завист, омразата и злобата му, нараснаха, и той изрази пред последователите си своята загриженост да ги подбудят (Адам и Ева) към непослушание, и веднага да предизвикат Божия гняв върху тях променяйки хвалебствените им песни в омраза и проклятие към техния Създател. *Духът на пророчеството, том 1, с. 32-34*

Още тогава човечеството е било сънаследник на Божия Син в завещаното Му от Неговия Баща и Адам и Ева трябвало да го ценят и пазят зорко, защото това наследство било материалният израз на скъпоценните отношения, които те имали с Бог и Неговия Син. Библията обаче икъде не ни казва, че те са потърсили специалната помощ на Бога, за да могат да опазят Неговата заповед. Те сметнали, че никога няма да престъпят ясната заповед на Бога. Това показва, че не само са подценили възможностите на Божия враг, но и са уповавали на собствените си способности да изпълнят заповедта. Подобна самоувереност по-късно проявили и израилтяните, когато Бог сключвал завет с тях на планината Синай:

И така, Мойсей дойде и повика старейшините на народа, и представи пред тях всички тези думи, които ГОСПОД му беше заповядал. И целият народ отговори в съгласие и каза: Всичко, което ГОСПОД е казал, ще направим. И Мойсей отнесе на ГОСПОДА думите на

2. Проблем с наследството

народа. Изх. 19:7, 8

Тогава Мойсей дойде и каза на народа всичките думи на ГОСПОДА и всичките Негови наредби на закона и целият народ едногласно отговори и каза: Всичко, което е казал ГОСПОД, ще вършим! Изх. 24:3

Малко време след като дали тези обещания, израилтяните изпаднали в идолопоклонство в подножието на същата планина, където Бог им дал закона Си. Това се случило, защото вместо да усетят своята неспособност сами да спазват Божия закон, израилтяните влезли в едни отношения с Бога, които Библията нарича „стар завет“. В тези отношения Израил се ангажирал сам с изпълнението на Божията воля, обещавайки да постигне това, което Бог бил обещал, че ще направи за тях, ако Му вярват. Адам и Ева последвали подобен начин на мислене. И затова не могли да устоят в отношенията на любящо доверие към техния Създател.

Мнозина смятат че, когато Бог казал на Адам и Ева тук нашите първи родители са били заплашени от техния Създател, че, ако престъпят неговата воля, Той ще ги убие. Такова мислене издава неразбирането на унищожавачото естество на греха. С тези думи Писанието ни разкрива, че нашият небесен Баща и Неговият скъпоценен Син са направили всичко, за да предотвратят навлизането на греха и произтичащата от него мизерия по земята.

Създателят би могъл да действа със сила спрямо Луцифер, за да наложи ред, но това би било в противоречие с принципите на Неговото царство. Това била основната причина Бог да продължи да поддържа живота на Луцифер, давайки възможност на всички същества да се уверят в истинските намерения на противника, който до тогава много умело се прикривал.⁸ Ако

8 Сатанинските представления срещу управлението на Бога, и защитаването му на онези, които дошли на негова страна, било едно постоянно обвинение срещу Бога. Неговото мърморене и

Завещанието

оплаквания били безпочвени; с все пак Бог му позволил да действа според своята теория. Бог би могъл да унищожи Сатана и всичките му симпатизанти, с такава лекота с каквато се взема камъче и се хвърля на земята. Но извършвайки това той би направил прецедент за упражняването на сила. Всичката принуждаваща сила се намира само под управлението на Сатана. Принципите на Господ не са от такъв порядък. Той нямаше да работи в тази посока. Той нямаше ни най-малко да насърчи, което и да е човешко същество да се поставя като Бог над друго човешко същество, чувствайки се свободно да му причинява физическо или душевно страдание. Този принцип е изцяло сатанинско творение.

Принципите на Божия характер бяха основата на постоянно поддържаното пред небесните ангели образование. Тези принципи бяха доброта, милост и любов. Самодоказващата се светлина трябваше да бъде припозната и свободно приета от всички, които заемаха позиции на доверие и сила. Те трябва да приемат **Божните принципи, и, чрез представянето на истина и правда, да убедят всички, които са на тяхна служба.** Това беше единствената сила, която трябваше да се използва. **Силата никога не трябваше да се намесва.** Всички които си мислеха че тяхната позицията им дава власт да заповядват на техните ближни, и да контролират съвестта, трябва да бъдат лишени от тази позиция; защото това не е Божият план...

В небесните съвети бе решено, че щеше да се действа според принципи, които нямаше веднага да унищожат сатанинската сила; защото **Божията цел бе да постави нещата на една вечна и сигурна основа.** На Сатана трябваше да се даде време да развие принципите, които бяха основа на неговото управление. Небесната вселена трябваше да види развитието на принципите, за които Сатана заяви, че превъзхождат принципите на Бога. **Божият ред трябваше да бъде поставен в контраст със сатанинския ред. Покваряващите принципи на сатанинското управление трябва да се разкрият. Принципите на правдата, изразени в Божия закон, трябва да бъдат демонстрирани като непроменими, съвършени и вечни.**

Господ видя как Сатана употребяваше силите си, и постави в контраст пред него истината и заблудата. По време на това противоречие, отново и отново Сатана бе готов да бъде убеден, готов да допусне, че е сгрешил. Но онези които беше заблудил също бяха готови да го обвинят, че ги напуска. Какво да направи?—да се покори на Бога, или да продължи измамния курс? Той избра да отрече истината, да намери прибежище в погрешни тълкувания и измама. , *Ривю енд Херълд – 7-ми септември, 1897, Параграф 7-11*

2. Проблем с наследството

Бог престанел да поддържа живота на Луцифер, ангелите и другите светове нямало да видят гибелните и деградиращи резултати на греха и всички щели да Му служат със страх и подозрение, а това би било в противовес на Неговия характер. Желанието на падналия херувим било именно такова - да представи изопачен образ на Бога, като тиранин, който действа мотивиран от егоистични подбуди. Сега той искал да привлече човечеството и своя страна подобно както направил с голяма част от ангелите. За да подсигури постигането на ужасната си цел, Сатана решил отново да действа с хитрост⁹. Когато Ева се отделила от своя съпруг, въпреки предупрежденията на ангелите, с това Сатана спечелил право да ползва като медиум едно от Божиите творения на земята, което било първоначално под властта на Адам:

... И нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята. Бит. 1:26

А змията беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината? Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете. Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?... Никак няма да умрете; но знае Бог,

9 Сатана отхвърли своите чувства на отчаяние и слабост, и, като техен водач (на падналите ангели), се укрепил, изправяйки се храбро срещу проблема, правейки всичко по силата си, за да предизвика **властта на Бог и Неговия Син**. Той ги запозна с планове си. **Ако отидеше дръзко при Адам и Ева, за да се оплаче от Божия собствен Син**, те нямаше да го послушат дори за момент, но щяха да бъдат подготвени за една такава атака. Ако пък се опиташе да ги плаши със силата си на ангел, който толкова скоро е имал висока власт, с това не би могъл да постигне нищо. Той реши, че това което не можеха да постигнат мощ и сила, щеше да стане с хитрост и измама. *Ривю енд Херълд – 7-ми септември, 1897, Параграф 7-11*

Завещанието

че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото. Битие 3:1-5¹⁰

Писанията идентифициран Сатана със змията.

И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него. Откр. 12:9

Забележете че тук не просто се казва, че Сатана е използвал змията, а, че той е самата змия. Заради непокорството на Ева към мъжа ѝ, Сатана се сдобива с достъп до едно от Божиите творения и той го превръща в свой пълен представител. Знаем че змията тогава е летяла понеже Божието наказание над нея гласи „по корема си ще се влачиш“¹¹ - това означава, че преди това тя не се е придвижвала по познатия ни днес начин. Очертават се няколко прилики между Луцифер и змията:

1. Тя е обявена за най-хитрото животно, а Луцифер бил най-мъдрият между ангелите;¹²
2. Змията загубва способността си да лети и Луцифер е изгонен от небето;

10 Сатана възприема формата на змия, и влиза в Едем. Змията била красиво творение, с крила, и докато летяла из въздуха, изгледът ѝ бил ярък отразявайки лъскаво злато. Тя не се движела по земята, но отивала от място, на място из въздуха, и яла плод като човека. Сатана влязъл в змията и заел позиция на дървото на познанието, и започнал лежерно да си хапва от плода... Любопитството на Ева се събудило. Вместо да избяга от мястото, тя се заслушала, за да чуе какво говори змията. Не ѝ минало през ум, че това може да е онзи паднал враг, **използващ змията като медиум**. *Духът на пророчеството, том 1-ви, с. 35, Параграф 1; с. 36, Параграф 1*

11 Битие 3:14

12 Битие 3:3 срв. Езекиил 28:12

2. Проблем с наследството

3. Змията се държи като по-висше творение от това, което Създателят е определил за животинския свят (използва човешка реч) и Луцифер се опитва да заеме позицията на Божия Син в небето, което надвишава правата му като сътворено същество¹³.

От начина по който е написана Библията разбираме, че в Своята справедливост, нашият небесен Баща не разкрива директно в самото начало кой е Сатана. В развиващия се конфликт Бог щял да даде равен шанс на Своя противник да се бори в една реална битка срещу Неговия Син в условия при които Бог наистина можел да Го изгуби завинаги.¹⁴ Колко утеха и радост има в мисълта, че владетелят на вселената е Личност с такъв характер!

Проклятието върху самата змия като животно дошло заради непокорството на Ева. Когато човекът е непокорен на поставения от Бога авторитет на д него, тогава тези, които на тези, които са под неговата власт също се позволява да изразят непокорство. Такава е мъдростта на реда на нашия Баща, който първоначално бил замислен да предава Божиите благословение по цялата верига на Божия ред във вселената.¹⁵

Нека отново си припомним каква е философия лансирана от

13 Езекиил 28:2, 13

14 Верните ангели бързо се отправиха към Сина на Бога, за да Го запознаят с това, което се случваше между ангелите. Те намериха Отец в съвещание с Неговия възлюбен Син да решават средствата чрез които, за най-доброто на верните ангели, да бъде съборена завинаги присвоената власт на Сатана. **Великият Бог би могъл от веднъж да изхвърли този архиизмамник от Небето; но това не беше Неговата цел. Той щеше да даде равен шанс на бунтовния да премери сила и мощ с Неговия собствен Син** и Неговите верни ангели... *Духът на пророчеството, том 1-ви, Параграф 8*

15 Тъй като змията била възвишена над полските животни, тя трябвало да деградира под нивото на всички тях, и да бъде презирана от човека, понеже била медиум чрез който действал Сатана. *Духът на пророчеството, том 1-ви, с. 43*

Завещанието

Сатана:

А змията каза на жената: **Никак няма да умрете!** Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и **ще бъдете като Бога** — да познавате доброто и злото. Бит. 3:4, 5

Змията твърди, индиректно, че Ева притежава източник на живот в себе си, независимо от Бога; и че развитието на нейния потенциал, заедно с презареждащата енергия на външен източник (плодът на дървото за познаване на доброто и злото), ще я направят божество. Тази лъжа представлява основен принцип на спиритизма – учение, на което се основава вярата в безсмъртието на човешката душа. Виждаме, че обещанието на Луцифер е противоположно на заповедта на Бога. Бог казал “непременно ще умрете”, а Сатана твърдял “никак няма да умрете”¹⁶. За да ги предпази от злото, Бог дал своето ЗАВЕТНО ОБЕЩАНИЕ - “непременно ще умрете” - защото всеки завет се “узаконява” от заповеди и обещания¹⁷. Когато Адам и Ева приели за истина лъжата на Луцифер, те показали неверие в Божиата заповед/обещание и така нарушили завета:

Те, обаче, както Адам, престъпиха завета; Там постъпиха коварно към Мене. Осия 6:7

Всъщност, приемайки обещанието на Луцифер, което е точно обратното на казаното от Бога, те несъзнателно сключват завет със Сатана. Престъпването на завета от родоначалниците на човечеството е невярност в отношенията с Бога, която Божието Слово нарича грях¹⁸. Все пак, Адам и Ева не умрели “в деня”, в който яли от плода на дървото за познаване на доброто и злото (или поне не физически). Дали Бог не е бил точен, когато

16 Твърдението на Бога „непременно ще умрете“ и лъжата на Сатана „никак няма да умрете“ са изразени с двойното повторение на еврейския глагол умирам מָוַת

17 Евр. 8:6

18 1 Йоан 3:4; Исая 24:5

2. Проблем с наследството

заявил, че ще умрат в същия ден, или има друго обяснение?
По този и други въпроси ще разсъждаваме в следващата глава.

Г 3. Основаването

Имаше в столицата Суса един юдеин на име Мардохей,... вениаминец, който беше откаран от Ерусалим с пленниците, които ... вавилонският цар Навуходоносор беше откарал. И той отхранваше Адаса, която е Естир, чичовата си дъщеря, защото тя нямаше ни баща, ни майка. Момичето беше прилично и красиво; и когато баща му и майка му умряха, Мардохей го взе за своя дъщеря. Естир 2:5-7

Два факта обясняват защо присъдата над Адам и Ева не се изпълнила незабавно. Първият е, че те наистина умрели, но духовно и по тази причина и техните потомци, макар и физически живи, са описани като “мъртви в престъпления и грехове”¹⁹. Този факт, обаче не е в състояние да обясни защо Адам и Ева не умрели физически, тъй като заповедта била “непременно ще умрете”, без уточнение за физическа и духовна смърт. Какво е тогава това, което би могло да отложи справедливата присъда, щом като „заплатата на греха е смърт“?²⁰ Както видяхме в първата ни тема, вечният завет между Бог и Неговия Син включва Гарант за онези, които биха били подведени да тръгнат по пътя на греха. Видяхме също, че този Гарант е самият Син на Бога. Тогава не е учудващо, че Божието Слово твърди²¹:

... Агнето, заклано от основаването на света. Откр. 13:8

19 Еф. 2:1

20 Римляни 6:23

21 Адам послуша думите на изкусителя, поддаде се на инсинуациите му и падна в грях. **Защо смъртната присъда не влезе веднага в сила в неговия случай? - Защото беше намерен откуп. Божият единороден Син доброволно пое греха на човека върху себе си, за да направи омилостивение за падналата раса.** Не би могло да има прощение за грях, ако не беше направено това омилостивение. *Ривю енд Херълд, 23-ти април, 1901 г., Статия А, Параграф 9*

Дрехите от кожи, които Бог направил на Адам и Ева, свидетелстват за същия изкупителен план, показващ, че някой трябва да се пожертва заради греха на човечеството, така че неговата морална голота да бъде скрита²². В такъв случай листата от дърво на смокиня, които Адам и Ева използвали, за да си направят дрехи, символизируют опита на човека сам да си изработи правда, за да прикрие тази морална голота²³. Обещанието, дадено на Ева, за Потомък, който ще смаже главата на змията, изразява изпълненото с милост желание на Бога да поднови нарушения завет:

Ще поставя и вражда между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата. Битие 3:15

Божият Син е трябвало да стане едн от нас Според плана на подновения завет, Божият Син трябвало да дойде на земята, раждайки се от жена и в човешко естество да победи греха и Сатана. Сега може да обърнем внимание на текста от първата ни тема от евангелието на Йоан, който говори за възплъщението на Словото:

В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало... И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина. Йоан 1:1-3, 14

Когато с измама накарал Адам и Ева да нарушат завета, Сатана ги лишил от участието им във вечното наследство на Бога, защото грехът ги отчуждил от Бога до там, че те станали повече

22 Битие 3:21

23 Битие 3:7

Завещанието

деца на дявола, отколкото на Бога. Чрез задействието на Спасителния план при грехопадението, Бог “поставил вражда” между човешкия род и Сатана, и така им осигурил време и възможност, ако пожелаят, да се върнат при Него. Но не било достатъчно Бог да им даде това време и сила срещу злите наклонности. Божият Син станал Човешкият син, за да изкупи човека от падналото състояние, в което вече бил:

А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, **Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението.** Гал. 4:4, 5

Какво снизхождение и какъв мощен акт на Божията спасителна любов - да изпрати Сина Си като човек на земята, за да победи на “местна почва” и така да спечели отново правото на Бога да осинови своите отчуждени деца! Изпращането на Божия Син в най-мрачния момент от греховната история на човечеството било акт, който учудил и самите ангели.²⁴

24 С напрегнат интерес непадналите светове наблюдаваха **как Йехова ще се вдигне и ще помете земните обитатели.** И ако Бог бе направил това, Сатана бе готов да проведе плана си, за да си осигури предаността на небесните същества. **Той бе заявил, че принципите на Божието управление правят прощението невъзможно. Ако светът бъдеше унищожен, Сатана щеше да твърди, че обвиненията му са оправдани. Готов бе да хвърли вината върху Бога и да разпространи своя бунт сред горните светове. Но вместо да унищожи света, Бог изпрати Своя Син, за да го спаси.** Макар че поквара и непокорство можеха да се видят дори в най-отдалечените краища на света, намерен бе начин за възстановяване. **В самата криза, когато Сатана бе готов да отпразнува победата си, Божият Син дойде с вестта за Божествена благодат.** Във всяка епоха, във всеки час Божията любов бе насочена към падналата в грях раса. Въпреки извращенията на хората Бог продължи да дава сигналите за милост. **И когато се изпълни времето, Божеството се прослави, като изля върху света поток от целителна благодат, която никога нямаше да бъде оттеглена, докато не се изпълни планът на спасението.** , *Копнежът на вековете, Гл. 3* „А когато се изпълни времето“ - Параграф 19

3. Осиновяването

Нека отново си припомним как започнало всичко, за да оценим още по-добре направеното от Бога за нас. Във вечността Бог и Христос сключват завет, според който Бог дава народите за наследство на Сина Си²⁵. При създаването на земята и хората, всичко е притежание на Бога по силата на това, че Той го е сътворил²⁶. Когато обаче човечеството нарушава завета, вземайки от плода за познаване на доброто и злото, в определена степен то престава да бъде законно притежание на Бога, тъй като приема, така да се каже, **друг характер и друг дух в себе си**. Това обяснява защо, когато Божият Син е изкушаван от Сатана в пустинята, противникът дръзва да Му предложи земните царства срещу поклонение²⁷. Това обяснява също така, защо Иисус казал на спорещите с Него юдеи, че те са “от баща дявола”²⁸.

Невероятното предизвикателство, стоящо пред Бога, Който желаел да откупи ограбената Си собственост, изисквало по някакъв начин пътят към небето да бъде възстановен за човечеството; път към царството на Неговия Син. Но как можело да стане това? Писанията ни казват, че не е имало друг начин да се изкупи притежанието на Бога, освен ако Христос не станел един от нас:

И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв то **и Той, подобно на тях, взе участие в същото**, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч, дявола. Евр. 2:14

Този стих ни казва, че Божият Син не би могъл да постигне реална победа над новия, натрапил се собственик на човечеството – дявола, без да приеме човешкото естество. Предизвикателството се оказва още по-голямо, като вземем

25 Псалм 2:8

26 Откр. 4:11

27 Матей 4:8-10

28 Йоан 8:44

Завещанието

в предвид, че естеството на Мария е значително по-слабо от това на Ева, защото изминалите около 4000 години греховна човешка история си казват думата. По закона на генетическата наследственост, съгласно който греховните наклонности на родителя се предават на неговите деца, естеството на майката на Иисус е обременено и отслабнало от дълго акумулираните последици на греха на поколенията, живели през цялото това време от грехопадението до раждането на Иисус във Витлеем:

Понеже това, което бе невъзможно за закона, поради туй, че бе отслабнал чрез плътта, Бог го извърши като изпрати Сина Си в плът, подобна на греховната плът и в жертва за грях, и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим, не по плът, но по Дух. Римляни 8:3, 4

Изпълнил закона в човешко естество, чрез вяра в Своя Баща

През цялото време на 33 1/2 годишния си живот като човек на земята, Божият Син живял без грях. Дали Той е постигнал това със свои собствени сили? Ако случаят беше такъв, Той не би могъл наистина да победи в полза на човека и да ни предложи реална помощ. Някой би казал "Ама нали Христос е Бог, това не Го ли прави способен да спечели сам победата?" Ако Христос е разчитал на свои собствени сили, с това Той би потвърдил лъжата на Сатана, че човекът притежава източник на сила и оттук би могъл да изработи собствена правда. Така дяволът е учил и ангелите, като им казвал, че не се нуждаят от закон, който да им указва правдата, а че могат **от самосебе си да разбират какво е правда**. Ето какво е свидетелството на самия Христос относно тайната на победата Му на земята, която Той желае да направи и наша:

Аз не мога да върша нищо от Себе Си ... Йоан 5:30

3. Осиновяването

Както живеят Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мен, ще живее чрез Мен.
Йоан 6:57

Съвършен Посредник между творенията/ хората и Бог

Необходимо е също да уточним, че както на небето, така и на земята, Христос винаги е бил Посредникът между творенията и Бог и като такъв, Божият Син е Каналът, по който животът от Бога протича към Неговите творения. Относно посредническата позиция на Христос четем:

Никой, кога да е, не е видял Бога; Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той Го изяви. Йоан 1:18

Защото има само един Бог и един Посредник между Бога и хората – Човекът Христос Иисус. 1 Тим. 2:5

Посредничеството на Божия Син е представено в две от дадените Му от Бога титли: Ангел на завета и Свещеник по чина Мелхиседеков:

Ето, изпращам Ангел пред теб да те пази по пътя и да те заведе на мястото, което съм приготвил. Имай страхопочитание пред него и слушай гласа му, не го гневи; защото той няма да прости престъпленията ви, понеже Моето Име е в него. Изход 23:20, 21

Ето, Аз изпращам вестителя Си, който ще устрои пътя пред Мен. И Господ, когото търсите, внезапно ще дойде в храма Си. Да, Ангелът на завета, когото желаете, ето, идва, казва Господ на Войнствата. Малахия 3:1

Назначеният от Бога водач на Израил бил Христос, който като Син на Бога можел напълно да изяви святите отношения на

Завещанието

Завещанието. Той също е Свещеникът на вечния завет, Който представя великият Бог пред Израил и Израил пред великия Бог:

Така и Христос не взе сам славата да стане първосвещеник, а Му я даде Онзи, който Му е казал: „Ти си Мой Син, Аз днес Те родих“; както и на друго място казва: „Ти си свещеник до века според Мелхиседековия чин.“ Евреи 5:5, 6

Вечно свещенство произтичащо от Неговата синовност

Тук се вижда ясно, че Първосвещеник по реда на Завещанието може да бъде само Христос като Син на Бога. Във вечността е взето решение Той да бъде и жертва и Първосвещеник. Когато Бог заявява „Аз помазах Своя Цар на Сион, светия ми хълм“²⁹ това включва и свещенството, защото пророк Захария потвърждава, че „ще седне на престола си, и ще владее, и ще бъде свещеник на престола си“³⁰. За тази двойна ординация на Сина четем и в Псалм 110 цитиран от автора на Евреи. Този текст е изцяло в духа на Завещанието:

Каза Господ на моя Господ: Седи от дясната Ми страна, докато направя враговете Ти подножие под краката Ти. Господ ще простре от Сион скиптъра на силата Ти... Господ се закле и няма да се разкае: Ти си свещеник до века според Мелхиседековия чин!
Псалм 110:1-4

Тук виждаме, че Божият Син е помазан както за Цар, така и за Свещеник, но поради греха, окончателното установяване на

29 Псалм 2:6

30 Захария 6:13

3. Осиновяването

тези власти щяло да премине през определени етапи.³¹ Христос е абсолютен представител на Бога и затова, когато Неговият ученик Филип пожелал да види Отец, Исус Му казал:

Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме, Филипе?
Който е видял Мене, видял е Отца; как казваш ти:
Покажи ми Отца? Йоан 14:9

Побега в условия на пълна зависимост от Бог Налагало се е Христос да дойде на земята като човек, за да посрещне врага на територията, където човечеството е било победено. Ако Христос е бил използвал, дори за момент своя собствена сила, независимо от Бога, това би дало предимство на Сатана и победата в полза на човека не би могла да се осъществи. Впрочем, с първото изкушение на Сатана в пустинята, врагът се опитал да накара Исус да приложи сила независимо от Бога:

А Исус, пълен със Светия Дух, когато се върна в Йордан, бе воден от Духа из пустинята четиридесет дена, дето бе изкушаван от дявола. И не яде нищо през тия дни; и като се изминаха те, Той огладня. И дяволът Му рече: **Ако си Божий Син, заповядай на тоя камък да стане хляб**. Лука 4:1-3

Четиридесет дни преди този момент, по време на кръщението на Исус от Йоан Кръстител, Бог заявил ясно с глас от небето, че

31 Йоан 18:37 Затова Пилат Му каза: Тогава, **Ти Цар ли си**? Исус отговори: Ти казваш, че Аз съм Цар. **Аз затова се родих и затова дойдох на света**, за да свидетелствам за истината. Всеки, който е от истината, слуша Моя глас.

“Свещенството на Христос започна веднага след като човекът съгреша. Той беше направен свещеник по реда Мелхиседеков. ... Сатана смяташе, че Господ се е отказал да държи за човека, но Звездата на Надеждата осветли тъмнината и мрачното бъдеще в Евангелието, проповядвано в Едем” *Ръкопис 436-1891 г. (4-ти Юли, 1891 г.) параграф 5.*

Завещанието

Христос е Неговият възлюбен Син.³² Сега Сатана, използвайки уязвимото състояние, в което се намирал Иисус, се опитал да Го накара да се усъмни във връзката Му с Отец. Това сигурно ви напомня на случилото се в Едемската градина. Ако дяволът успеел да накара Иисус да употреби сила, независимо от Бога, той би спечелил предимство. През цялото време на земния Си живот, Христос подчертавал от какво значение била връзката Му с Бога:

Затова Иисус им рече: Истина, истина ви казвам, **не може Синът да върши от само Себе Си нищо**, освен това, което вижда да върши Отец; понеже каквото върши Той, подобно и Синът го върши. Йоан 5:19

Христос ни уверява, че Източникът на Неговия живот е Бог:

Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така **е дал и на Сина да има живот в Себе Си**. Йоан 5:26

Това, което Иисус казва тук, е в пълна противоположност на сатанинската лъжа, според която може да се притежава живот независимо от Бога. Спиритуализмът не само отрича, че човекът е зависим от Бога за живота си, но отказва да признае, че Христос също е получил с раждането Си във вечността този изначален живот от Своя Баща и по този начин отрича Неговата синовност и бащинството на Бога.³³ Христос е Син на Бога в най-висшия смисъл на думата.³⁴

32 Матей 3:17

33 А Петър, описвайки опасностите на които църквата ще бъде изложена в последните дни, казва, че както е имало фалшиви пророци, които са водили Израил към грях, така ще има и фалшиви учители, “които тайно, ще въвеждат пъклени ереси, отричайки се дори от Господаря, който ги е купил.... И мнозина ще последват гибелните им пътища.” 2 Петр. 2:1, 2. Тук апостолът посочва една от забележителните характеристики на учителите спиритуалисти. **Те отказват да признаят Христос за Син на Бога.** , *Патриарси и пророци Гл. 67 Древно и съвременно магьосничество - Параграф 11*

34 Затова юдеите искаха още повече да Го убият, защото Той не само

3. Осиновяването

Победата на Христос е постигната на основата на едно пълно доверие и послушание към Неговия Баща, а не като проява на някаква божествена сила независимо от Бога.³⁵ Въпреки, че началото на тази победа е отбелязана след устояване на изкушенията в пустинята, окончателното ѝ ознаменуване е, когато Христос умира на кръста. Смъртта на кръста необичайно бързо постига Иисус, тъй като грехът на целия свят е положен върху Него. Когато извиква “Свърши се!”, споразумението на вечния завет между Него и Отец е подпечатано завинаги със собствената Му кръв. Загубеното наследство е отново откупено³⁶. Спрямо човечеството, Христос е Завещателят, а ние сме Негови сънаследници по отношение на наследството, дадено Му от Отец.³⁷ На кръста, Христос изпълнил неотменното условие, за да може Завещанието да влезе в сила за Неговите сънаследници - духовните Му братя и сестри, вярващите:

Той е **посредник на нов завет** по тая причина, щото **призваните да получават обещаното вечно**

беше нарушил съботата, но също казваше, че Бог бил Неговият Баща, правейки Себе Си равен на Бога.” Целият народ наричаха Бог техен Баща, и ако Иисус бе направил това в същия смисъл в който го правеха те, фарисеите нямаше да се разгневят толкова. Но те обвиниха Иисус в богохулство, показвайки, че са разбрали, че **Христос потвърждаваше Бог за Свой Баща в самия най-висш смисъл.** *Ривю енд Херълд – 5-ти Март, 1901 г., Параграф 9*

Божията любов към света не бе изявена понеже Той изпрати Сина Си, но понеже Той обичаше света, Той изпрати Сина Си в света, за да може божественото облечено с човешкото да докосне човешкото, докато божественото се държи за божественото. Макар че грехът бе образувал една бездна между човека и неговия Бог, едно божествено благоволение осигури план за поставяне на мост върху тази бездна. **И какъв материал използва Той? Част от Себе Си.** ... , *Нашият висок призив – с. 12, Параграф 2*

35 **Както Исус се остави с вяра в ръцете на Отец, така и ние трябва да се оставяме в ръцете на нашия Спасител...** *Копнежът на вековете - Гл. 35 „Мълчи, утихни“ - Параграф 14, 15*

36 Йоан 19:30

37 Лука 22:29

Завещанието

наследство чрез смъртта, станала за изкупване престъпленията, извършени при първия завет. Защото гдето има завещание, трябва, за изпълнението му, да се докаже и смъртта на завещателя. Защото завещанието влиза в сила, само гдето се е случила смърт, понеже никога няма сила, докле е жив завещателят. Евр. 9:15-17

Победите Му като човек са ни завещани чрез Неговия Дух

Документът за собственост над Божието наследство е подпечатан с кръвта на Божия Син и спечеленото от Него включва “всичко необходимо за живота и благодетството”.³⁸ За да може поданиците на царството да бъдат морално синхронизирани с реда на царството, победата на Христос обещава най-скъпото - Духът на Христос:

А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, но син; и ако си син, то си Божий наследник чрез Христа. Гал. 4:4-7

Всички същества във всемира, живеещи в съзвучие с Божия завет, са движени от Божия Дух. Единствено грешниците са се отчуждили, защото грехът е точно обратното на Божията същност. На кръста Христос спечелва правото да върне Божия Дух обратно на падналите, които с вяра приемат подновения завет:

Ако Ме любите, пазете Моите заповеди. И Аз ще се помоля на Отец, и Той ще ви даде друг Утешител,

3. Осиновяването

за да може Той да пребъдва с вас завинаги. Духът на истината, Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда нито Го познава. Но вие Го познавате, защото **Той пребъдва с вас, и във вас ще бъде. Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас.** Йоан 14:15-18

Това е същият Дух, с Който Той спечелил победата като Син³⁹. Иисус, като Син на Бога, притежава Духа на Своя Баща; Този, същият Дух, Той копнее да даде и на нас като Негови сънаследници:

Вие, обаче, не сте плътски, а духовни, ако живее във вас **Божият Дух**. Но ако някой няма **Христовия Дух**, той не е Негов. Обаче, **ако Христос е във вас**, то при все, че тялото е мъртво поради греха, духът е жив поради правдата. И ако живее във вас **Духът на Този, Който е възкресил Иисуса от мъртвите**, то Същият, Който възкреси Христа Иисуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез **Духа Си**, Който обитава във вас... Понеже които се управляват от **Божия Дух**, те са Божии синове. Защото не сте приели дух на робство, та да бъдете пак на страх, но приели сте дух на осиновение, чрез който и викаме: **Авва Отче!** Така самият Дух свидетелствува заедно с нашия дух, че сме Божии чада. И ако сме чада, то сме и **наследници, наследници на Бога, и сънаследници с Христа**, та, ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него. Римляни 8:9-11, 14-17

Само Духът на Този, който победил греха в нашето естество като истински Човешки Син и в същото време бил свързан с Бога с най-интимната възможна връзка като истински роден Син на Бога от вечността би могъл адекватно да представи молитвите ни **пред небесния Баща**.⁴⁰ И затова в същата тази глава на

39 Евр. 9:14

40 Евреи първа глава обяснява защо е важно Той да е истински Син на Бога, а втора глава, защо Той трябва да е истински човек взел на

Завещанието

Римляните четем:

Така също и Духът ни помага в нашата слабост. Защото не знаем за какво да се молим както трябва; но Самият Дух се застъпва за нас в неизговорими стенания. Римл. 8:26

Понякога най-тежките ни борби и проблемите през които минаваме може да са от такова естество, че човешкият език не би могъл да ги опише. Но **Духът на Този, Който живя на земята като нас, преминал през всички наши трудности и скърби и изпитан във всичко, но без грях, може да предаде чрез неизговоримите стенания молбите ни по най-добрия начин пред нашия небесен Баща.**⁴¹ Слава на Бога за тази неземна

себе си естеството на Авраам.

- 41 **Неговият Дух** “ходатайства в нашите неизговорими стенания”. Както “цялото създание съвокупно въздиша и се мъчи досега” (Римл. 8:26, 22), **така и сърцето на вечния Баща страда от съчувствие**. Нашият свят представлява една голяма болница, една сцена на окаяност, която не можем да си представим дори и мислено. Ако бихме били в състояние да схванем това положение такова, каквото е в действителност, товарът ни би бил ужасен. Бог обаче чувства всичко това. За да унищожи греха и последиците от него, Той пожертва Своя възлюбен Син и е **положил в наша власт, чрез сътрудничество с Него, да сложим край на това нещастие**. “И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът” (Матей 24:14). *Възпитание, Гл. 31 Делото на живота - Параграф 4 (Подзаглавие: Когато дойде краят)*

Имаме само един канал за приближаване към Бога. Молитвите ни могат да дойдат при него само чрез едно име—това на Господ Исус нашият адвокат. **Неговият Дух** трябва да вдъхнови молбите ни. **Никакъв чужд огън** не е трябвало да бъде използван в кадилниците, които били поклащани пред Бога в светилището. Затова сам Господ трябва да запали в сърцата ни горящото желание, ако молитвите ни са приемливи пред него. **Светият Дух** отвътре трябва да се застъпи за нас, със стенания, които не могат да се изговорят. *Ривю енд Херълд – 9-ти февруари, 1897 г., Параграф 10*

3. Осиновяването

утеха, надвишаваща всяко разбиране!

Осиновени чрез Духа на Сина

Процесът на осиновяването е невъзможен без Божия Дух. Това е същият Дух, чрез който Бог и Христос могат да обитават във вярващия:

Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби, и **Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него.** Йоан 14:23

След Своето възкресение, Христос първо отишъл в столицата на вселената, за да представи доказателствата за подпечатания завет⁴². След това Той се връща на земята, за да увери вярващите в реалността на Своето възкресение. Той прави това в продължение на 40 дни, явявайки се на учениците в различни ситуации⁴³. Те се нуждаели от време, за да могат да осъзнаят пълното значение на това, което се е случило, за което Той им казвал още преди да отиде на смърт:

... А докато всички се чудеха на всичко, което правеше, Той каза на учениците Си: Вложете в ушите си тези думи, защото **Човешкият Син ще бъде предаден в човешки ръце. Но те не разбраха тази дума...** Лука 9:43-45

След възкресението Му, Той се явил на двама от учениците, като непознат, за да им разкрие от Писанията, какво действително се е случило в Божия план:

Тогава им отвори ума, за да разберат Писанията. И им каза: Така е писано, че **Христос трябва да пострада и да възкръсне от мъртвите** на третия ден, и че трябва

42 Йоан 20:17

43 1 Кор. 15:5, 6

Завещанието

да се проповядва покаяние и прощение на греховете в Негово Име на всички народи, като се започне от Ерусалим. Вие сте свидетели на това. И ето, Аз изпращам върху вас **обещанието на Отца Ми**; а вие стойте в града (Ерусалим), докато се облечете със сила от горе. Лука 24:46-49

Каква радост е изпълнила сърцата на учениците, когато са започнали да осъзнават колко слепи и глухи са били за триумфалната победа на техния Господ; че това, което на тях им е изглеждало като пълно поражение, Бог е приел като действително подпечатване на Завещанието от вечността:

Даде Ми се всяка власт на небето и на земята....
Матей 28:18

Притежанието на Бога е вече потвърдено като юридическа собственост на Богочовешкия Син. Христос прави учениците Си свидетели на това, за да може, чрез тях да бъдат поканени всички, които желаят да се включат в наследството Му.⁴⁴ Макар, че Му предстои да се възнесе на небето, Христос уверява учениците Си, че Той ще бъде с тях чак „до свършека на века“⁴⁵. Но как е възможно да бъде на небето и в същото време да не ги остави? Вече видяхме как, малко преди да бъде предаден на смърт, Христос обещал на Своите ученици, че няма да ги остави сираци и ще дойде при тях по един духовен начин. Обяснил им също, че това Негово, неограничено от пространството явяване, щяло да се осъществи, чрез Неговия Дух, Който също е и Духът на Неговия Отец.⁴⁶ Затова всъщност Той им казал да стоят и да чакат „обещанието на Отца ми“. Да! Най-славното обещание на

44 1 Йоан 1:1-4

45 Матей 28:20

46 Йоан 14:16-23 срв. Римляни 8:9-17; Гал. 4:6; Ние искаме онова пълно и съвършено разбиране, което само Господ може да даде. Не е безопасно да улавяме духа от друг. Ние **искаме Светия Дух, който е Исус Христос**. Ако общуваме с Бога, ще имаме сила, благодат и ефективност. , Писмо 66 – 1894 г., Параграф 18

3. Осиновяването

Завещанието към Сина, включва предоставяне Техния Дух на онези, които чрез вяра щели да бъдат сънаследници с Христос⁴⁷.

Дадената на Исус власт е пълна, защото обещанието на Бог гласи: "... и земните краища за Твое притежание."⁴⁸ Обаче, за да бъдат готови да свидетелстват, учениците трябвало да изчакат още 10 дни, за да получат силата на Духа:

И, ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми;
а вие стойте в града докато се облечете със сила от горе.
Лука 24:49

Учениците на Исус вярно изпълняват заръчаното от Христос. В продължение на 10 дни те "единодушно бяха в постоянна молитва..."⁴⁹. Бог изпълнил обещанието Си на Петдесетница, когато в Ерусалим, за празника, се събрали юдеи и прозелити от различни провинции на римската империя⁵⁰:

Внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и почнаха да говорят чужди езици,

47 ЙоиЛ 2:27-29

48 Псалм 2:8

49 Деян 1:14

50 Христовото възнесение към небесата бе знакът, че последователите Му трябва да получат обещаното благословение. Ето защо трябваше да почакаат, преди да започнат делото си. **Когато Христос влезе през небесните порти, Той бе коронясан сред възхвалата на ангелите. Веднага след това тържество Светият Дух се изля върху учениците като щедри потоци и Христос бе нанстина прославен със славата, която бе имал с Отца от вечността. С изливането на Духа на Петдесетница небето събщи, че Изкупителят е възяарен.** Според обещанието Си Той бе изпратил Светия Дух на последователите Си като знак, че е получил всяка власт в небето и на земята и че е помазан да управлява народа Си. ,
Деяния на апостолите Гл. 4 Петдесетница – Параграф 10

Завещанието

според както Духът им даваше способност да говорят.
Деян 2:2-4

Сега на самите ученици била споделена царската и свещеническа власт на техния Господ, за да я упражняват на земята за привличане на още желаещи да се облагодетелстват от приемането на безценните привилегии на Завещанието⁵¹. Бог води Своя народ и всяка отделна личност към осъзнаване на възвишения статут, който можем да имаме, когато приемем с вяра обещанията на Неговия завет:

Казвам още: До тогаз, до когато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, ако и да е господар на всичко, но е под надзиратели и настойници до назначения от бащата срок. Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните учения на света; а когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, но син; и ако си син, то си Божий наследник чрез Христа.
Гал. 4:1-7

Във времената преди подпечатването на Завещанието, Бог пак е работил с Духа Си по забележителни начини, но не в такава пълнота. След ратифицирането на Завещанието, Бог спечелва юридическо право да излива Духа на Сина Си, като проливен дъжд, над сънаследниците.⁵² Само чрез Духа на

51 Откр. 1:6

52 Когато разговаряме с Исус когато Го призоваваме в молитва, нашата увереност, че Той е наш личен и любящ Спасител ще се засилва и характерът Му ще изглежда все по-прекрасен... Можем да се наслаждаваме на богатите угощения на любов; и когато повярваме напълно, че сме Негови по осиновление, можем да предвкусим небето. ...Ние действително усещаме едни пребъдващи

3. Осиновяването

Христос сънаследниците са способни да изявят отношенията между Бог и Неговия Син, представени в Завещанието.⁵³ Това е единственото истинско спазване на Божия закон:

И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Иисус. Защото законът на животворящия Дух в Христос Иисус ме освободи от закона на греха и на смъртта. Понеже **това, което беше невъзможно за закона поради това, че беше слаб чрез плътта, го извърши Бог, като изпрати Сина Си в плът**, също като греховната плът, заради греха и осъди греха в плътта, **за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, а по Дух**. Римляни 8:1-4

За да бъдем осиновени и да имаме дял в Божието наследство чрез Христос, не трябва да се противопоставяме на Божия Дух, който ни води към покаяние:

А на ония, **които Го приеха, даде право да станат Божии чада**, сиреч, на тия, които вярват в Неговото

в душата Христос. ...С една силна увереност можем да наречем Бог наш Баща...

Когато **Христос пребъдва в душата**, този факт не може да бъде скрит, защото Той е като извор с вода, който извира за вечен живот. Можем да представяме само подобие на Христос в своя характер, и нашите думи и поведение предизвикват в другите една дълбока и увеличаваща се любов към Иисус, и ние изявяваме в слово и в поведение, че сме оформени според образа на Иисус Христос.” - *Ръкопис 15 – с. 266, 267*

- 53 Когато Той (Христос) влиза в небето, ангелите бързат да Му отдадат почит, но Той им дава знак да почакаат, и отивайки при Своя Баща отправя молбата: “Отче, желая също и тези, които си ми дал, да бъдат с Мен, където съм и Аз; за да може да гледат Моята слава, която Си ми дал; защото си ме възлюбил преди основаването на света.” Какъв е отговорът на Отец?—“И нека всички ангели на Бога да Му се поклонят.” **Клетвата дадена преди основаването на света е подновена. Отношението на Христос към Неговия Баща обхваща всички, които Го приемат с вяра като личен Спасител.**
Библейско ехо – 22-ри май, 1899 г., Параграф 6

име; **които се родиха** не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но **от Бога**. Йоан 1:12, 13

Христос е Божието „Амин“⁵⁴ на всички обещания, записани за нас в Словото, когато са приети с пълна вяра⁵⁵. Когато Бог обещава, че ако Му вярваме ще „напише законите Си в сърцата ни“⁵⁶ трябва да се пазим от заблудата, че можем да постигнем това сами⁵⁷. От друга страна, това че Бог изпълнява обещанията Си да ни направи праведни не ни дава право да нарушаваме Неговия закон⁵⁸. Истинската вяра е **вярата, на Христос в обещанията на Бог**, вяра, която ни води да приемем Неговата правда в живота Си; правда, която е истинското изпълнение на Божия закон.⁵⁹

Тези мисли ни довеждат до още един въпрос: Щом Христос вече е изкупил наследството Си, защо от възнесението Му до днес са минали почти 2000 години? Какво още в плана на Бога налага един такъв дълъг период? За това ще разсъждаваме в следващата глава.

54 Ἀμῖν (Амин) означава „така да бъде“ или „истина“. Това например е думата на гръцки използвана в Йоан 5:19 - „... Истина (ἀμῖν), истина (ἀμῖν) ви казвам. Синът не може да върши нищо от себе си...“

55 Откр. 3:14; 2 Кор. 1:20; 1 Сол. 2:13

56 Еремия 31:33

57 Гал. 3:1-3

58 Яков 2:14

59 Откр. 14:12 – Цариградски превод на Библията -1914 г.

Г 4. Първородството

Един ден Яков си вареше вариво, а Исав дойде от полето изнемощял; и Исав каза на Якова: Я ми дай да ям от червеното, това червено вариво, защото съм изнемощял; (затова той се нарече Едом) {Т.е., Червен.}. И рече Яков: Най-напред продай ми първородството си. А Исав рече: Виж, аз съм на умирање; за какво ми е това първородство? И Яков рече: Най-напред закълни ми се; и той му се закле, и продаде първородството си на Якова. Тогава Яков даде на Исав хляб и вариво от леща; и той яде и пи, и стана та си отиде.

Така Исав презря първородството си.

Битие 25:29-34

Новорогени чрез Духа на Първорогния на Бога Никой от потомците на падналия Адам не би могъл да бъде наследник на завещаното наследство, освен ако по някакъв начин не се роди отново с възстановен небесен произход. Но това изглежда невъзможно. Наистина ли? Да, за хората е невъзможно, но не и за Бога.

Между фарисеите имаше един човек на име Никодим, юдейски началник. Той дойде при Исуса нощем и Му рече: Учителю, знам, че от Бога си дошъл учител; защото никой не може да върши тия знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него. Исус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам, **ако се не роди някой отгоре {Или: Изново.}, не може да види Божието царство.** Никодим Му казва: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди? Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от **вода и Дух**, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, а

Завещанието

роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти рекох: Трябва **да се родите отгоре**. Вятърът духа гдето ще, и чуваш шума му; но не знаеш отгде иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа. Никодим в отговор Му рече: Как може да бъде това? ... **И никой не е възлязъл на небето, освен Тоя, Който е слязъл от небето, сиреч, Човешкият Син**, Който е на небето. Защото Бог толкова възлюби света, че **даде Своя Единороден Син**, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот: Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него не е осъден; който не вярва е вече осъден, защото не е повярвал **в името на Единородния Божий Син**. Йоан 3:1-9, 13, 16-18

Единственият слязъл от небето е Божият Син. Когато станал човек, Христос се свързал с човечеството и е наречен Човешкият Син. След като Бог Го възкресил, Той се възнесъл в небето като единствен представител на човешкия род, който никога не е престъпвал завета. Чрез Духа на Своя Син, Бог може да новоражда и преобразява онези, които вярват и приемат Единородния, така че да имат и те дял в Неговото наследство. Обещанието на завета е в сила за всички, които приемат новораждащото действие на Христовия Дух и по силата на този синовителен процес стават Божии синове.

По тази причина, малко след като е възкресен от Бога, Христос казва на Мария Магдалена:

Иисус ѝ каза: Не се допирай до Мен, защото още не съм се възнесъл при Своя Отец; но иди при **братята Ми** и им кажи: Възнасям се при **Моя Отец и вашия Отец**, при **Моя Бог и вашия Бог**. Йоан 20:17

Благодарение на верността на Първородния на Бога, всички вярващи в Него могат да възстановят изгубените си права върху наследството:

4. Първородството

Като благодарите на Отца, Който ни удостои да участвуваме в наследството на светиите в светлината; Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син. В Него имаме изкуплението си, прощението на греховете; в Него, Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание. Колосяни 1:12-15

Бог – Бащата на Христос – е единственият Източник на живота:

Заръчвам ти пред Бога, Който оживотворява всичко, и пред Христос Иисус,...да пазиш заповедта чисто и безукорно до явяването на нашия Господ Иисус Христос, което в определеното време ще покаже блажения и единствен Владетел, Цар на царете и Господар на господарите, Който единствен притежава безсмъртие, обитавайки в непрстъпна светлина, Когото никой човек не е виждал, нито може да види, на Когото да бъде чест и вечна власт. Амин. 1 Тимотей 6:13-16

Това описание е приложимо в абсолютен смисъл само за Отец. Христос притежава това безсмъртие като Син на Бога. Сатанинската лъжа има далеч простиращо се влияние. Тя е подменила представата ни за Божия Син. Това ни е довело да гледаме на Него като на някой, който притежава независим от Бога източник на живот и по този начин подправя истината за Неговата синовност. Крайният резултат от тази представа ни предлага един фалшив образец за подражание, който не води до спасение, защото не стимулира упованието в Бога. В крайна сметка това ни лишава от благословието, с което Бог е благословил Своя Първороден⁶⁰.

60 Псалм 2:6

Завещанието

Първородните отразяват първородството на Божия Син⁶¹

Отношенията между Бог и Неговия Син са образец не само за нас, но и за цялата вселена. Подчинявайки се на Своя Баща, Божият Син доброволно приема отношенията на пълна зависимост и действа изцяло в хармония с Неговата воля. Като Първороден на Бога, Той има отговорността и привилегиата да бъде пример за тези отношения пред цялата вселена. Моделът на първородството и Завещанието е представен и в най-древната история на Библията. Още в първите родословни записи на книгата Битие, се разкрива моделът на Завещанието: „баща - първороден син“⁶²:

61 **“Посвещаването на първородните имаше своя произход в най-ранни времена. Бог бе обещал да даде Първородния на небето,** за да спаси грешника. Този дар трябваше да бъде признаван във всеки дом **чрез посвещаването на първородния син.** Той трябваше да бъде посветен **за свещенството, като представител на Христос** между хората.“ *Копнежът на вековете Гл. 5 Посвещението – Параграф 4*

62 Бит. 5:21-24 „Енох живя шестдесет и пет години и роди Матусал. 22 **А откакто роди Матусал, Енох ходи по Бога триста години** и роди синове и дъщери. 23 И всичките дни на Енох станаха триста шестдесет и пет години. 24 **И Енох ходи по Бога и не се намираще вече, защото Бог го взе.**“

„Но след раждането на първия си син, Енох достигна едно **повисше преживяване;** бе привлечен към по-близка връзка с Бога. Осъзна по-пълно собствените си задължения и отговорности **като син на Бога.** И когато наблюдаваше любовта на детето към неговия баща, простичкото му доверие в неговата защита; **когато почувства дълбокия и нежен копнеж на собственото си сърце към неговия първороден син, той научи един скъпоценен урок за прекрасната любов на Бога към хората в дара на Неговия Син и увереността, която Божиите деца могат да възлагат в техния небесен Баща.** Безкрайната необозрима любов на Бога чрез Христос **стана предмет на деноношните му размисления;** и с цялата ревност на душата си той се опитваше да разкрие тази любов на хората между които живееше.“ *Патриарси и пророци Гл. 6 Сит и Енох - Параграф 13*

4. Първородството

Ето списъкът на Адамовото потомство. В деня, когато Бог сътвори човека, *Той го направи по Божие подобие*; създаде ги мъж и жена, благослови ги, и наименоува ги Човек, в деня, когато бяха създадени. Адам живя сто и тридесет години, и роди син по свое подобие, по своя образ и наименоува го Сит.... Сит живя сто и пет години и роди Еноса...
Битие 5:1-3, 6

След бунта на Луцифер в небето, Бог предоставил още един пример на цялата вселена за истинския модел на заветните отношения между Себе Си и Своя Син. Вече видяхме, че човечеството е създадено по образ на Божеството и като такива Адам и Ева разкриват тайната на връзката между Бог и Неговия Син. По тази причина Ева е взета от Адам, а не е сътворена от пръстта. Но в списъка от Битие 5 глава виждаме, че този модел е демонстриран и чрез връзката баща – първороден син. Не е случайно, че бащите са представени като „раждащи“ синовете си, защото по Божия модел на Завещанието те са първоизточника - от тях е семето, а майките са каналът и отхранват това семе. Това е валидно, както за физическите, така и за духовните реалности.

Извращаване на модела

Сатана обаче се е постарал да заличи Божия образ в тези отношения. Първият син на Адам бил Каин, но тъй като той последвал бунта на Луцифер срещу заветните отношения, убивайки брат си Авел, Бог се погрижил друг да продължи линията на праведното потомство⁶³. Родът на Каин си създали друга идентичност, извън и против заветните отношения. Друг от рода на Каин (Ламех) въвел многоженството, противопоставяйки се на божествения семеен модел представен в Завещанието.

63 Битие 4 гл.

Завещанието

И Ламех си взе две жени; името на едната беше Ада, а името на другата Села. Ада роди Явала; той беше родоначалник на ония, които живеят в шатри и имат добитък. Името пък на брата му беше Ювал; той беше родоначалник на всички, които свирят с арфа и кавал. Тъй и Села роди Тувал-Каина, ковач на всякакъв вид медно и желязно сечиво; а сестра на Тувал-Каина беше Наама. И Ламех рече на жените си:- Адо и Село, чуйте гласа ми, **Жени Ламехови, слушайте думите ми; Понеже мъж убих, задето ме нарани, Да! юноша задето ме смаза.** Ако на Каина се отмъсти седмократно, то на Ламеха ще се отмъсти седемдесет и седмократно. Битие 4:19-24

От този текст научаваме, че една от двете жени на Ламех - Села (Zilla), ражда Тувал-Каин, който е “ковач на всякакъв вид медно и желязно сечиво”. В древността съществувало племе Тибарени, известно с металургичните си способности. В едно от древните села на Изтока (Бубата-ез-Зетуа) наричали искрите от метал “тубал”. В древния Рим името на човека считан за бог на реката Тибър (Тубал) е Вулкан, защото неговите ковачници били вулканите. На него дължи името си и римската технология “тубилуструм”. Легендата разказва, че Вулкан окуцял заради това, че баща му Юпитер го изхвърлил от небето като наказание, че е взел страната на майка си в семеен спор. От Битие 4:23 разбираме, че Ламех си отмъщава на млад човек, който го е наранил. Дали това не е неговият син (Тувал-Каин) останал в легендата като Вулкан? Ако Ламех се е карал със съпругата си Села (Zilla) то при този инцидент се натъкваме на още един интересен факт. В обществата, където полигамията се счита за обичайна практика, детето често се кръщава на майката за подсигуряване на неговата идентичност. Интересно е в такъв случай, че синът на Села (семитската форма Bar Zilla) носи име, което на шумерски означава “желязо” (Parzillu/Barzillu).⁶⁴

64 Артур Къстънс – Скритите неща на Божието откровение, гл. 1, с. 7

4. Първородството

Тази промяна на Божия модел на Завещанието, заличава образа на Бога. Жените застават на мястото на мъжете, като такива, които изграждат идентичността на потомството. Това развитие на нещата довежда до моралната развала на цялата цивилизация във времето на Ной и в следствие до нейното неизбежно унищожение:

Като почнаха човеците да се размножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, **Божите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха. И тогава рече Господ: Духът, който съм му дал, не ще владее вечно в човека;** в блуждаенето си той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. В ония дни се намираха **исполините на земята;** а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери, и те им раждаха синове, тези бяха ония **силни и прочути старовременни мъже.** И като видя Господ, че се умножава нечестието на човека по земята и, че всичко, което мислите на сърцето му въобразяваха, беше постоянно само зло, разкая се Господ, че беше направил човека на земята, и огорчи се в сърцето Си...
Битие 6:1-6

Трагедията на това морално разложило се общество произтича от това, че потомството на вярващите (Божии синове) се женят за такива (човешките дъщери), които се опитват да създават идентичност, заличаваща Божия модел на Завещанието. Синовете на Божиите хора били привлечени от външните качества на жените от Каиновия род. Редът в новообразуваните семейства бил в разрез с Божия семеен модел. Бащата повече не бил глава в семейството, а жените изграждали идентичността на своите деца на основата на външните доказателства за сила, а не на отношенията им с Бога. Не случайно, именно в резултат на тези бракове, се раждат „ония силни и прочути старовременни мъже“, наречени исполини. Така бащите не

Завещанието

били в състояние повече да предадат духовното наследство, чрез благославянето на първородните и чрез първородните на останалите от семейството.

За съжаление, дори след заличаването на тази цивилизация при потопа, моделът „баща-първороден“ бил отново изопачен, когато един от тримата сина на Ной (Хам) се подиграл на баща си. Сим, Хам и Яфет – тримата сина на Ной - са тези, от които „се разнесоха народите по земята след потопа.“⁶⁵ Сим, като първороден на Ной, бил определеният, чрез когото духовните благословения на познанието за Бога трябвало да облагодетелстват и неговите братя. Но в Хам Сатана намерил добра възможност да постигне своите цели за изопачаване на Божия автентичен модел на Завещанието. В резултат на противоестественото си престъпление, вместо благословение от своя баща, Хам получил проклятие:

В това време Ной почна да работи земята и насади лозе. И, като пи от виното, опи се и се разголи в шатрата си. И Хам, Ханаановия баща, **видя голотата на баща си и каза на двамата си братя отвън.** А Сим и Яфет взеха една дреха и, като я туриха двамата на рамената си, пристъпиха заднишком, та покриха голотата на баща си; лицата им гледаха назад, та не видяха бащината си голота. Като изтрезня Ной от виното си и се научи за онова, което му бе направил по-младият му син, рече: - **Проклет да е Ханаан;** Слуга на слуги ще бъде на братята си. Рече още: Благословен Господ, Симовия Бог; И Ханаан да му бъде слуга. Бог да разшири Яфета. И да се засели в шатрите на Сима; И Ханаан да им бъде слуга. Битие 9:20-27

По-късно, от първородния син на Хам (Хус) дошъл прословутият водач на бунта срещу Бога – Нимрод. В онова време хората все още имали повече жизнени сили поради това, че на човечеството скоро бил забранен достъпа до дървото на живота. Хората от

⁶⁵ Битие 10:32

4. Първородството

поколенията на Нимрод имали продължителност на живота няколко стотици години.⁶⁶ По тази причина, сатанинската лъжа за вродения източник на живот изглеждаше основателна и Нимрод с последователите му били считани за богове на земята:

Хус роди и Нимрода. Той **пръв стана силен на земята. Той беше голям ловец пред Господа**; затова се казва: Като Нимрода, голям ловец пред Господа. Първо той царува над Вавилон, Ерех, Акад и Халне, в Сенаарската земя. От тая земя излезе и отиде в Асирия, та съгради Ниневия, Роовот-Ир, Халах и Ресен между Ниневия и Халах (който е големият град). Битие 10:8-12

Стратегиата на Нимрод за създаване на идентичност извън Бога, много напомня тази на Каин и неговото потомство. Юдейският летописец Йосиф Флавий разказва, че Нимрод и неговите последователи са приписвали на себе си силите, дадени им от Създателя и по този начин отвръщали хората от страха от Бога.⁶⁷ Самият проект на вавилонската кула, описан в 11-та глава на Битие, е мотивиран от неверие в заветното обещание, дадено на Ной и потомците му, че повече няма да има глобален потоп по земята.⁶⁸ Една от целите за построяването на кулата била спасението от евентуален втори потоп. Държавната система, която Нимрод установява в крайна сметка, измества семейството като естествена социална структура.⁶⁹ Кулата,

66 Битие 11:10-32

67 Нимрод бил този, който ги въодушевявал до степента на едно такова оскъргбление и презрение към Бога. Той бил правнук на Хам, синът на Ной, дързък човек, и с много силна ръка. Той ги убеждавал **да не я (силата) приписват на Бога**, сякаш били щастливи чрез него, **но да вярват, че собствената им смелост им е спечелила това щастие**. Флавий, Йосиф, – Юдейски древности – кн. 1, гл. 4, параграф 2

68 Битие 9:11-15

69 С установяването на царството на Нимрод, целият древен свят навлязъл в нов исторически етап. Ориенталската традиция, която

Завещанието

създаден от неговата съпруга Семирамида⁷⁰ след смъртта му, се превръща в основа на езическите религии.⁷¹ По този начин, направеното от Нимрод в политическата сфера и от съпругата му в религиозната, било изпълнение на сатанинския план за заличаване на Божия модел на Завещанието в обществото. В култа, който създава Семирамида, жената е представена като източникът, главата в семейството и тогава не е чудно, че в Откровението, Вавилон е представен като жената, която е „големият град, който **царува над земните царе**“, „майка на блудниците и на гнусотиите на земята“.⁷²

В единадесетата глава на книгата Битие, след представянето на историята за вавилонската кула, има запис на потомството на Сим – първородният на Ной. В условията на заличаване на Божия обществен и семеен модел на Завещанието, семитите са били призовани да съхранят истините на Бога. С течение на времето обаче, влиянието на потомците на Хам успяло да прелъсти и тях.

направила този войник първия носел царска корона, сочи към един факт от по-голямо значение от простото възприемане на нов орнамент в облеклото, или дори победата на една провинция. Неговото царуване въвежда света в една **нова система на отношения между управител и управлявани**. Властта на предишните владетели почивала върху **усещането за родство и приемането на властта от най-главния било образ на родителски контрол**. Нимрод обаче, бил върховен **управител на територия** и хора, точно според това доколко те били нейни обитатели, **независимо от личните връзки**. **Досега имало племена – разширени семейства - общество; сега имало една нация, политическо общество – държава**. Джоунс, *А. Т. Империята на Библията. 1904 г., с. 51*

70 Езекиил 8:15, 16; Еремия 7:18; 44:17-25

71 Откр. 17:5

72 Откр. 17:18

4. Първородството

Възстановяване на модела

Тогава Бог призовава един евреин⁷³ на име Аврам, да напусне влиянието на тези, които воюват срещу завета. Исус Навин припомня този случай на израилтяните:

Така говори Господ, Израилевият Бог: В старо време оттагък реката живееха бащите ви, Тара, Авраамовият баща и Нахаровият баща, **и служеха на други богове.**
Исус Навин 24:2

За съжаление, семитите в последните си поколения не опазили повереното им съкровище и сега Бог трябвало да изведе от тях човек, който да го следва напълно. Когато Бог призовал Аврам, Той му обещал, че ще го направи голям народ, ще го благослови и ще го направи за благословение на останалите народи.⁷⁴ Това благословение щяло да дойде в резултат възстановяването на отношенията от Божия модел на Завещанието, при който Първородният е благославян от Бащата. Както Бог благословил с наследство Своя Син, така и Авраам щял да благослови онзи, който произлезе от него. Съхраняването на модела се осъществявало с това, че Авраам щял „да заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие, за да направи Господ да става на Авраам, онова което е говорил за него.“⁷⁵ В сърцето на Божия закон се намират две заповеди, които съхраняват принципите на истинското небесно и земно родителство. Първата е заповедта за съботния ден. Когато Бог дава тази заповед той посочва следното основание за нейното спазване:

Защото в шест дни **Господ направи небето и земята,**
морето и всичко що има в тях, а на седмия ден си
почина; **затова** Господ благослови съботния ден и го

73 Наименованието евреин идва от Евер – третият потомък на Сим –
Битие 11:14

74 Битие 12:2

75 Битие 18:19

Завещанието

освети. Изход 20:11

Събота след събота, ние сме поканени да си припомним нашия истински небесен произход; че Бог е нашият Създател и Баща. Заповедта, веднага след тази за съботата, гласи следното:

Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ, твоят Бог.
Изход 20:12

Тази заповед защитава авторитета на земното родителство. За да бъде получено Божието благословение, било необходимо Авраам да се придържа стриктно към божествения модел за източника и канала на благословието. Апостол Павел говори за този модел така:

Но желая да знаете, че **глава на всеки мъж е Христос**, а **глава на жената е мъжът**, **глава пък на Христос е Бог**. 1 Коринтяни 11:3

Всяка промяна в модела на Завещанието води до възпрепятстване на заветните благословения. Благословието можело да дойде само по силата на обещанието дадено от Бога. Правилната реакция на Авраам спрямо Божието обещание за потомството се изразява в това, че „повярва в Господа и Той му го вмени за правда.“⁷⁶ Авраам приел с доверие заветното обещание на Бога, „че ще бъде наследник на света.“⁷⁷ Годиците минавали, но Авраам все още нямал син и тогава неговата съпруга, Сара, му предложила да добие дете от слугинята й. Авраам бил подведен да опита да постигне обещаното от Бога с човешки методи. Цели тринадесет години Авраам живеел с надеждата, че Исмаил бил обещаният първороден⁷⁸. Когато станал на деветдесет и девет години, Бог отново потвърдил

76 Битие 15:6

77 Римляни 4:13

78 Битие 12:4; 16:3, 16; 17:1, 16-19

4. Първородството

заветното си обещание, според което, след една година, Сара щяла да му роди син, който ще се казва Исаак и че с него Бог щял да утвърди вечния си завет.⁷⁹

Най-тежкият изпит за вярата на Авраам бил, когато Исаак бил юноша, а Бог поискал от него да го принесе в жертва. Случаят е записан в двадесет и втората глава на Битие. Бог не възнамерявал да остави Авраам да заколи сина си, но чрез това преживяване щял да му разкрие по-дълбоко смисъла на вечния завет между Отец и Неговия Първороден.

Вземи сега **единствения си син**, когото любиш, сина си Исаака, та иди в местността Мория и принеси го там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа. Битие 22:2

Тук синът на обещанието е наречен единственият, при все че Авраам имал и друго дете преди Исаак (Исмаил). Това е така, защото Исаак е синът на заветното обещание и като такъв, той е образ на Божия Син⁸⁰. Обяснявайки това на юдеите, Иисус казал:

Баща ви Авраам ликуваше, че ще види **Моя ден**; и го видя и се зарадва. Йоан 8:56

Целта на Авраамовия изпит била да преживее в някаква степен това, което Бог щял да изпита, когато дава Своя Син в жертва за грешната раса. Това преживяване му дало възможност, както нищо друго преди това, да разбере как Бог е подготвил откуп за спасение на падналата раса. Осъзнавайки великата жертва на Бог и Христос, Авраам действително „ликувал“.

Моделът на благословения Първороден от Завещанието отново и отново се разкрива в историите на избраното потомство. Ако роденият пръв по ред син в семейството следвал с вяра

⁷⁹ Битие 17:18, 19

⁸⁰ Евр. 11:17

Завещанието

обещанието, той получавал привилегиите на духовното и материалното наследство и отговорността да бъде свещеник на дома, но ако не бил верен, друг от синовете бил упълномощаван от Бога за тази задача⁸¹. Тези привилегии трябвало да го подкрепят в отговорността му да благославя братята си и да завещае на следващото поколение заветната идентичност.

Такъв е случаят със синовете на Исаак – Исав и Яков. Това е описано в двадесет и пета и двадесет и седма глава на книгата Битие. Още преди раждането на тези близнаци, Господ заявил на майка им Ревека, че в утробата ѝ са два народа, и че „по-големият ще слугува на по-малкия“.⁸² По-големият бил Исав, защото той се родил малко преди брат си. Яков получил името си поради това, че при своето раждане държал петата на брат си, сякаш му прави засада.⁸³ Исав, първородният на Исаак бил много космат и от там идва неговото име. Съдбоносните решения, които тези братя щели да вземат в своя живот, по отношение на Божието завещание, били предсказани още при раждането им⁸⁴.

Яков отглеждал добитък, а брат му бил ловец. Веднъж Исав си дошъл много гладен у дома и поискал от брат си да му даде от варивото, което приготвял. Яков видял в това възможност да си присвои първородството и го накарал да потвърди с клетва, че ще му го даде в замяна на ястието. Исав се съгласил, защото сметнал, че първородството не струва нищо за него в момент като този, когато умираше от глад.

След време Яков, окуражен от своята майка, измамил брат си и баща си, за да отнеме благословението, полагащо се на първородния син в семейството. Исаак бил на години и

81 Второзаконие 21:17; Битие 49:3, 4, 26

82 Битие 25:23

83 Името Яков на еврейски означава един, който измества друг, хващайки го за петата

84 Малахия 1:2, 3; Римляни 9:11-13

4. Първородството

знаел, че е време да благослови първородния си син. От пророчеството, той знаел, че по-малкият син трябва да получи това благословение, но имал слабост към сина си Исав. Ревека чула, когато Исаак заръчвал на сина си да хване дивеч и да му приготви ястие, за да го благослови. Докато Исав бил на лов, Ревека подучила сина си да се представи пред слепия им баща като Исав, обличайки ярешки кожи на ръцете си, за да имитира косматия си брат. Исаак се хваща на измамата и благославя Яков, мислейки си, че това е неговият първороден. Когато Исав се връща от улова и разбира какво се е случило, той плакал пред баща си и го молил да благослови и него. Исаак обяснил, че благословието вече било дадено и нещата не могат да се променят. За Исав останало само материално благословение.

Бог знаел кой наистина бил достоен за първородството. Макар, че Яков извършил измама, той силно копнеел за Божиите благословения и затова бил преведен през обстоятелства, които да го накарат да се доверява напълно на Бога и да стане победител над слабостите си. След измамата с благословието, Исав се канил да убие брат си и затова се наложило Яков да напусне своя дом, и да отиде да живее в земята на вуйчо си Лаван. Ревека повече никога не видяла своя син, който щял да работи седем години тежък и неблагодарен труд на Лаван за ръката на по-малката му дъщеря, да бъде на свой ред измамен като получи другата дъщеря и да работи още седем години за любимата си. След двадесет години⁸⁵ Яков бил призован да напусне пределите на Лаван, заедно с жените и децата си, за да се върне в родния си дом. На връщане научил, че брат му идва срещу него с четиристотин мъже. Когато разбрал за смъртоносна опасност, той разделил семейството си, така че да не бъдат хванати заедно, а самият той се уединил да търси Бога на бащите си. Същата нощ Яков преживява дълбоко покаяние за своите грехове и едва тогава действително получава така жадуваното благословение. През цялата нощ Яков се бори с един непознат, който първоначално сметнал

85 Бит. 31:38

Завещанието

за някой от хората на Исав. В следствие става ясно, че тази Личност е самият Ангел на завета⁸⁶ – Божият Син:

А Яков остана сам. И някой се бореше с него до зорязване. И като видя, че не му надви, се допря до ставата на бедрото му и ставата на бедрото на Яков се измести, като се бореше с него. Тогава каза: Пусни ме, защото се зазори. А Яков каза: **Няма да те пусна, докато не ме благословиш. А той му каза: Как ти е името? Отговори: Яков. А той каза: Няма да се наричаш вече Яков, а Израил, защото си бил в борба с Бога и с хора и си надвил.** А Яков го попита, като каза: Моля те, кажи ми името си. А той каза: Защо питаш за името ми? И го благослови там. И Яков нарече мястото Фануил, защото си казваше: **Видях Бога лице в лице** и душата ми беше спасена. Бит. 32:24-30

В утробата хвана петата на брат си и с мъжката си сила **се бори с Бога. Бори се с Ангела и преодоля,** плака и Му се моли. Във Ветил го намери и там говори с нас, **Господ Бог на Войнствата, Господ е Името Му.** Осия 12:3, 4

Заради своето искрено и дълбоко покаяние, Яков получава обещаното благословение от самия оригинален Първороден! И сега на свой ред, той ще благославя своя първороден. Ето списъкът на неговите синове, в който е споменат и първородният:

...А синовете на Яков бяха дванадесет: синовете на Лия: **Рувим, първородният на Яков,** и Симеон, Леви, Юда, Исахар и Завулон. Синовете на Рахил: Йосиф и Вениамин. Синовете на Вала, слугинята на Рахил: Дан и Нефталим. Синовете на Зелфа, слугинята на Лия: Гад и Асир. Тези са синовете на Яков, които му се родиха в Падан-Арам. Битие 35:22-26

86 Малахия 3:1

4. Първородството

Яков има деца от двете си жени и от техните слугини. Неговият първороден е Рувим, но при благославянето на потомството в края на живота му става ясно, че благословието на първородството ще се разпредели между трима сина и Рувим не е никой от тях. Изборът бил по Божие вдъхновение, а не произволен. Въпреки че първородният на Яков от жена му Лия е Рувим⁸⁷, той се показва неверен, защото преспива с наложницата на баща си.⁸⁸ Благословието получава първородният на Яков от любимата му жена – Йосиф. Той получава „двоен дял“ от наследството не защото е син на любимата му жена⁸⁹, а защото, чрез доверие в Божиите обещания във време на криза е бил опазен чист от беззаконията и в честни отношения с Бога и братята си.

Йосиф бил продаден от братята си като роб в Египет, защото те му завидели, че баща им се отнася с по-голямо внимание към него⁹⁰. Намразили го и заради сънищата му, според които излизало, че те и родителите им в бъдеще щели да му се поклонят. На баща си казали, че го е изял звяр. Бог обаче направил така, че той да спечели симпатиите на новия си господар чрез своята вярност в поверените му задължения; но след време Йосиф бил наклеветен от жената на господаря си, че искал да я изнасили и бил хвърлен в затвора. Но Бог „му даде благоволение пред очите на тъмничния началник.“⁹¹, който го назначил за управител над останалите затворници. Двама от тях сънували сънища от Бога, които Йосиф разтълкувал точно. Съгласно предсказанието, единият бил възстановен на службата си при фараона, а другият езекутиран. Йосиф помолил амнистирания затворник да ходатайства за неговия случай, понеже бил невинен, но щастливият бивш затворник

87 Битие 29:32

88 Битие 35:22 срв. 49:3-4

89 Второзаконие 21:15-17

90 Битие 37, 39-50 гл.

91 Битие 39:21

Завещанието

бързо забравил за Йосиф. След две години фараона сънувал сънища, но никой не можел да му разкрие тяхното значение. Тогава помилваният затворник си спомнил за Йосиф и казал на фараона за него. Йосиф обяснил на фараона, че сънищата му се отнасят за седем предстоящи години на плодородие и седем години на глад в страната. Фараонът назначил Йосиф за владетел над Египет и такъв, който пряко отговаря за събирането на реколтата през седемте плодородни години. Бог помогнал на Йосиф да се справи отлично с поверената му задача и дори му намерил съпруга в чуждата страна, от която той имал двама сина. Гладът достигнал и ханаанската земя и братята му дошли в Египет за жито, без да подозират, че този, пред когото ще се поклонят, с очакване за неговите продоволствия, бил техният брат. Йосиф им бил простил, но искал да разбере дали все още подхранват злия си характер. Когато се уверил, че са се разкаjali за стореното зло, той им разкрил, че е брат им и помолил да доведат стария си баща в Египет, за да живеят заедно през времето на глада. Яков с радост дошъл при сина си, когото толкова години считал за мъртъв. В края на живота си, когато събрал синовете си, за да ги благослови, той казал следните думи за Йосиф:

Йосиф е плодородна фиданка, плодородна вейка край извор, клончетата ѝ прехвърлят стената. Стрелците го огорчиха и стреляха по него, и враждуваха против него, но лъкът му запази силата си и мишците на ръцете му се укрепиха чрез ръцете на Силния Яковов — откъдето е пастирът, Израилевият камък — чрез Бога на баща ти, Който ще ти помага, и чрез **Всесилния, Който ще те благославя с небесни благословения от горе, с благословения на бездната, която лежи отдолу, с благословения на гърдите и на утробата. Благословенията на баща ти превишиха благословенията на предците ми и достигнаха до вечните хълмове — те ще бъдат на главата на Йосиф и на темето на превъзходния между братята си.** Битие 49:22-26

4. Първородството

За пореден път, благословието на първородството било дадено, на този, който бил в правилни отношения с Бога и можел да предаде духовните благословения напред към следващите поколения. За съжаление, голяма част от биологичните първородни не оценили духовните привилегии на първородството и благословието на бащата. Стотици години по-късно, летописите на Израил регистрират отнемане на първородните права за прехвърлянето им към по-достоен:

Синовете на Рувим, първородния на Израил — защото **той беше първородният, но понеже оскверни леглото на баща си, първородството му се даде на синовете на Йосиф**, сина на Израил, и той не се записва в родословието според първородството. Защото **Юда имаше надмощие над братята си, и от него произлиза Князът; но първородството беше на Йосиф**. 1 Лет. 5:1, 2

Юда също получава специално благословение, макар че съгрешава спрямо своята снаха. Но след продаването на Йосиф, в последствие горчиво съжалява и воден от себеотрицание се застъпва за Вениамин⁹².

Юда, теб ще похвалят братята ти, ръката ти ще бъде на врата на враговете ти, синовете на баща ти ще ти се кланят. Млад **лъв е Юда**; от плячка, сине мой, се вдигаш; легнал е и се е разпрострял като лъв, и като лъвица — кой ще го вдигне? **Няма да липсва скиптър от Юда, нито жезъл на управление отсрещ краката му, докато дойде Сило**. На него ще се покоряват народите.... Битие 49:8-10

На Юда била дадена царската власт. От него щял да се роди цар Давид, а по-късно и самият Христос - „Лъвът от Юдовото племе“⁹³. Левий получил свещенската власт. Трите власти: пророк, цар и свещеник

92 Битие 38 гл. срв. Битие 44:18-34

93 Откр. 5:5

Завещанието

били дадени на Авраам, но когато от Яков дошли 12 племена, те били разпределени между най-достоините му синове.⁹⁴ Те отразяват надаряването на христос от вечността от Неговия Баща като част от наследството Му според Завещанието, но тези власти се изявяват последователно и затова на земята Той първо бил познат като Пророкът⁹⁵, след възнесението Му било разкрито и Неговото Свещенство,⁹⁶ а в края Той ще бъде разкрит като Цар на Царете.⁹⁷

Левий също извършил тежък грях, когато, заедно със Симеон, жестоко отмъстили на дома на Емор за сестра си Дина⁹⁸. По-късно обаче левитите не взели участие с останалите израилтяни в идолопоклонството при подножието на Синай⁹⁹. Бог взел тях на мястото на първородните на Израил, които били пощадени в Египет, докато язвата поразявала всички първородни на египтяните:

Ето, Аз взех левитите измежду израилевите синове вместо всичките първородни от израилевите синове, които отварят утроба. Левитите ще бъдат Мои, защото всяко първородно е Мое. В деня, когато поразих всяко първородно в египетската земя, Аз осветих за Себе Си всяко първородно в Израил, от човек до животно — Мои ще бъдат. Аз съм Господ. Числа 3:12, 13

94 От племето Юда дошъл “Сило” с неговия скипър (царска власт), на Левитите било поверено свещенството и службата в светилището (свещеническа власт), и Духът на пророчеството се изявил в живота на Йосиф чрез неговите сънища и тълкуванията на фараоновите сънища. По-късно тази дарба била давана на всеки в Израил, който бил готов да следва Божиите инструкции.

95 Йоан 7:40

96 Евр. 9:11

97 Откр. 19:11-16

98 Битие 34 гл. срв. Битие 49:5-7

99 Изход 32:25-29

4. Първородството

Яков осиновил Манасия и Ефрем - децата на Йосиф. И в техния случай благословието било пренасочено към онзи, който бил предузнат от Бога като бъдещ пазител на завещанието. Докато четете разказа, обърнете внимание на момента, когато Яков избира да благослови малкия син на Йосиф със специалното благословение, въпреки че той не е първородният:

След това съобщи на Йосиф: Ето, баща ти е болен. И той взе със себе си двамата си сина, Манасия и Ефрем, да отидат при него. И съобщи на Яков, като каза: Ето, синът ти Йосиф идва при теб. Тогава Израил събра силите си и седна на леглото. И Яков каза на Йосиф: Всемогъщият Бог ми се яви в Луз, в ханаанската земя и ме благослови, като ми каза: Ето, Аз ще те направя плодовит, ще те умножа и ще направя да произлязат от теб множество народи; и ще дам тази земя на потомството ти след теб за вечно притежание. И сега, **двамата ти сина**, които ти се родиха в египетската земя, преди да дойда аз при теб в Египет, **са мои — Ефрем и Манасия ще бъдат мои, също както Рувим и Симеон.** А децата, които родиш след тях, ще бъдат твои, **а колкото за наследството си, ще се наричат с името на тези свои братя...** И като съгледа синовете на Йосиф, Израил каза: Кой са тези? А Йосиф каза на баща си: Това са синовете ми, които Бог ми даде тук. А той каза: Моля те, доведи ги при мен, за да ги благословя. А очите на Израил бяха помрачени от старост и не можеше да вижда. И Йосиф ги приближи при него, а той ги целуна и ги прегърна. И Израил каза на Йосиф: Не се надявах да видя лицето ти, но ето, Бог ми показа и потомството ти! И Йосиф ги отведе от колената му и се поклони с лице до земята. **И после Йосиф ги взе двамата, Ефрем с дясната си ръка към лявата на Израил, а Манасия с лявата си ръка към дясната на Израил, и ги доведе при него. А Израил простря дясната си ръка и я възложи на главата на Ефрем,**

Завещанието

който беше по-младият, а лявата си ръка — на главата на Манасия, като нарочно кръстоса ръцете си, защото Манасия беше първородният. И благослови Йосиф и каза: Бог, пред Когото ходиха бащите ми Авраам и Исаак, Бог, Който ме е пасъл през целия ми живот до този ден, Ангелът, който ме избави от всяко зло, нека благослови момчетата, и нека се нарече на тях моето име и името на бащите ми Авраам и Исаак, и нека нараснат в голямо множество сред земята! **Но като видя Йосиф, че баща му възложи дясната си ръка на главата на Ефрем, не одобри и хвана ръката на баща си, за да я премести от главата на Ефрем на главата на Манасия. И Йосиф каза на баща си: Не така, татко мой, защото този е първородният — възложи дясната си ръка на неговата глава! Но баща му отказа, като рече: Зная, сине мой, зная. И той ще стане народ, и той ще бъде велик, но по-младият му брат ще бъде по-голям от него и потомството му ще стане множество народи.** И така, в онзи ден ги благослови, като каза: С теб Израил ще благослава, като казва: Бог да те направи като Ефрем и като Манасия! **И постави Ефрем пред Манасия.** Битие 48:1-20

Първородният народ на Бога - Израил

След смъртта на Йосиф, неговият народ не се радва дълго на добро отношение от страна на управниците на Египет. Новият фараон поробва евреите с тежък труд и вдъхновен от Сатана заповядва избиването на всички бебета от мъжки пол в Израил. С това, Сатана отново целял да премахне възможностите за благословение по модела на Завещанието. Тъкмо тогава се ражда и Мойсей, чрез когото Бог освобождава по удивителен начин Израил. Заради упоритостта на фараона, който не искал да се подчини на Божията заповед, Египет е сполетян от язви, като всяка следваща е по-мъчителна от предишната. Още преди да започнат, Бог заръчал на Мойсей да каже на фараона докъде

4. Първородството

ще се стигне, ако упорито отказва да освободи Израил:

Израил Ми е син, първородният Ми; и казвам ти:
Пусни сина Ми да Ми послужи; но ако откажеш да го
пуснеш, ето, Аз ще убия **твоя син, първородния ти.**
Изход 4:22, 23

Израил е първороден на Господ в семейството на народите. В негово лице Бог имал представител, чрез който планирал да благослови и останалите народи по модела на Първородния от Завещанието. Обещаното на Авраам: „в теб и в твоето потомство ще се благословят всичките народи по земята“¹⁰⁰, щяло да се изпълни, чрез Израил, ако те с доверие се покорявали на Духа на Първородния. По тази причина опитността на Израил в Египет се прилага не само за Израил, а и за Христос¹⁰¹. Божият Син е Представител на Всевишния пред всички сътворени от Него същества, така и Израил трябвало да представя Бога пред семейството от народите по земята и като първороден да способства за тяхното благославяне¹⁰².

Язвите в Египет поразявали нещата от природата, на които египтяните отдавали поклонение, с вярата, че тези неща притежават божествена сила в себе си. Името Египет в оригинал се свързва с Мицраим¹⁰³ - вторият син на Хам. Помните ли кой беше Хам? Точно така – проклетият син на Ной и дядо на Нимрод – „големият ловец“¹⁰⁴. Виждаме, че онези които са приели сатанинската лъжа за притежаването на живот в себе, или който може да бъде добит някъде от околния свят, независимо от Бога, (плода от дървото на познаване на доброто

100 Битие 28:14

101 Осия 11:1 срв. Матей 2:15

102 Йоан 1:18 срв. Изход 19:5-6

103 Мицраим מצרים е името на Египет в оригинал (Вж. Еврейската дума под номер 04714 от речника на Стронг - <http://classic.net.bible.org/strong.php?id=04714>)

104 Битие 10:9

Завещанието

и злото) предават едно лошо наследство на своите потомци. Последната язва над Египет е смъртоносна:

И Мойсей каза: Така говори Господ: Около полунощ аз ще мина посред Египет и всяко първородно в египетската земя ще умре -- от първородния на фараона, който седи на престола си, до първородния на слугинята, която е зад воденицата, и всяко първородно от добитъка. Изход 11:4, 5

Бог искал да покаже на Израил, каква е цената за опазване на техния живот и затова наредил всяко семейство да жертва по едно агне и да намажат с кръвта му стълбовете и горните прагове на вратите си.¹⁰⁵ Тези агнета били символ на жертвата, която Бог ще направи, давайки Своя Син за изкуплението на Израил.¹⁰⁶ След освобождението им от Египет, Бог изисквал всички първородни синове от народа да бъдат откупвани на определена цена, за да не забравят дадената за тях цена; откупвали се дори и първородните на добитъка¹⁰⁷. Ако Израил приемел обещанията на завета, направен с бащите им, тогава той наистина щял да бъде духовен първороден на Бога, защото те първи щели да се облагодетелстват от преобразяващата и новораждаща връзка със Създателя. След това, в качеството си на първороден, те щели да бъдат за благословение на останалите народи, точно както първородният син в патриархалното семейство. В самия Израил, за първороден Бог избрал Левитите, защото те не участвали в идолопоклонството на другите племена¹⁰⁸. Точно на левитите била поверена посредническата служба в светилището. Синовете на Левий били Гирсон, Каат и Мерарий¹⁰⁹. Трите племена от Левий имали

105 Изход 12:1-13

106 Йоан 1:29

107 Изход 34:20

108 Изход 32:26-29

109 Битие 46:11

4. Първородството

определено участие в службите на светилището¹¹⁰. На Мойсей и Аарон, които били от каатците, било дадено свещенството¹¹¹. В най-вътрешната част на това светилище се съхранявал ковчегът на завета - точен прототип на небесния оригинал на Завещанието¹¹².

Първородният на Бога става и първороден на Мария

Израил обаче не остава верен на завета и в крайна сметка стига дотам, че предава на смърт самия Син на Бога. Христос е първороден не само по отношение на Своя небесен произход, но и тук на земята¹¹³:

И (Мария) роди **първородния си Син**, пови Го и Го положи в ясли, защото в гостилницата нямаше място за тях. Лука 2:7

Това раждане не означава, че Иисус не е съществувал преди да бъде роден като човек от Мария. Той е първородният син на Мария и затова е наречен Човешкият син, но Неговият

110 Числа 3, 4 гл.

111 Числа 3:1-3

112 Изход 25:9, 40; Евр. 9:3, 4 срв. Откр. 11:10

113 Христос донесе сила за победа на мъжете и жените. Той дойде в този свят в човешко естество, за да живее като човек между хората. Той възприе предразположенията на човешкото естество, за да бъде проверен и изпитан. В своето човешко естество, Той беше участник в божественото естество. **При Своето въплъщение Той спечели в един нов смисъл титлата Син на Бога.** Ангелът каза на Мария: “Силата на Всевишния ще те осени: затова и свящото, което ще се роди от теб ще се нарече Син на Бога” (Лука 1:35). **Като Син на човешко същество, Той стана Син на Бога в един нов смисъл.** Така стоеше в нашия свят — **Синът на Бога, но чрез раждане обединен с човешката раса.**, Избрани вести, том 1, Гл. 29 Христос нашата надежда – Параграф 2

Завещанието

„произход е от дните на вечността“.¹¹⁴

Първороден от мъртвите

Христос е наречен първороден и когато Бог Го възкресява от мъртвите:

...и от Иисус Христос, верният Свидетел, **Първородният от мъртвите** и Началникът на земните царе. На Този, Който ни люби и ни е освободил от нашите грехове чрез кръвта Си.. Откр. 1:5

Спиритизмът твърди, че Христос не е умрял действително.¹¹⁵ Писанието обаче ясно показва, че Божият Син загубва живота Си на кръста заради падналото човечество, но Бог Му връща този живот, понеже не е извършил грях.¹¹⁶ Заради това „трето раждане“ на Иисус, Писанието Го нарича „Първороден от мъртвите“. В писмото си към Колосяните, апостол Павел представя две първородства на Иисус:

Благодарящи на Отца, Който ни удостои да участваме в наследството на светиите в светлината, Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син,.. (1) **Който е образ на невидимия Бог, Първородният преди всяко създание**; защото в Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него и за Него; и Той е преди всичко и всичко чрез Него се крепи. И Той е главата на тялото, тоест на църквата; Той е Началото, (2) **Първородният от мъртвите**, за да има първенство във всичко. Кол. 1:12-13, 15-18

114 Мих. 5:2; Йоан 8:57, 58

115 Матей 16:21-23 срв. Откр. 1:18

116 Исаия 53:9, 10; Деян 3:15

4. Първородството

Персоналността на Иисус дошла в съществуване при раждането Му от Бога във вечността, въпреки че естеството на Христос няма начало, защото е естеството на вечния Бог - Неговият Баща.¹¹⁷ Подобно и преди възкресението Му от гроба, Христос е престанал да съществува за един период от около 39 часа.¹¹⁸ Затова Той е наречен Първороден във връзка с тези две събития.¹¹⁹ Това не може да се каже за раждането Му от Мария, при което Той не е преставал да съществува.

Двете „раждания“ на Иисус на земята са представени, чрез символа на раждащата жена (църква) преследвана

117 Евр. 7:9, 10 – пример за това как някой е представен като съществуващ в потенциал преди фактическото му раждане.

118 Според евангелията, Иисус е мъртъв от 15:00 петък следобед до преди зазоряване неделя сутринта – Матей 27:45, 46; Марко 15:33, 34; Лука 23:44-46; Йоан 20:1; Лука 24:1; Марко 16:1, 2; “Иисус каза на Мария: “Не ме докосвай; защото още не съм се възнесъл при моя Баща.” Когато той затвори очите си в смъртта на кръста, душата на Христос не отиде веднага в небето, както мнозина вярват, или как биха могли иначе да са верни думите му—“Още не съм се възнесъл при моя Баща”? Духът на Иисус заспа в гроба с тялото му, а не полетя към небето, за да поддържа някакво отделно съществуване, и да гледа отгоре жалещите ученици, които балсамираха тялото от което той е отлетял. Всичко това, което съставляваше живота и интелекта на Иисус остана с тялото му в гроба; и когато излезе това беше като едно цяло същество; не се налагаше да призовава духа си. Той имаше сила да остави живота си и да го вземе отново.“ , *Изкупление: или възкресението на Христос; и Неговото възнесение – с. 22, Параграф 1*

119 Евр. 1:6 „И когато отново въвежда Първородния във вселената, казва: „Да Му се поклонят всички Божии ангели.“

“Отче,” каза Той, “Желая също тези, които си ми дал, да бъдат с мен, където съм и аз.” И тогава Отец заявява: “**И нека всички ангели на Бога да му се поклонят.**” Небесното множество се поклони пред Него, и запяха своите триумфални и радостни песни. Слава обкръжаваше Царя на небето, и бе видяна от всички разумни същества на небето. Никакви думи не могат да опишат сцената, **когато Божият Син беше публично възстановен на почетното и славно място, което Той напусна доброволно, когато стана човек.**“, *Знамения на времето, 10-ти Май, 1899 г.*

Завещанието

от змея (Сатана):

И голямо знамение се яви на небето: жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ, и на главата ѝ – корона от дванадесет звезди. **Тя беше бременна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди...** И змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето ѝ, щом роди. **И тя роди син,** мъжко дете, което щеше да пасе всичките народи с желязна тояга. И детето ѝ беше **грабнато и занесено при Бога** и при Неговия престол. Откр. 12:1-5

Христос е преследван веднъж, при раждането Му от Мария,¹²⁰ а в края на земния Му живот е преследван и убит на кръста, но на третия ден е възкресен. Тези две събития са обединени в символиката на Откровението за преживяването на страдащата в „раждането“ си църква.

Първороден между много братя и сестри

Онези, които приемат с вяра обещанията на Завещанието, се раждат отново от Бога, за да бъдат сънаследници.¹²¹

Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат **съобразни с образа на Неговия Син,** за да бъде **Той първороден между много братя.** Римляни 8:29

Тази нова генерация на „Втория Адам“ е представена и от автора на посланието към евреите:

... Но пристъпихте до гората **Сион,** и до **града на Бога живаго, небесния Ерусалим,** и до безчетни ангели, при **тържеството и църквата на първородните които са написани на небеса, и при Бога.** Съдника

120 Матей 2:1-18

121 2 Кор. 5:17

4. Първородството

на всичките, и при духовете на праведните, които са стигнали до съвършенството, и **при Иисуса, Ходатая на Новия завет**, и при кръвта на поръсването, която говори по-добре от Авелевата. Евр. 12:22-24¹²²

Първи плодове

При възкресението, Иисус е наречен и „първият плод от починалите“.¹²³ Но в същия ден, Той не е единственият освободен от гроба:

А Иисус, като извика пак със силен глас, предаде дух. И ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтресе, скалите се разпукаха, **гробовете се разтвориха и много тела на починали светии бяха възкресени**, които, като излязоха от гробовете след Неговото възкресение, влязоха в светия град и се явиха на мнозина. Матей 27:50-53

Пророческите празници, които Бог дал на Израил, предсказали това събитие 1500 години преди неговото осъществяване.¹²⁴ Два дни след първия ден на пасхата, израилтяните са донасяли при свещеника „един сноп от първите плодове на жетвата“, за да го представи пред Господ в светилището.¹²⁵

Тази церемония символизираше, онова което се осъществи след възкресението на Христос и личностите, за които прочетохме преди малко. След възнесението Си на небето, Христос започва службата Си на Първосвещеник в Небесното светилище.¹²⁶ Както свещеникът в Израил е представял в светилището снопа от първите плодове на жетвата, така и Христос представя пред Бога първите плодове от

122 Цариградски превод на Библията – 1914 г.

123 1 Кор. 15:20

124 Левит 23 гл.; Второзаконие 16 гл.; Числа 28, 29 гл.

125 Левит 23:10-12

126 Евр. 8:1, 2

Завещанието

А Исус, като извика пак със силен глас, предаде дух. И ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтресе, скалите се разпукаха, **гробовете се развориоа и много тела на починали се еги бля възкресени**, които, **каго излязоа от гробовете след Негово възкресение** влязоа в светия град и се явиха на мнозина. Матей 27:50-53

жетвата на починалите праведници, която е залог за възкресението на всички праведни в края на времето.¹²⁷

127 Той възкръсна от мъртвите като пръв плод от спящите. **Той бе същността на праобраза, представен от движимия сноп и Неговото възкресение стана в същия ден, когато такъв сноп се представяше пред Господа.** Тази символична церемония се бе извършвала в продължение на повече от хиляда години. От жетвените ниви се събираха първите класове на узрялото жито и когато народът отиваше в Ерусалим за Пасхата, снопът от първи плодове се размахваше пред Господа като благодарствена жертва. Докато този сноб не бъдеше представен пред Господа, сърп не можеше да докосне житото и то не можеше да бъде ожънато и събрано на снопове. Този посветен на Бога сноп представляваше жетвата. Така и Христос представляваше великата духовна жетва, която щеше да бъде събрана за Божието царство. Неговото възкресение е символ и залог за възкресението на всички праведни мъртви. „Защото ако вярваме, че Исус умря и възкръсна, така и починалите в Исус Бог ще приведе заедно с Него” (1 Сол. 4:14).

Когато Христос възкръсна, Той изведе от гроба цяло множество пленници. Земетресението, което стана при Неговата смърт, отвори техните гробове и когато Той възкръсна, възкръснаха и те заедно с Него. **Това бяха хора, които са били Божии съработници и които с пената на собствения си живот са свидетелствали за истината. Сега те трябваше да свидетелстват за Този, Който ги бе възкресил от мъртвите.**

През времето на Своята служба Исус бе възкресявал мъртви. Той бе възкресил сина на вдовицата от Наин, дъщерята на началника и Лазар. Но те не бяха дарени с безсмъртие. Макар и възкресени, все още подлежаха на смърт. **А тези, които излязоха от гроба при възкресението на Христос, бяха възкресени за вечен живот. Те**

4. Първородството

Този „сноп от първите плодове“ на възкресените праведни, откриваме и във въведителната част от видението за седемте печата в Откровението на Йоан.¹²⁸ При това видение Йоан е поканен да влезе през отворена врата на небето, за да види Бог, седнал на Своя престол и двадесет и четири престола около Него, на които седят двадесет и четири старейшини.¹²⁹ Божият Дух е представен като „седем огнени светила горящи пред престола“.¹³⁰ Там са и четири същества, чиито действия и външен вид ги оприличават на херувимите и серафимите, видяни от пророците Исаия и Езекиил.¹³¹ Между присъстващите има и „десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди“ ангели.¹³² Присъстващите се кланят на Бога като Го възхваляват, че по Неговата „воля всичко е съществувало и е било създадено“.¹³³ След това Йоан вижда, че Бог държи книга, която е запечатана със седем печата. Той разбира, че никой не може да разпечата печатите на тази книга и се разплаква за това; но един от старейшините го успокоява, че „Лъвът, който е от юдовото племе, Давидовият корен, Той победи, за да отвори книгата и да разпечата нейните седем печата.“¹³⁴ Тогава Йоан се обръща и вижда „Агне, като заклано,“ което има „седем рога и седем очи, които са седемте Божии Духове, разпратени по

се възнесоха заедно с Него като трофей на Неговата победа над смъртта и гроба. „Те - каза Христос - не са повече пленници на Сатана; аз ги изкупих. аз ги изведох от гроба като първи плодове на Моята власт, за да бъдат заедно с Мене, където съм и аз, и никога повече да не видят смърт, нито да изпитат някога скръб.“, *Копнежът на вековете – Гл. 81 „Той възкръсна!“ - Параграф 16-18*

128 Откр. 4, 5 гл.

129 Откр. 4:4

130 Откр. 4:5

131 Исаия 6:1-3; Езекиил 1:4-18

132 Откр. 5:11

133 Откр. 4:11

134 Откр. 5:5

Завещанието

цялата земя.“135

Това Агне, е Божият Син, Когото Бог е принесъл за изкуплението на човечеството – обещаното наследство на Завещанието.¹³⁶ За разлика от момента преди появата на Агнето, сега Божият Дух е представен като Неговите седем рога и седем очи. Роговете символизират власт, а числото седем пълнота.¹³⁷ Седемте очи представят съвършенството на всевиждащите способности на Бога, чрез Неговия Дух¹³⁸. Сега обаче, в резултат на жертвата на Агнето, тези атрибути на Божията власт са представени като принадлежащи на Неговия Син.¹³⁹ Всички благословения на Завещанието са достъпни за онези, които с вяра приемат привилегиите да бъдат сънаследници с Агнето; а двадесетте и четири старейшини са първите, на които е дадено да участват във финалното благословение на това наследство – изкуплението от смъртта¹⁴⁰:

135 Откр. 5:6

136 Йоан 1:29, 34; Евр. 13:20

137 1 Царе 2:10; Псалм 12:6

138 Захария 4:10 срв. Псалм 139:7

139 Матей 28:18 срв. Гал. 4:6

140 Цялото небе чакаше да приветства Спасителя в небесните дворове. Като се възнасяше, **Той вървеше начело, а множеството пленници, освободени при възкресението Му, го следваха.** Небесните ангели с възклицания, хвалебни викове и небесни песни придружаваха радостното шествие.

Като приближиха Божия град, придружаващите ангели извикват силно:

„Повдигнете, порти, главите си.

Повдигнете се вие, вечни врати.

И ще влезе Царят на славата!”

Чакащите стражи радостно отговарят с въпроса:

„Кой е Тоя Цар на славата?”

Това те казват не защото не знаят кой е Той, но защото им е приятно да чуят хвалебния отговор:

„Господ могъщият и силният.

4. Първородството

И пеят нова песен, и казват: Достоен си да вземеш книгата и да разпечаташ печатите ѝ; защото си бил заклан, и изкупил си ни Богу с кръвта си от всеко племе и език и народ и род, и направил си ни Богу нашему царе и свещеници; и ще царуваме на земята.
Откр. 5:9, 10¹⁴¹

Тези са първи представители на възкръсналите праведни в небето. Виждаме, че Първородният от мъртвите е и „първи плод на починалите“.¹⁴² Но възкръсналите с Него са онзи „първи сноп“, който Христос като Първосвещеник триумфално представя пред Своя Отец. Сноп, който е гаранция за голямата жетва от праведни, които ще възкръснат в края на времето.

Господ силният на бой.

Повдигнете, порти, главите си.

Повдигнете се вис, вечни порти.

И ще влезе Царят на славата!”

Отново се чува питането: „Кой е Тоя Цар на славата?“, защото ангелите никога не се уморяват да слушат името Му да се възхвалява. Придружаващите Го ангели отговарят: „Господ на силите, Той е Цар на славата!” (Пс. 24:7-10).

Тогава портите на Божия град се отварят широко и ангелското множество влиза през тях всред изблик на възторжена музика.

Ето и Божият престол, заобиколен от дъгата на обещанието. Там има херувими и серафими. Началниците на ангелското войнство, Божиите синове, представителите на непадналите светове - всички са събрани там. Небесният съвет, пред който Луцифер бе обвинил Бога и Неговия Син, представителите на безгрешните царства, над които Сатана смяташе да установи своето владичество - всички са там, за да посрещнат и приветстват Изкупителя. Те копнеят да отпразнуват Неговото тържество и да прославят своя Цар. , *Копнежът на вековете – Гл. 87 „При Моят Отец и при вашия Отец“ - Параграф 11-16*

141 Цариградски превод на Библията – 1914 г.

142 Откр. 1:5 срв. 1 Кор. 15:20

Завещанието

144 000

Има още една специална група праведници, която е наречена „първи плод“:

И видях, и ето: Агнето стоеше на хълма Сион и с Него **сто четиридесет и четири хиляди**, които носеха **Неговото Име и Името на Неговия Отец**, написано на челата им. И чух глас от небето, като глас от много води и като глас от гръм; и гласът, който чух, беше като глас на арфисти, които свиреха с арфите си. И пееха като че ли нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старейшините; и **никой не можеше да научи тази песен освен сто и четиридесет и четирите хиляди, които са били изкупени от земята**. Те са онези, които не са се осквернили с жени, защото са девственици. Те са онези, които следват Агнето, където и да отива. **Те са били изкупени измежду хората като първи плодове за Бога и за Агнето**. И в устата им не се намери лъжа, те са непорочни. Откр. 14:1-5

За първи път тази група се появява в седмата глава на Откровението, след като Агнето вече е отворило шестия печат и жителите на земята е настанала суматоха, защото са разбрали, че е дошъл денят на Неговия гняв.¹⁴³ Преди да се отвори последният, седми печат, по заповед на Бога разрушителната буря е задържана, за да може да бъдат запечатани Божиите хора от това време. В четиринадесетата глава на Откровението ние виждаме резултата от този процес на запечатване. Както става ясно от описанието там, тези сто четиридесет и четири хиляди души не само отразяват напълно святия характер на Бога, но и в най-пълна степен познават Бога и Агнето и така представят окончателния резултат от молитвата на Исус:

А това е вечен живот – **да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил.**

143 Откр. 6:12-17

4. Първородството

Йоан 17:3

За разлика от двадесетте и четири старейшини, за сто и четиридесет и четирите хиляди личности никъде не се казва, че ще преминат през смърт. В такъв случай те не биха могли да бъдат първи плод от починалите. Старейшините вече са такъв плод и не би имало смисъл от втори. Тези хора ще имат уникално преживяване и затова „пет нова песен“. Когато Йоан първо чува какъв е броят им, той се обръща и вижда едно „голямо множество, което никой не можеше да изброи от всички племена, народи и езици“.¹⁴⁴ Това напомня на обещанието, дадено на Авраам:

Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни към небето и изброй звездите, **ако можеш да ги изброиш**. И му каза: Така многобройно ще бъде твоето потомство! Бит. 15:5

Апостол Павел обяснява, за кои хора се отнася това обещание:

И ако сте Христови, то вие сте Авраамово потомство
и наследници по обещание. Гал. 3:29

След като Авраам изявил готовност да пожертва единородния си син, както Бог Своя Единороден, заветното обещание било потвърдено с клетва:¹⁴⁵

В Себе Си се заклевам, заявява Господ, че понеже направи това нещо и не задържа сина си, единствения си син, ще те благословя премного и **ще умножа и преумножа потомството ти** като небесните звезди и като пясъка на морския бряг. Битие 22:16, 17

Бог е искал да изпълни това заветно обещание още при биологичните потомци на Авраам – Израил. Първите звезди

144 Откр. 7:9

145 Евр. 11:17

Завещанието

на Израил били дванадесетте сина на Яков.¹⁴⁶ Самият Мойсей копнеел ръководеният от него народ да бъде благословен от Бога с благословието на преумножаването:

Господ, вашият Бог ви е **умножил**; и, ето, днес по множество **вие сте като звездите на небето**. Господ Бог на бащите ви **да ви умножи хиляда пъти повече, отколкото сте сега**, и да ви благослови, според както ви е обещал! Второзаконие 1:10, 11

Но това обещание не можело да се осъществи, ако израилтяните не се съобразят с определени условия:

Ако не внимаваш да изпълняваш всичките думи на тоя закон, които са написани в тая книга, и не се боиш от това славно и страшно име Йехова, Твоят Бог,.. **Ще останете малцина на брой, - докато по множество бяхте като звездите на небето;** защото ти не послуша гласа на Господа, Твоят Бог. Второзаконие 28:58, 62

Историята на Израил показва, че народът потъпкал завета на Бога, опитвайки се да задържи благословенията единствено за себе си. Първи отпаднали десетте племена на северното царство Израил, които през 723 г. пр. Хр. били безвъзвратно разпръснати от асирийците из народите¹⁴⁷. Южното царство Юдея включвало племената Юда и Вениамин. Заради нечестието си те били отведени в плен във Вавилон (606 - 582 г. пр. Хр.¹⁴⁸). След плена, **верен остатък от тях** се върнали в Ерусалим и възстановили храма и града, но тази реформа само забавила окончателното отстъпление на народа. Около 400 години по-късно те стигнали дотам, че проявили смъртоносна враждебност към самия Син на Бога, роден като юдеин на земята. Можел ли този народ да продължава да бъде „първороден“ на Бога в световното

146 Битие 37:9, 10

147 4 Царе 17 гл.

148 Еремия 52:28-31

4. Първородството

семејство на народите по земята? Божият мисионски план трябвало да продължи, чрез присаждане на „диви клони“ към „корена на питомната израилева маслина“¹⁴⁹. Тези клони били последователите на Христос. В началото такива били само юдеи, но по-късно Бог разкрил, че призивът Му е към хора от всички народи. Това било покана за включване в мисията на Наследника на Завещанието.¹⁵⁰ Първородните права отново били прехвърлени от недостойния за тях, към друг, но този път не става въпрос за една личност, а за цял един народ.

Звездите на Божия духовен Израил отново започнали да сияят в тъмнината, за да указват пътя на заблудилите се пътници.¹⁵¹ Тези звезди светели с най-силна светлина във времето на духовен мрак и преследване на църквата - гонението на християните от императорския Рим (I - IV в.), преследванията от духовния Рим (VI-XVI в. - Мрачното Средновековие); в периода на Реформацията (XVI-XVIII в.), а след това и по времето на ранното адвентно движение (първата половина на XIX в.).

Днес Бог отново събира народа Си, който ще даде уникално свидетелство за Неговата същност. Интересно е, че както броят на старейшините взети с Христос в небето след Неговото възкресение (24) е равен на сбора на водачите на старозаветния и новозаветния народ (12+12), така и победителите в самия край на времето представляват преумножен вариант на същите числа (12 x 12 x 1000 = 144 000). След като Йоан „чува числото“¹⁵² на подпечатаните, той се „обръща“ и „вижда“¹⁵³ едно неизброимо множество. За тези хора четем следното¹⁵⁴:

149 Римляни 11 гл.

150 Деян. 10 гл.; Еф. 2:11-21; 3:6

151 Откр. 12:1

152 Откр. 7:4

153 Откр. 7:9

154 Темата за 144 000 и неизброимото множество ще се разгръща постепенно в следващите глави и в другите части на поредицата.

Тогава един от старейшините проговори, като ми каза: Тия облечени в бели дрехи, кои са и откъде са дошли? И рекох му: Господине мой, ти знаеш. А той ми каза: Това са ония, които идат **от голямата скръб**; и са опрали дрехите си, и са ги избелили в кръвта на Агнето. Откр. 7:13, 14

Пророк Еремия предсказва тази скръб на Божия народ в последното време¹⁵⁵. Подобно на Яков, тези личности ще преживеят душевна борба пред лицето на идваща заплаха и несигурността дали са изповядали всеки грях.¹⁵⁶ Подобно на Яков и те ще скъсат с всякакви човешки опити за придобиване на духовното благословение и ще се облекнат напълно на заветните обещания, валидни за сънаследниците от този последен и най-мрачен период на човешката история. Така както Божият Син в Неговия най-мрачен час трябвало да издържи да не вижда лицето на Своя Баща, и тази група ще живее за известно време без посредничеството на Исус в Небесното светилище и ще трябва да се довери на Божиите обещания, без да има видими знаци на Божието одобрение към тях.¹⁵⁷

В следващата глава ще разгледаме какъв е смисълът на Второто Пришествие в контекста на Завещанието.

155 Еремия 30:7-10

156 Битие 32 гл.

157 Матей 27:45, 46; Откр. 15:8 срв. Откр. 22:11

Г 5. Престола наследникът идва

...А Готолия, Охозиевата майка, като видя, че синът ѝ умря, стана та погуби целия царски род. Но Йосавеета, дъщеря на цар Йорама, сестра на Охозия, взе Йоаса, Охозиевия син, та го открадна изсред царските синове, като ги убиваха; и скриха го от Готолия в спалнята, заедно с дойката му, та не биде убит. И беше при нея, скрит в Господния дом, шест години; а Готолия царуваше над земята. Но в седмата година Йодай прати и, като взе стотниците на палачите и на телохранителите, доведе ги при себе си в Господния дом; после, като направи договор с тях и ги закле в Господния дом, показа им царския син... Тогава Йодай изведе царския син, та положи на него короната и му връчи божественото заявление; и направиха го цар и помазаха го; после изпляскаха с ръце и казаха: Да живее царят!

4 Царе 11:1-4, 12

Намираме се в 96 г. сл. Хр. Последният жив апостол на Христос е заточен заради вярата си на остров Патмос от жестокия Диоклециан. Преди това служителите на императора са опитали да унищожат Йоан като го пуснали в котел с вряло масло, но по някаква необяснима за тях причина, Йоан останал жив. Сега, когато Йоан е изпратен на този специално избран за престъпници остров в Егейско море, императорът е сигурен, че се е отървал завинаги от влиянието на този християнски водач. Едва ли някой е предполагал, а дори и самият Йоан, че на това място, откъснато от цивилизацията и родния дом, Христос ще даде на Йоан видения за бъдещата история на Божия народ:

След това видях, и ето врата отворени на небето; и предишният глас, който бях чул да говори с мене като тръба, казваше: Възлез тук, и ще ти покажа това, което трябва да стане подире. Начаса се намерих в изстъпление чрез Духа, и, ето, престол беше поставен на небето, и на престола седеше Един. И седналият приличаше на камък яспис и сардис; имаше около престола и дъга, на глед като смарагд. И около

Завещанието

престола имаше двадесет и четири престола, и видях, че на престолите седяха двадесет и четири старци, облечени в бели дрехи, и на главите им златни корони. И от престола излизаха светкавици и гласове и гърмежи. И пред престола горяха седем огнени светила, които са седемте Божии духове. И пред престола имаше като стъклено море, подобно на кристал, а всред престола и около него четири живи същества, пълни с очи и отпред и отзад. Първото живо същество приличаше на лъв, второто приличаше на теле, третото имаше като човешко лице, и четвъртото живо същество приличаше на летящ орел. И четирите живи същества, имащи по шест крила, бяха пълни с очи изоколо и извътре; и те не престават денем и нощем да казват: Свет, свет, свет е Господ Бог Всемогъщия, Който бе и Който е, и Който ще бъде. И когато живите същества принасят слава, почит и благодарение на Този, Който седи на престола и живее до вечни векове, двадесетте и четири старци падат пред седящия на престола, и се кланят на Онзи, Който живее до вечни векове, и полагат короните си пред престола, казвайки: Достоен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш, слава, почит и сила; защото Ти си създал всичко, и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено. Откровение 4:1-11

Чрез видение Йоан е отведен в столицата на всемира, където е престолът на Бог, за да види, какво се случва след възнесението на Неговия любим Господ Иисус Христос – Синът на Седналия на престола. Това, което ще види там, **трябва да му помогне да разбере по-добре, какво ще се случи в бъдещето**. Очевидно славната фигура на седящия на престола е тази на Отец. Както вече установихме в предишната глава, двадесет и четирите старейшини, всеки от които е седнал на престол, са възкресените при смъртта на Христос, вярващи от миналото, взети като трофей на Неговата победа и първи плод на починалите. Те заедно с Христос представляват залог за бъдещото възкресение на вярващите от цялата човешка история. Броят им (24)

5. Престолонаследникът идва

напомня на свещеническите отряди, поддържащи по Божия заповед годишния цикъл на богослуженията в храма¹⁵⁸. Те вече са сънаследници на царската и свещеническата власт на Божия Син и представляват Божия народ там, заедно с четирите върховни представители на ангелския свят. Йоан продължава разказа за даденото му видение:

И видях **в десницата на седящия на престола книга**, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата. И видях, че един силен ангел прогласяваше с висок глас: **Кой е достоен** да разгъне книгата и разпечата печатите ѝ? И никой, нито на небето, нито на земята, нито под земята, не можеше да разгъне книгата, нито да я гледа. И аз плаках много, защото никой не се намери достоен да разгъне книгата, нито да я гледа. Но един от старците ми каза: “Недей плака: ето лъвът, който е от Юдовото племе, който е Давидовият корен, превъзможна, за да разгъне книгата и да разпечата нейните седем печата.” И видях, между престола и четирите живи същества между тях и старците, че стоеше Агне като заклано, което имаше седем рога и седем очи, които са седемте Божии духове, разпратени по цялата земя. И то дойде та взе книгата из десницата на седящия на престола. И когато взе книгата, четирите живи същества и двадесетте и четири старци паднаха пред Агнето, като всеки държеше арфа и златни чаши пълни с темян, които са молитвите на светиите. И пеят нова песен, и казват: **Достоен си да вземеш книгата и да разпечаташ печатите ѝ; защото си бил заклан, и изкупил си ни Богу с кръвта си от всеко племе и език и народ и род, и направил си ни Богу нашему царе и свещеници; и ще царуваме на земята.**¹⁵⁹ И видях, и чух глас от много ангели около престола и живите същества и старците; и числото им беше десетки хиляди

158 1 Лет. 24 гл.

159 Цариградски превод на Библията – 1914 г.

Завещанието

по десетки хиляди и хиляди по хиляди: и казваха с висок глас: Достойно е Агнето, Което е било заклано, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благословение. И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята и по морето и всичко що има в тях, чух да казват: На Този, Който седи на престола, и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство, до вечни векове. И четирите живи същества казаха: Амин! И старците паднаха, та се поклониха. Откр. 5:1-14

Събития преди окончателното изпълнение на Завещанието

Книгата, която Отец държи в ръката Си, съдържа бъдещите събития, които ще се осъществят преди окончателното приложение на Завещанието към Сина Му и Неговите сънаследници, при последователното отваряне на седемте печата от Агнето. Вярващите имат дял в това наследство като братя и сестри на Наследника.¹⁶⁰ Наистина, никой освен Удостоверилият Завещанието със собствената Си кръв, няма право да отвори тази книга на бъдещите събития. Двадесет и четирите старейшини имат привилегията да бъдат представители на Божия народ в небето като „първи плод“ на починалите праведници. След отварянето на шестте печата са представени и сто четиридесет и четирите хиляди, които ще преминат през голямата скръб в края на времето и ще посрещнат Спасителя при Неговото славно завръщане, без да преминават през смърт.¹⁶¹ Числото на техния брой се открива, и в устройството и в размерите на новия град Ерусалим:

„стена с дванадесет порти..., и върху портите – написани имена, които са имената на дванадесетте племена на израилевите синове: И градската стена

¹⁶⁰ Евр. 2:10-18

¹⁶¹ 1 Сол. 4:15-18; 1 Кор. 15:50-52

5. Престононаследникът идва

имаше дванадесет основни камъка и на тях – имената на дванадесетте апостоли на Агнето; и като измери града с тръстиката, той излезе дванадесет хиляди стадия; и стената му, която излезе сто четиридесет и четири лакту; а това беше човешка мярка.“
Откр. 21:14-17

Следователно времето на изминалите повече от 2000 г., което за хората може да изглежда като огромно и ненужно забавяне, в Божия план представлява точно времето, необходимо, за да се съберат всички останали сънаследници на царството от земята:

Още и това нещо да не забравяте, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години, и хиляда години като един ден. Господ не забавя това, което е обещал, според както някои смятат бавенето, но заради вас търпи за дълго време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние. 2
Петр. 3:8,9

Наистина Господ може да извърши нещо и за един ден и за хиляда години, но тогава, когато Той го извършва по дългия начин е защото изпълнението на Неговите намерения зависи от свободния избор на поколенията, които ще се родят в далечното бъдеще. Но Божията цел ще се осъществи напълно и тези, които се изключват от Неговото наследство, сами са направили своя избор - това е тяхно решение, а не на Бог. При отварянето на седмия печат идва кулминацията – приемането на наследството на Завещанието.

И когато отвори седмия печат, настана мълчание на небето за около половин час. Откр. 8:1

След преминаването на всички събития при разпечатването на шестте печата, Наследникът заедно със своя небесен ескорт идва на земята, за да вземе своята законна собственост, за

Завещанието

която е чакал толкова дълго.

Камъкът

Пред нас хората, винаги е стояла една дилема, независимо дали става въпрос за тези, които са очаквали Христос преди да дойде за първи път на земята, или за живеещите след Неговото възнесение. Тази дилема е описана много сполучливо от самия Христос в 21-та глава на евангелието на Матей. Там се разказва как няколко дни преди да бъде предаден на римската власт, Христос заповядал на учениците Си да Му доведат едно магаре. То не било яздено от никого; изпратените ученици щели да го намерят в дома на човек, който техният Учител точно описал. Христос влязъл в Ерусалим, яздейки това магаре, в изпълнение на пророчеството на древния пророк Захария¹⁶². Народът Го посрещнал с бурни овации, но религиозните водачи желали смъртта Му. Тогава Христос разказал на народа една притча за стопанин, който имал лозе. Той се грижел добре за лозето, но се наложило да замине в чужда страна и затова го дал под наем на земеделци. Когато дошло времето за беритбата, той изпратил слугите си да приберат реколтата, но наемниците се отнесли жестоко с тях - едни били, други убили, а трети замервали с камъни. Стопанинът изпратил други и повече на брой слуги, но те се отнесли и с тях по подобен начин. Тогава стопанинът изпратил собствения си син, като си казвал "Ще почетат сина ми"¹⁶³. Наемниците, когато разпознали наследника, решили да го убият, за да му присвоят наследството. Разбира се, стопанинът щял да се разправи справедливо с наетите земеделци. Очевидно в притчата, разказана от Христос, стопанинът е Бог, лозето е Божия народ, а наетите земеделци са водачите на народа. Слугите, изпращани от стопанина са пророците, които с вестите си от Небето са настоявали за такова ръководство, от страна на народните водачи, което ще свърже народа с техния Бог, така че те да могат да дават плода на правдата.

162 Захария 9:9

163 Матей 21:37

5. Престолонаследникът идва

Отношението към слугите показва общата тенденция на презрение към пророците. Накрая Бог действително изпратил Сина Си на земята и слушащите притчата завистливи и злобни фарисеи, книжници и свещеници били главните виновници за Неговото разпъване на кръста. Тогава Христос добавил:

Не сте ли никога прочели в писанията тая дума: - **“Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла;** От Господа е това. И чудно е в нашите очи”? Затова ви казвам, че **Божие царство ще се отнеме от вас, и ще се даде на народ, който принася плодовете му. И който падне върху тоя камък, ще се смаже; а върху когото падне, ще го пръсне.** Матей 21:42-44

Сега Христос използва друго сравнение за отхвърления Наследник - камъкът. Религиозните водачи на Израил всъщност отхвърлили Този, Който бил самата основа на Божия храм, който те се опитвали да градят. И тук Христос представя въпросната дилема, която стои пред всеки човек на земята:

И който падне върху тоя камък, ще се смаже; а **върху когото падне,** ще го пръсне. Матей 21:44

Важно е да разберем какво означава този символ, защото всеки един от нас стои пред тази дилема. За целта ще разгледаме и други библейски пасажи, в които принципите на Христовото царство са представени като камък. Христос заявява, че тези, които живеят според Неговото учение, са приели единствената сигурна основа за делото на живота си:

И тъй, всеки, който чуе **тия Мои думи и ги изпълнява,** ще се оприличи на разумен човек, който е **построил къщата си на канара;** и завая дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, **защото бе основана на канара.** И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява,

Завещанието

ще се оприличи на неразумен човек, **който построи къщата си на пясък**; и заваля дъждът, придойдоха реките и духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; и тя падна, и падането ѝ бе голямо. Матей 7:24-27

Приемането на Христос за Син на Бога е онова **фундаментално учение**, върху което Той изгражда своята църква:

А Иисус, като дойде в околностите на Кесария Филипова, попита учениците Си, казвайки: Според както казват хората, **Човешкият Син Кой е?** А те рекоха: Едни казват, че е Иоан Кръстител; други пък - Илия; а други - Еремия, или един от пророците. Казва им: Но според както вие казвате, Кой съм Аз? Симон Петър в отговор рече: **Ти си Христос, Син на живия Бог.** Иисус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Ионов, защото **плът и кръв не са ти открили това, но Отец Ми, Който е на небесата.** Пък и Аз ти казвам, че ти си Петър и **на тая канара ще съградя Моята църква**; и портите на ада няма да ѝ надделаят. Матей 16:13-18

Наистина няма друга основа, на която може успешно да се гради и Христос е самият крайъгълен камък на Божия храм. Апостол Павел пише за това в своето послание към вярващите жители на град Ефес:

Затова вие не сте вече странни и пришелци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство; **понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е краеъгълен камък сам Христос Иисус,** върху Когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм свет на Господа; в който и вие се вграждате заедно в Духа за Божие обиталище. Еф. 2:19-22

5. Престолонаследникът идва

Когато камъкът пада

Но какво означават тези думи на Христос:

... а **върху когото падне камъкът, ще го пръсне.**

Матей 21:44

През 606 г. пр. Хр. един вавилонски владетел сънувал смущаващ сън. Той поискал от служителите си, които се занимавали с окултни науки и практики, да разгадаят съня му. “Кажете съня на слугите си, и ние ще явим значението му”¹⁶⁴, казали те. Царят обаче не искал да бъде манипулиран и заявил, че те трябва да му кажат какво е сънувал и така ще знае със сигурност, че те могат да разтълкуват значението му. На това гадателите отговорили с аргументът, че никой цар не е изисквал такова нещо от врач. Но царят бил непреклонен и издал смъртен указ срещу всички мъдреците на царството. Измежду мъдреците бил и един еврейски пленник - поклонник на истинския Бог. Неговото име било Данаил и книгата на пророк Данаил в стария завет на Библията е писана от същия човек. Когато потърсили Данаил, за да сподели наказанието на всички мъдреците, той помолил царя за отсрочка и вечерта във видение Бог открил на него и приятелите му, какво е сънувал царят и какво е значението на съня:

Ти, царю, си видял, и ето голям образ. Тоя образ, който е бил велик, и чийто блясък е бил превъзходен, е стоял пред тебе; и изгледът му е бил страшен. Главата на тоя образ е била от чисто злато, гърдите му и мишците му от сребро, коремът му и бедрата му от мед, краката му от желязо, нозете му отчасти от желязо, а отчасти от кал. **Ти си гледал догдето се е отсякъл камък, не с ръце, който е ударил образа в нозете му, които са били от желязо и кал, и ги е строшил. Тогава желязото, калта, медта, среброто и златото са се строшили изведнъж, и са станали като прах по**

164 Данаил 2:4

Завещанието

гумното лете; вятърът ги е отнесъл, и за тях не се е намерило никакво място. А камъкът, който ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил целия свят. Това е сънят; и ще кажем пред царя значението му. Царю, ти си цар на царете, на когото небесният Бог даде царство и сила, могъщество и слава; Ти си оная златна глава. И подир тебе ще се издигне друго царство, по-долно от твоето, и друго трето царство от мед, което ще обладае целия свят. Ще се издигне и четвърто царство, яко като желязо, понеже желязото строшава и сдробява всичко; и то ще строшава и стрива както желязото, което строшава всичко. А понеже си видял нозете и пръстите отчасти от гърнчарска кал и отчасти от желязо, това ще бъде едно разделено царство; но в него ще има нещо от силата на желязото, понеже си видял желязото смесено с глинена кал. И както пръстите на нозете са били отчасти от желязо и отчасти от кал, така и царството ще бъде отчасти яко и отчасти крехко. И както си видял желязото смесено с глинена кал, така те ще се размесят с потомците на други родове човеци; но няма да се слоят един с друг, както желязото не се смесва с калта. **И в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши, и владичеството над което няма да премине към други люде; но то ще строши и довърши всички тия царства, а само то ще пребъде до века. Както си видял, че камък се е отсякъл от планината, не с ръце, и че е разтрил желязото, медта, калта, среброто и златото,** великият Бог открива на царя онова, което има да стане по-после. Сънят е истинен, и тълкуванието му вярно. Данаил 2:31-45

Виждате ли приликата между крайъгълния камък на храма от притчата на Иисус и камъкът от съня на вавилонския владетел? ***Да, отново става дума за Наследника на Бога, Който още при Неговото раждане (отсичане от планината) е***

5. Престолонаследникът идва

бил определен да получи в наследство цялата вселена, а в частност и нашия свят. Цялата история от Вавилон до нашето време е представена тук, чрез частите на този образ. Темата, която сега разглеждаме не предполага едно подробно тълкуване на това пророчество, но настоящата ни цел е да проучим фазите на Божието царство и да разберем, каква е нашата дилема по отношение на камъка. Без да се впускам в подробна аргументация, историята ни разкрива недвусмислено кои са царствата представени, чрез частите на образа. Златната глава е Вавилон (606-539г.) както и самият Данаил потвърждава, сребърните ръце са Мидия и Персия (539-331г.), медният корем представлява Гърция (331-168г.), железните крака - Рим (168-476г.), разделеното царство от желязо и кал представя разделена Европа. Така разбираме, че едва “в дните на ония царе” т. е. съвременна Европа “Бог ще издигне царство, което никога няма да се разруши”¹⁶⁵. Това царство ще се установи с Второто Пришествие на Христос в слава и величие¹⁶⁶. Второто идване на Божия Син е финална фаза (макар и не окончателна), за установяването на Божието царство на нашата планета. Съществува още един аспект на връзката между притчата на Христос за крайъгълния камък на храма и статуята от съня на царя. Сънят на вавилонския владетел ни показва, че посочените световни империи са претендирали, че градят едно царство на земята, но те са правили това на погрешна основа, защото са го извършвали без Бога. Техният градеж е като един храм на човешката гордост и сила. Между другото, известно време след като вавилонският цар разбрал, че неговото царство ще бъде завзето от друго “по-долно”, той изградил подобна статуя като тази, която сънувал, но цялата от злато и накарал всичките подчинени народи на империята да се кланят на този образ под страх от смъртно наказание¹⁶⁷. Нали разбирате накъде биел царят? От тълкуванието на съня става ясно, че камъкът действително ще унищожи всички земни царства със своето

165 Данаил 2:44

166 Матей 24:30, 31

167 Вж. Данаил 3 глава

Завещанието

идване. Същото потвърждава и Псалм 2, с който започнахме нашата поредица:

Ще ги съкрушиш с желязна тояга, ще ги строшиш като грънчарски съд. Сега, прочее, вразумете се, о царе; Научете се, земни съдии. Слугувайте на Господа със страх, И радвайте се с трепет. Целувайте Избраника, за да се не разгневи, Та погинете в пътя; **Защото скоро ще пламне Неговият гняв.** Блажени са всички, които се надяват на Него. Псалм 2:9-12

Когато ние пагаме върху камъка

А сега да разберем какво означава другата част от притчата на Христос:

...и който падне върху тоя камък, ще се смаже...
Матей 21:44

Макар, че тази част също не изглежда приятно, това е верният път на спасението. Да падне някой върху камъка, означава да се реши да следва Христос напълно, отричайки се от себе си. И така, нашата дилема е дали да изберем смърт от камъкът, който пада върху нас или смъртта на отричането от себе си. Съществената разлика на двата избора е, че първата смърт представлява вечно отделяне от Източника на живота, а втората води към вечен живот. Но как е възможно смърт да води към живот и то вечен? Христос обяснява това така:

Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби;
а който изгуби живота си заради Мене, ще го намери.
Матей 16:25

Тайната на вечния живот е да се освободим напълно от властващата сила на аза и да дадем място на Божията власт над живота ни. Тази радикална промяна може да извърши само силата на Божията любов, разкрита най-мощно чрез

5. Престононаследникът идва

пожертването на живота на Божия Син за нас:

Защото **Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син**, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Йоан 3:16

Колкото повече размишляваме за това, което Бог е направил за нас, толкова повече силата на аза отстъпва пред Божията любов. Ако изберем да отворим сърцата си за нея, тя ще умъртви нашия греховен аз, за да даде полагащото се място на Христос в нас¹⁶⁸:

Съразпнах се с Христа, и сега вече живея не аз, но Христос живее в мене; а това що живея сега в плът, живея във верата на Сина Божия, Който ме възлюби и предаде Себе Си заради мене. Гал. 2:20

Този процес Иисус сравнява с ежедневното носене на кръст:

Тогава Иисус каза на учениците Си: Ако иска някой да дойде след Мене, **нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си**, и така нека Ме последва. Матей 16:24

Хората смятат, че носенето на този кръст е непоносимо бреме и това наистина би било така, ако трябваше да го носим сами, но Бог никога не е искал такова нещо от нас:

Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. **Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене**; защото съм кротък и смирен на сърце; **и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо, и Моето бреме е леко**. Матей 11:28-30

Носенето на кръста на себеотричането със силата на Божията любов е “леко бреме”. Но все пак **нашето греховно аз трябва**

168 Кол. 1:27

Завещанието

да умре. Помните ли лъжата на Сатана? Точно така: **“Никак няма да умрете”**¹⁶⁹. Сатана е съгласен да правим какви ли не “християнски” и “благородни” неща, но без да се отричаме от себе си всеки ден, за да дадем място на Божията воля в живота си. Той опитал да направи това и със самия Божий Син. Малко след като обявил на Петър, че истинската канара на църквата е Божият Син, Христос изявил втория важен аспект на Своето дело:

От тогава Исус почна да известява на учениците Си, че трябва да отиде в Ерусалим, и много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да бъде възкресен. Тогава Петър Го взе и почна да Го мъмри, като казваше: Бог да Ти се смили, Господи; това никак няма да стане с Тебе. А Той се обърна и рече на Петра: Махни се зад Мене, Сатано; ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките. Матей 16:21-23

Забелязахте ли? Същият сатанински дух се проявява, чрез Петър, стараещ се да отклони Христос от саможертвата. Лъжата на Дявола има широки измерения и в своята същина тя отрича Божиите принципи за поддържане на пълноценен живот. Ако Христос не беше пожелвал живота Си, за човечеството не би имало повече шанс да се върне към Бога и вечния живот. Ако Христос избере друг път, а не този, по който Го води Неговия Отец, битката за човечеството щеше да бъде изгубена. И ние сме поканени да живеем с пълно доверие в обещанията на Бога, в това число и онези, които са свързани с ежедневните ни потребности. Ето едно обещание на Христос, на което всеки може да се облегне с пълно доверие, нещо което и авторът на тази книга е преживял от личен опит:

Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона. Затова ви казвам: Не

¹⁶⁹ Битие 3:4

5. Престолонаследникът идва

се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото от облеклото? Погледнете на небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират: и пак небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по-скъпи от тях? И кой от вас може с грижени да прибави един лакът на ръста си? И за облекло, защо се безпокойте? Разгледайте полските кремове как растат; не се трудят, нито предават; но казвам ви, че нито Соломон с всичката си слава не се е обличал като един от тях. Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, не ще ли много повече да облича вас маловерци? И тъй, не се безпокойте, и не думайте: Какво ще ядем? или: Какво ще прием? или: Какво ще облечем? Защото всичко това търсят езичниците, понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но **първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави. Затова, не се безпокойте за утре,** защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Доста е на деня злото, което му се намери. Матей 6:24-34

Ако направим интересите на Божието царство приоритет в своето ежедневие, можем да стъпим здраво на изпитаната вековна Скала без страх от материална и финансова зависимост.

Ще разгледаме още един символ на Писанията, чрез който се разкриват важни аспекти от настоящото приложение на Завещанието към сънаследниците.

Г 6. Младоженецът

*Небесното царство прилича на цар,
който направи сватба на сина си.*

Матей 22:2

Дотук се запознахме най-основно с вечния завет, сключен между Бог и Неговия Син. Видяхме че наследството на това Завещание са всички земни народи. Завещанието предвижда грехопадението на човека и Гаранта за Неговото изкупление и възстановяване. В едно определено време, Божият Син идва на земята и го подпечатва със собствената Си кръв, за да осигури свобода за сънаследниците, приемащи с вяра обещанията на Завещанието. Всеки може да бъде осиновен и да потвърди своя дял като сънаследник в наследството на Божия Син, приемайки с вяра обещанието за най-важното благословение на Завещанието - Духа на Христос. Осиновяването не е просто някакъв формален акт, но едно преобразяване; морална синхронизация с вечните принципи на Небесното царство - Божият закон¹⁷⁰.

Писанията показват ясно, че първото идване на Христос има за цел да плати цената за откупуването на това наследство, докато при второто Му идване, Той ще вземе онези, които са Негови. Какво обаче предвижда Завещанието между тези две събития, разделени едно от друго с повече от 2000 години? Търсейки отговор на този въпрос, нека обърнем внимание на една друга перспектива, която Писанията представя за Завещанието на Бога към Неговия Син - сватбата.

Рут

Вълнуващата история за моавката Рут, предадена в едноименната библейска книга, съдържа илюстрация, която

170 Изход 20:1-17; Второзаконие 5:1-21

съчетава символите за наследството и за сватбата на Божия Син. Тя ще ни даде още светлина по темата и затова ще я преразкажа накратко:

Едно еврейско семейство от края на периода на израилевите съдиите (XIII в. пр. Хр.) емигрира в земята Моав, заради глад в родната им страна. Малко след преместването, съпругът (Елимелех) умира и неговата жена (Ноемин) остава само с двамата си сина. Те се оженват за моавки, но след десетина години и те умират по неспомената причина. Ноемин решава да се върне в родната си страна и снахите ѝ тръгват с нея. По пътя тя ги увещава да се върнат в домовете си, защото смята, че не би могла да им е в помощ за в бъдеще. Орфа се връща, но Рут решава да отиде в Юдея със свекърва си, защото се е привързала към нея и е приела вярата в нейния Бог. Ноемин не желае вече да я наричат с името ѝ, чието значение е благоугодност; предпочита да я наричат Мера (горест), тъй като смята, че Бог я е огорчил “твърде много”¹⁷¹. Рут е добра и работлива и това бързо се разчува между роднините и познатите на Ноемин. Ноемин иска да се погрижи за овдовялата си снаха. Според изискванията на левирата¹⁷², за да се запази името и наследството на починалия, неговият брат, или най-близкият роднина е вземал вдовицата за своя жена и тяхното потомство е съхранявало името и наследството на починалия. (Точно тук откриваме тази илюстрация на сватбата и наследството на Божия Син). Покойният съпруг на Рут нямал други братя, а един от близките роднини на баща му, бил човек на име Вооз. Рут работила жътварска работа и попаднала при подчинените на Вооз, а той вече имал добри впечатления от тази работлива жена и заповядал на слугите си да оставят достатъчно жито за нея. Рут послушала свекърва си, която я посъветвала да стане жена на Вооз. Вечерта, след края на работния ден, Рут легнала при краката на Вооз. Когато Вооз

171 Рут 1:20

172 лат. Levir – братът на съпруга - Битие 38:7-9; Второзаконие 25:5-10; Матей 22:24

Завещанието

разбрал, че при краката му има жена попитал: “Коя си ти?” тя отговорила, както била научена от Ноемин: “Аз съм слугинята ти Рут; прости, прочее, полата си над слугинята си, защото си ми близък сродник”¹⁷³. На това Вооз реагира положително, впечатлен, че тази млада жена не е потърсила млад мъж, а предпочита да спазва Господното повеление. Вооз казал на Рут, че веднага ще се заеме с юридическото решаване на въпроса “при портата на града”, както са вършили тези неща в онези дни, но веднага добавил:

Вярно е, че аз съм **близък сродник**; има, обаче, **друг**

173 Рут. 3:9 „Хората, които приемат Христос за свой личен Спасител, не са оставени като сираци да носят сами житейските изпитания. Той ги приема за членове на небесното семейство; **умолява ги да наричат Неговия Отец и свой Отец**. Те са Неговите “чада”, скъпи за Божието сърце, **свързани с Него чрез най-нежни и дълготрайни отношения**. Изпитва към тях **изключителна нежност - толкова по-висша от чувствата на нашите майки и бащи**, проявени към нас в нашата безпомощност, **колкото Божественото е по-висше от човешкото**.

В законите, дадени на Израил, **има красива илюстрация за отношението на Христос към Неговия народ**. Когато някой еврей, принуден от немотия, е трябвало да се раздели с бащиния си имот и да се продаде като роб, **задължението за неговото откупуване и за откупуването на наследството му се е поемало от най-близкия роднина**. Виж Левит 25:25, 47-49; Рут 2:20. **По същия начин** нашето изкупление и **откупуването на наследството, изгубено чрез греха**, се пое от **Този, Който е най-близкият ни “роднина”**. Именно за да ни изкупи, **Той стана наш роднина**. Господ, Спасителят наш, ни е по-близък от баща, майка, брат, приятел или любим. Цитира се Исая 43:1,4.

Христос обича небесните същества, които са около Неговия трон; но **какво може да обясни голямата любов, с която ни е възлюбил?** Не можем да разберем този факт, но е възможно да се уверим, че това е истина в нашия личен живот. **А ако поддържаме родствената си връзка с Него, с каква нежност трябва да се отнасяме към онези, които са братя и сестри на Господа ни!** Не трябва ли да побързаме да признаем изискванията на божествените си отношения? **След като сме приети в Божното семейство, нима не е нужно да почитаме нашия Отец и нашите роднини?**“
Копнежът на вековете Гл. 33 Кои са мои братя? - Параграф 20-22

6. Младоженецът

сродник по-близък от мене. Остани тая нощ и утре, ако иска той да изпълни към тебе длъжността на сродник, добре, нека я изпълни; но, ако не иска да изпълни към тебе длъжността на сродник, тогава заклевам се в живота на Господа, аз ще изпълня тая длъжност към тебе. Рут 3:12, 13

На следващия ден Вооз поканил по-близкия сродник пред свидетелите старейшини, да реши дали ще откупи нивата на Елимелех. Той пожелал да я откупи, но като разбрал, че ще трябва да вземе и Рут за жена, се отказал:

А в старо време, за да се утвърди всяко дело по откупване и размяна в Израиля, ето що беше обичаят¹⁷⁴: човекът изуваше обувката си, та я даваше на ближния си; и така се свидетелствуваше в Израиля. За това, сродникът като каза на Вооза: Купи го ти за себе си, **изу си обувката.** Тогава Вооз каза на старейшините и на всичките люде: Днес сте свидетели, че купувам от ръката на Ноемин всичко, що беше Елимелехово и всичко що беше Хелеоново и Маалоново (покойните съпрузи на Рут и Орфа). **А още и моавката Рут Маалоновата жена, придобих за жена, за да възстановя името на умрелия над наследството му, за да се не изличи името на умрелия измежду братята му и из града на обитаването му;** вие сте свидетели днес. Рут 4:7-10

Тази трогателна история завършва с раждането на Овид - дете на Рут и Вооз и истинска утеха за Ноемин. Той е познат от родословните регистри като дядото на прочутия цар Давид. Това показва, че Рут е включена в родословното дърво

174 Този обичай вероятно идва от Второзаконие 25:9 и се извършвал като публично опозоряване на отказалия да „възстанови дома на брат си“. В този смисъл е възможно този човек да е образ на Сатана, който заради греха на Адам е станал „по-близък сродник“ на човечеството, но егоистично се страхувал „да не би да съсипе собственото си наследство“ (Рут 4:6)

Завещанието

на самия Христос¹⁷⁵.

Има четири основни елемента в тази история, които могат да ни помогнат да различим илюстрацията, която разкрива как се прилага Завещанието от Бог към Неговия Син спрямо падналото в греха човечество: (1) смърт, (2) откуп, (3) наследство и (4) сватба. Смъртта на човечеството се случва при грехопадението на Адам и Ева¹⁷⁶. Тогава то губи своя дял от вечното наследство, обещано на Божия Син. За да бъдат възстановени правата му, е трябвало някой да плати откуп. Но наследството в историята за Рут има два дяла: (1) материалното имущество на покойния и (2) неговата овдовяла съпруга. Интересно е, че обещанието на Бог към Неговия Син също включва тези два аспекта:

Поискай от Мен и Аз ще Ти дам за наследство (1) **народите**, и за притежание — (2) **земните краища**.
Псалм 2:8

„Земните краища“ обхващат обещаната от Бог територия, докато „народите“ са „живата“ част от наследството на Сина. За да може да стане „близък сродник“ на човечеството (както Вооз бил близък сродник на покойния), Божият Син възприема човешко естество и затова е наречен „Човешкият Син“¹⁷⁷. Когато умира на кръста, Той заплаща стойността за възстановяване правата на Адам (починалия роднина) върху наследството. Наследството обаче включва и съпругата на покойния.

Сватбата

Ето как, започва една от притчите на Иисус:

Небесното царство прилича на **цар, който направи сватба на сина си**. Матей 22:2

175 Вж. Матей 1:1-16

176 Римляни 5:12

177 Матей 18:11

6. Младоженецът

В тази притча Иисус сравнява Бог с цар, който прави сватба на Своя Син. Нея Христос разказва веднага след притчите за земеделците, убили сина на собственика на имота и зидарите, които отхвърлили крайъгълния камък на храма¹⁷⁸. Бог е стопанинът на лозето, а Христос е Неговият Наследник, когото религиозните водачи на Израил, подбуждани от завист и ревност, предават на смърт. Те са и зидарите, които отхвърлили избрания от Бога „Камък“, в амбицията си да строят храм. По този начин Христос представя, значимостта на Неговата Личност и дело по два различни начина. Чрез последвалата притча за сватбата, Той въвежда още една перспектива, за да даде допълнителни подробности за Божието царство. Символиката на сватбата представя съединяването на Божеството с Неговия народ:

Защото, както момък се жени за мома, Така и **твоите** **люде ще се оженят за тебе**; И както **младоженецът се радва на невестата, Така и твоят Бог ще се зарадва на тебе**. Исая 62:5

Жената в небето¹⁷⁹

Когато Бог създал вселената чрез Своя Син, всички същества в

178 Тези притчи бяха разгледани в предишната глава. Те са записани в Матей 21:33-46.

179 **Бит. 3:16 Планът за нашето изкупление не беше решен в следствие – план изработен след падането на Адам. Той бе откровение** на „тайната, която е била пазена във вечните времена.“ Римляни 16:25, (Ревизирана версия). Той беше **едно разгръщане на принципите, които от вечни векове са основа на Божия трон**. От началото, Бог и Христос знаеха за отстъпничеството на Сатана и за падението на човека чрез измамната сила на отстъпника. Бог не е наредил съществуването на греха, но предвидя съществуването му, и осигури средство за посрещане на ужасната и критична ситуация. Толкова велика беше Неговата любов към света, че Той влезе в завет да даде единородния Си Син, “та всеки, който повярва в Него да не загине, но да има вечен живот.” (Йоан 3:16). , *Копнежът на вековете Гл. 1 Бог с нас - Параграф 9*

Завещанието

нея били в хармония с волята на Своя Създател. Цялата общност на сътворените същества била част от Невястата на Божия Син:

Защото в Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него **и за Него**. Кол. 1:16

Невястата на Божия Син е небесният Ерусалим:

А горният Ерусалим е свободен, който е **майка на всички нас**. Гал. 4:26

... Ела, ще ти покажа **невястата, жената на Агнето**. 10 И ме отведе в Духа на една голяма и висока планина **и ми показа светия град, Ерусалим, слизащ от небето от Бога**. Откр. 21:9, 10

Бог надарил всички сътворени същества с правото на свободния избор. Това означава, че те можели реално да упражняват волята си като избират дали да останат част от Невястата на Сина. Когато Луцифер решил да следва своята воля вместо тази на Бога, той подмамил една трета от ангелите да направят същото и така да изгубят правото да бъдат част от Невястата:

И голямо знамение се яви **на небето: жена**, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ, и **на главата ѝ – корона от дванадесет звезди**. 2 Тя беше бременна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди. 3 И друго знамение се яви **на небето**: и ето, **голям червен змей**, който имаше седем глави и десет рога, и на главата му – седем корони. 4 И **опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята...** Откр. 12:1-4 а

Малко по-надолу откриваме тълкуванието на тази картина:

И стана война на небето: **Михаил и неговите ангели**

6. Младоженецът

воюваха против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели, но те не надвиха и не се намери място за тях на небето. **И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него.** Откр. 12:7-9

Още в небето, Луцифер успял да заграби част от наследството на Божия Син и да царува над тези Божии звезди.¹⁸⁰ Така, той лишил и себе си и последвалите го ангели от възможността да останат част от Невястата на Божия Син. Още тогава започнали родилните болки на Жената:

Тя беше бременна и **викаше от родилни болки**, като се мъчеше да роди. Откр. 12:2

В един определен смисъл, родилните болки на Жената започнали още в небето, защото те изразяват страданието на верните ангели, които след грехопадението на човечеството разбрали, че, за да се реши проблемът с греха, Божият Син (Михаил), ще трябва да напусне небето и да изложи на риск живота Си, за да стане Гарант за наследството Му от Бога. По този начин, 12-та глава на Откровението установява **принципът, че на земята се разкрива само това, което вече е станало на небето**. Принципите на великата борба не се променят, а само се разгръщат.

Една от притчите на Иисус показва точно в какви мащаби се развива историята на Жената на земята:

Друга притча им каза: Небесното царство прилича на квас, който **една жена** взе и замеси в **три мери** брашно, докато вкисна цялото. Мат. 13:33

Както ще видим, историята на Жената действително се развива в три основни етапа: (1) от грехопадението до потопа, (2)

¹⁸⁰ Ис. 14:13 срв. Йов 38:7

Завещанието

от Авраам до първото идване на Иисус и (3) от началото на християнската история до второто идване на Христос.

Жената преди погона

След сътворяването на човечеството, историята за жената и нейното потомство била продължена и на земята.

Затова веселете се, небеса, и вие, които живеете в тях!

Но горко на земята и морето, защото дяволът слезе при вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време. Откр. 12:12

Там, в Едемската градина, змията успяла да отрови Жената (Ева), но тогава Бог дал обещанието за Семето, което щяло да дойде чрез същата тази Жена.

Ще поставя и **вражда между теб (змията) и жената, и между твоето семе и нейното семе**; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата. На жената каза: **Ще преумножа скръбта ти в бременността, с болки ще раждаш деца**;... Бит. 3:15, 16

Като отражение на случилото се в небето, тук отново са налице същите участници в конфликта: змия, жена, нарушение на завета, обещанието за Потомък и известието за предстоящите родилни болки. Семето, което Бог обещал на Жената, било Божият Син, Който щял да се роди като човек на земята:

Но когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, **който се роди от жена**, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението. Гал. 4:4, 5

Както Ева била взета от Адам, когато той заспал, така и Църквата била извикана в съществуване чрез смъртта на Христос; и както чрез жената се раждат всички живи на земята, така и Христос

6. Младоженецът

щял да дойде чрез Жената. Апостол Павел пише за тази двойна символика:

Защото мъжът е глава на жената, **както и Христос е глава на църквата**, като Той е Спасител на тялото. Но **както църквата се подчинява на Христос**, така и жените нека се подчиняват във всичко на мъжете си. Мъже, любете жените си, **както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я очисти с водно умиване чрез словото, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, а да бъде свята и непорочна**. Така са длъжни и мъжете да любят жените си, както своите тела. Който люби жена си, себе си люби. Защото никой никога не е намразил своята собствена плът, а я храни и се грижи за нея, **както и Христос за църквата. Защото ние сме части на Неговото тяло, (от Неговата плът и от Неговите кости). „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си, и двамата ще станат една плът.“ Тази тайна е голяма; но аз казвам това за Христос и за църквата**. Еф. 5:23-32

Защото както жената е **от** мъжа, така и мъжът е **чрез** жената, а всичко е от Бога. 1 Кор. 11:12

Историята на предпотопния свят (0-1657 г. сл. сътворението) представлява един миниатюр на цялата човешка история.¹⁸¹ Това е първият етап от земната история на Жената. Ева се надявала, че обещанието за Семето ще се изпълни с раждането на първородния ѝ син:

И Адам позна жена си Ева, и тя забременя и роди Каин.
И каза: **С помощта на ГОСПОДА придобих мъж**.
Бит. 4:1

181 Мат. 24:37; 2 Петр. 3:3-7

Завещанието

Иронията на това събитие е, че, вместо този син да сбъдне очакванията на родителите си за идването на обещаното Семе, което щяло да докара живот¹⁸², Каин станал първият убиец. Личният избор на Каин го направил част от семето на змията.¹⁸³ По този начин Сатана се опитал да осуети обещанието за Семето, но Бог определил заместник на убития Авел:

И Адам пак позна жена си и тя роди син, когото наименува Сит, защото, тя казваше: **Бог ми определи друго семе вместо Авел**, понеже Каин го уби. 26 Също и на Сит се роди син, когото наименува Енос. Тогава **започнаха да призовават Името на ГОСПОДА**. Бит. 4:25, 26

Авел и Сит представят Христос като Семето, което умира, но после дава плод.¹⁸⁴ С течение на времето, потомците на Сит се размножили и започнали да образуват чистия образ на Жената на Христос на земята. Потомците на Каин също се размножавали и все повече изявявали принципите на сатанинското царство, приписвайки на себе си, вместо на Бога, всички таланти и способности, и действайки в противовес на семейните принципи на Божието царство.¹⁸⁵ Когато Сатана видял, че няма да може да убие Семето, той насочил усилията си към Жената, за да я отрови с влиянието си. Обърнете внимание какво точно се случва тук:

И когато змеят видя, че беше хвърлен на земята, той започна да преследва жената, която беше родила мъжкото дете. 14 И на жената се дадоха двете крила на големия орел, за да отлети до мястото си в пустинята – там, **където я хранят за време и времена, и половин**

182 Бит. 3:20

183 Бит. 3:15 срв. 1 Йоан 3:12

184 Евр. 12:24; Йоан 12:23-25

185 Бит. 4:16-24

6. Младоженецът

време, скрита¹⁸⁶ **от лицето на змията.** Откр. 12:13, 14

Текстът ни казва, че в продължение на 1260 буквални години,¹⁸⁷ жената е била хранена (повлияна) от лицето (присъствието¹⁸⁸) на змея? Кризата на предпотопния свят дошла, когато потомците на жената започнали да се смесват с това на змията:

Като започнаха хората да се умножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, **2 Божните синове**, като гледаха, че **човешките дъщери бяха красиви**, вземаха си за жени от всички, които избираха. **3 Тогава ГОСПОД каза: Духът Ми няма да пребъде вечно в човека**, защото той е плът; **затова дните му ще бъдат сто и двадесет години**. **4** В онези дни имаше **великани на земята**; а и след това, **след като Божните синове влизаха при човешките дъщери и те им раждаха синове, това бяха онези силни и знаменити старовременни мъже**. Бит. 6:1-4

Когато голямата част от потомството на Жената възприело принципите на сатанинското царство¹⁸⁹ (яли от храната на

186 Тази дума не присъства в библейските ръкописи; добавена е от преводачите на Библията с цел поясняване на това, че жената е пазена от змея; изглежда обаче ситуацията не е точно такава.

187 Откр. 12:6 потвърждава, че „време, времена и половин време“ (3 ½) се равнява на 1260 пророчески дни или 1260 реални години (Виж Ез. 4:6)

188 Думата *лице* във версията на крал Яков е преведена *присъствие*.

189 Желанието на потомците на Каин да утвърждават своята идентичност, чрез външните изяви на сила ги подтикнало да изградят цяла една цивилизация. Каин стартирал с построяването на първия град, който носел името на сина му (Бит. 4:17), а неговите потомци разширили проекта. Съдбата на гордите амбиции на предпотопната цивилизация днес е позната под легендарното име на изчезналата Атлантида, за която се вярва, че била унищожена от глобално природно бедствие. Интересно е, че Откровението сравнява опита за възраждането на тази цивилизация в края на времето с жената Вавилон, която също е и „онзи град, който царува

Завещанието

змията), според които ценността на човека се определя от неговите външни дадености (красота и сила)¹⁹⁰, тогава светлинната дреха, с която била облечена Жената (както дрехата на Ева), ѝ била отнета.¹⁹¹

И змията изпусна от устата си вода като *река*¹⁹² след жената, за да направи да я завлече реката. 16 И земята помогна на жената, и земята отвори устата си и погълна реката, която змеят беше изпуснал от устата си. 17 Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против **останалите от нейното потомство**, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус. Откр. 12:15-17

Бог запазил праведното семе, в лицето на Ной и семейството му, за да може Невястата на Христос на земята отново да бъде възпроизведена, чрез това семе. Ной се ражда 600 години преди потопа. Баща му имал специално очакване за своя син:

Ламех живя сто осемдесет и две години и роди син, 29 **и го нарече Ной, като казваше: Този ще ни облекчи от работата ни и от труда на ръцете ни поради земята, която ГОСПОД прокле.** Бит. 5:28, 29

Подобно на Адам и Ева, Ламех също смятал, че е дошло времето за раждането на обещаното Семе на Жената. Ной не бил обещаното Семе, но той имал отговорната задача да съхрани родословната линия за това Семе и да запази Божиите заповеди за следващите поколения.

И земята помогна на жената, и земята отвори устата

над земните царе“ (Откр. 17:18).

190 Това е принципът, който Луцифер последвал още в небето - Ез. 28:17

191 Откр. 12:1; Бит. 3:6, 7; Ис. 64:6

192 Версията на крал Яков използва тук думата потоп.

6. Младоженецът

си и погълна реката (потопа), която змеят беше изпуснал от устата си. Откр. 12:16

В шестстотин и първата година на живота на Ной, в първия месец, на първия ден от месеца, **водата пресъхна на земята**; и Ной вдигна покрива на ковчега и погледна, **и ето, повърхността на земята беше изсъхнала.** Бит. 8:13

След потопа, потомството на Жената отново започнало да се размножава в лицето на Сим - единия от Ноевите синове. За един период от около 700 години, тя възстановила отново всичките си 12 звезди.¹⁹³ За съжаление, опорочаващото влияние оказвано върху Жената и нейните потомци продължило и след потопа. Нимрод – един от потомците на проклетия Хам, се оженил за майка си Семирамида, съградил Вавилон - антипода на небесния град Ерусалим и разпространил сатанинската философия по света.¹⁹⁴ Въпреки че Бог разбъркал езика на участниците в проекта на вавилонската кула, дори след смъртта на Нимрод, влиянието на вавилонската философия тровело цялата земя. Сим бил този от синовете на Ной, за когото се отнасяли думите:

Благословен ГОСПОД, Бог на Сим...; Бит. 9:26

Чрез Сим и неговото потомство Бог запазил истината в продължение на няколко поколения. За съжаление философията на Вавилон отровила накрая и тях. В такава среда Бог можел да запази само остатък от потомството на Жената:

Тогава змеят се разгневи срещу жената и **отиде да воюва против останалите от нейното потомство,** които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Иисус. Откр. 12:17

193 Откр. 12:1 – броят на патриарсите от Сим до Яков е 12.

194 Бит. 10:6-12; 11:1-9

Завещанието

Втори етап от земната история на Жената
Наложило се Бог да изведе остатък от Жената, който да възстанови принципите на Божието семейно царство:

И Тара взе сина си Аврам и внука си Лот, сина на Аран, и снаха си Сарая, жената на сина си Аврам, и излязоха заедно от Ур Халдейски, за да отидат в земята Ханаан; и дойдоха в Харан и се заселиха там. 32 И дните на Тара станаха двеста и пет години, и Тара умря в Харан. Бит. 11:31, 32

И Иисус каза на целия народ: Така казва ГОСПОД, Израилевият Бог: В древността бащите ви, Тара, бащата на Авраам и бащата на Нахор, живееха оттагък реката Ефрат и служеха на други богове. Иисус Навин 24:2

И ГОСПОД каза на Аврам: Излез от земята си, от рода си и от бащиния си дом, и иди в земята, която ще ти покажа! 2 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. 3 Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена. Бит. 12:1-3

Чрез семето на Авраам, Бог отново щял да възстанови образа на чистата Жена. Народът Израил, който дошъл от внука на Авраам (Яков), бил съставен от 12 племена – възстановените звезди на Жената. Когато Бог избрал Израил в лицето на техния баща Авраам, било предсказано, че ще робуват на друг народ, но и че ще бъдат освободени от Бога¹⁹⁵. Вижте какво се случва, когато Мойсей е на път за Египет, без да е изпълнил ритуала на обрязването - знака на завета¹⁹⁶:

195 Битие 15:13, 14

196 Битие 17:10-14

6. Младоженецът

А ти кажи на фараона: Така говори Господ: Израил Ми е син, първородният Ми; и казвам ти: Пусни сина Ми да Ми послужи; но ако откажеш да го пуснеш, ето, Аз ще убия твоя син, първородния ти. А по пътя, в страноприемницата, Господ посрещна Мойсей и искаше да го убие. Тогава Сепфора взе остър камък и обряза кракожието на сина си, хвърли го в краката му и каза: **Наистина ти си ми кръвен младоженец**. След това Господ се оттегли от него. Тогава тя каза: **Кръвен младоженец!** -- поради обрязването. Изход 4:22-26

В контекста на изкупването на Израил, заради неизвършеното обрязване, Сепфора нарича Мойсей „кървав младоженец“. Мойсей е представител на Христос, който изкупва народа със собствената Си кръв.¹⁹⁷ Не е случайно, че точно, когато Бог ще извежда от робство избрания народ, за да възстанови завета Си с тях, Мойсей е представен като „кървав младоженец“.

Цялата история на Израил като организиран народ (Жената) е представена в 16 глава на Езекиил:

И кажи: Така казва Господ Бог на **ерусалимската дъщеря: Произходът ти и рождението ти е от ханаанската земя; баща ти беше амореец, а майка ти — хетейка**. А при раждането ти, в деня, когато си се родила, пъпът ти не е бил отрязан и не си била изкъпана във вода, за да се очистиш, и не си била натрита със сол, и не си била повита в пелени. Око не те е пожалило да ти направи някое от тези неща и да се смили над теб, а си била изхвърлена на открито поле, защото са се погнусили от теб в деня, когато си се родила. **И минах покрай теб и те видях да се валяш в кръвта си, и ти казах, както беше в кръвта си: Живей! Казах ти, както беше в кръвта си: Живей!** Направих те да нараснеш извънредно, като полската трева, и ти порасна и стана голяма, и достигна превъзходна красота.

197 Изход 12 глава

Завещанието

Гърдите ти се образуваха и космите ти растяха, но ти беше гола и непокрита. И минах покрай теб и те видях, и ето, възрастта ти беше възраст за любов. **И прострях полата Си върху теб и покрих голотата ти, и ти се заклех, и встъпих в завет с теб, заявява Господ Бог, и ти стана Моя...** Но ти се упова на красотата си и като се възползва от известността си, блудства и изливаше към всеки минаващ блудството си... Така стана, заявява Господ Бог. И взе синовете си и дъщерите си, които Ми роди, и им ги пожертва да бъдат изядени... И във всичките си гнусотии и блудствата си не си спомни дните на младостта си, когато беше гола и непокрита и се валяше в кръвта си.... **И блудства със синовете на Египет**, своите съседи с едра плът, и умножи блудствата си, за да Ме разгневяваш. И ето, прострях ръката Си върху теб и ограничих дела ти, и те предадох на волята на онези, които те мразят, **филистимските дъщери**, които се срамуват от срамния ти път. И ти блудства и **с със синовете на Асур**, защото не се насити; блудства с тях и пак не се насити. И умножи **блудствата си до земята на търговците, до Халдея**, но и с това не се насити. Колко е слабо сърцето ти, заявява Господ Бог, като вършиш всички тези неща — дело на безочлива блудница... Езекиил 16:3-8, 15-30

Първо, заради неверието в истинския Бог, Израил не успял да се освободи от езическото влияние на Египет. Въпреки, че физически били изведени от Египет, сърцата им все още били в робство¹⁹⁸. По времето на съдиите, отстъплението на народа продължило (XIV-X в. пр. Хр.). Заради поклонението им на чуждите божества, Израил периодично загубвал защитата на Бога и те слугували на околните народи, от които най-дълго и мъчително ги угнетявали филистимците¹⁹⁹. По-късно, в периода на царете (X-VI в. пр. Хр.), Израил бил повлиян от езическата

198 Изход 32 гл.; Числа 11:5, 6; Гал. 4:22-25

199 Съдии 13-16 гл.; 1 Царе 4-7 гл.

6. Младоженецът

култура на Асирия (Асур), която накрая разпръснала десет от дванадесетте му племена (723 пр. Хр.), а останалите две племена не след дълго (606 г. пр. Хр.) били пленени от Вавилон (Халдея).

И видях, че когато заради всички прелюбодейства на отстъпницата Израил аз я отпратих и ѝ дадох разводно писмо, сестра ѝ, невярната Юда, не се уплаши, а отиде и блудства и тя. Еремия 3:8

След разпръсването им от Асирия, десетте племена на Израил постепенно загубили своята идентичност, но дори и това не възпряло останалите от тяхното отстъпление. „Разводното писмо“ означавало прекъсване на завета.

За да разкрие какво предстои, Бог инструктирал пророк Осия да си вземе за жена блудница и да има деца от нея. Първото дете било момиче и Бог заповядал да го кръстят Ло Рухама (не е придобила милост), а второто дете било момче и трябвало да носи името Ло Амми (не е мой народ). Това бил нагледен урок за естеството на отстъпничеството на Израил, неговите фатални последици и възможността за възстановяване на остатък:

...Защото **няма вече да продължа да оказвам милост на израилевия дом, и никак няма да им простя. А на юдовия дом ще окажа милост** и ще ги спася чрез Господа, техния Бог;... Съдете се с майка си, съдете се, защото тя не ми е жена и **аз не съм ѝ мъж**... Затова, ето, аз ще я привлека и ще я заведа в пустинята, и ще говоря на сърцето ѝ. И оттам ще ѝ дам лозята и долината Ахор за врата на надежда. **И там тя ще пее както в дните на младостта си и както в деня, когато излезе от египетската земя. И в онзи ден, заявява Господ, ще ме наричаш: Мой мъж** — а няма вече да ме наричаш: Мой Ваал. **В онзи ден ще склуча за тях завет с полските зверове и с небесните птици, и с пълзящите по земята;** и ще строша лък и меч, и война

Завещанието

от земята, и ще им дам да живеят в безопасност. **И ще те сгодя за Себе Си до века, и ще те сгодя за Себе Си в правда и в правосъдие, и в милост и в милосърдие. И ще те сгодя за Себе Си в истина и ще познаеш Господа.** И ще я нася за Себе Си на земята и **ще окажа милост на Ло Рухама** (не е добила милост). **И на Ло Амми (не е мой народ) ще кажа: Ти си Мой народ.** И те ще кажат: Ти си мой Бог. Осия 1:6, 7-2:2, 14-16, 18-20, 23

От Израил щял да се съхрани само остатък.²⁰⁰ Това била последната покана към оцелелите да влязат чрез вяра във вечния завет на Небесния Ерусалим. Тук е предсказано и обръщането на езичниците, след първото идването на Христос на земята:

Ето, идват дни, заявява Господ, когато **ще склуча с израилевия дом и с юдовия дом нов завет.** Не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя, **защото те престъпиха завета Ми,** въпреки че Аз им бях Господар, заявява Господ. Но ето заветът, който ще склуча с израилевия дом след онези дни, заявява Господ, **ще положи закона Си във вътрешностите им и ще го напиша на сърцата им; и ще им бъде Бог и те ще Ми бъдат народ.** Еремия 31:31-33

Трети етап от земната история на Жената Иисус идвал на земята, за да поднови завета Си с малцината от Израил, които щели да Го приемат и да потърси онези, които никога преди това не били избран народ.²⁰¹

И голямо знамение се яви на небето: жена, **облечена**

200 Римл. 9:27

201 Римл. 7:1-6; 9:24-26

6. Младоженецът

със слънцето, с луната под краката ѝ, и на главата ѝ – корона от дванадесет звезди. Откр. 12:1

Луната символизира буквалния Израил, на когото били поверени онези жертвени служби на закона, отразяващи светлината на идващия Христос.²⁰² Жената е стъпила на това, а е облечена със светлината на евангелието, на която можели да се радват и другите народи освен Израил. Поради това, че „даровете и призванието от Бога са неотменими“,²⁰³ повярвалите езичници нямамо да заместят Израил, а по-скоро щели да се „присадят на техния корен“, на мястото на „отрязаните клонове“²⁰⁴. В Христос - „новият човек“, всички разделителни стени рухнали²⁰⁵. Заедно с Павел, който говори за тайната на това единение в Христос, и ние можем да кажем „О, колко дълбоко е богатството на мъдростта и познанието на Бога! Колко непостижими са Неговите съдби и неизследими пътищата Му!“²⁰⁶

Окончателното развитие на принципите заложи в картината от Откровение 12-та глава, намираме по времето, когато Исус се ражда, живее, умира и възкръсва като човек на земята.²⁰⁷ Затова, макар, че първоначално символът змей представя Сатана, то във времето, когато Исус бил на земята, това била силата, която Сатана използвал, за да преследва и убие Христос и тази сила била Рим.²⁰⁸ Но въпреки убийството, историята на Детето на Жената продължила триумфално:

И тя роди син, мъжко дете, което щеше да пасе всичките народи с желязна тояга. И детето ѝ беше грабнато и

202 Евр. 8:5; 10:1 срв. Мал. 4:2

203 Римляни 11:29

204 Римляни 11 гл.

205 Еф. 2:11-22; Гал. 3:28

206 Римляни 11:33

207 Матей 1-2 глави; Йоан 16:21, 22

208 Откр. 12:9; Йоан 19:20

Завещанието

занесено при Бога и при Неговия престол. Откр. 12:5

Управлението с желязната тояга е ехо на обещанието съдържащо се в Завещанието, което учениците на Исус преживели като представители на Жената²⁰⁹. След Своето възнесение на небето, Исус станал недосегаем за враговете Си. Освен това, поради факта, че подпечатването на Завещанието с кръвта на Божия Син, разкрило напълно омразата на Сатана пред верните ангели, сега той вече бил юридически лишен от достъп до небето:

И чух силен глас на небето, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се хвърли долу обвинителят на нашите братя, който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог. Откр. 12:10

Нашият небесен Баща е справедлив и много търпелив; въпреки че първоначално Луцифер бил изгонен от небето, Бог не ограничил напълно неговия достъп, докато цялата вселена не видяла, че Сатана действително е бил отначало духовен убиец на Божия Син, а сега вече и физически.²¹⁰

Сега вече, разпаленият гняв на змея се насочил и към самата Жена:

И когато змеят видя, че беше хвърлен на земята, той започна да преследва жената, която беше родила мъжкото дете. Откр. 12:13

Първоначално Сатана се опитал да унищожи Жената физически. Това отразява жестоките преследвания на християните през ранните векове от историята на християнската църква. Както Сатана се опитал чрез Ирод да убие Христос още при раждането Му на земята, така той се опитал да унищожи и християните чрез

209 Пс. 2:9 срв. Йоан 16:20-22

210 Йов 1:6; Йоан 12:31; Лука 10:18; Йоан 8:44

6. Младоженецът

Римската империя.²¹¹ Тези опити на Сатана били неуспешни, защото примерът на загиващите заради вярата си християни само вдъхновил още много хора да се решат да станат поданици на Божието царство.

Преди Иисус да започне официално мисията Си (кръщението при река Йордан), Той бил изкушаван от дявола в пустинята. Така и когато Сатана видял, че няма да може да унищожи християнската църква чрез гоненията, той започнал да я изкушава в пустинята:

И жената побягна в пустинята, където имаше **място, приготвено от Бога**, за **да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни**. Откр. 12:6

Тук забелязваме разлика между историята на Семето (Христос) и тази на Жената. Христос бил 40 дни в пустинята и след това започнал мисията Си, която продължила 3 ½ години (1260 дни).²¹² Жената побягва в пустинята, за да се скрие там, но престоят ѝ на това място продължил не 40 дни, а 1260 пророчески дни, което отразява периода на мисията на Иисус. Изглежда църквата не била така успешна в посрещането на Сатанинските изкушения, както нейното Семе – Христос; тя останала в пустинята по-дълго от необходимото; всъщност тя прекарала цялото време на мисията си там. Съществената причината за това била, че, подобно на древния Израил, църквата не била готова да оцени Божия любящ характер и затова не можела да Му се довери, за да бъде преобразена по Неговия образ, за да изяви Неговия характер и да даде доказателство за един народ, който пази съвършено всички принципи на Неговия характер, за да може скоро да влезе в небесния Ханаан.²¹³

211 Йоан 15:20; Лука 21:16

212 Дан. 9:27 – средата на последната пророческа седмица е 3 ½ пророчески дни, което са 3 ½ буквални години.

213 Числа 14:1-3, 11, 22, 23

Завещанието

Когато Сатана видял, че няма да може да унищожи християните чрез Римската империя, той издигнал от руините ѝ една сила (папския Рим) с мощен духовен елемент. В предишната глава споменахме за четирите империи от образа на Навуходоносор (Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим). Същите тези сили Даниил видял във видение и представя в 7-ма глава като четири животни (лъв, мечка, леопард и страшен звяр). В това видение на Даниил става ясно, че папството израства от страшния звяр (Рим):

И четири големи звяра се надигнаха от морето, различни един от друг. 4 Първият беше като **лъв** и имаше орлови криле. Аз гледах, докато крилете му се изскубаха и той беше вдигнат от земята и изправен на краката си като човек и му се даде човешко сърце. 5 И ето, друг, втори звяр, подобен на **мечка**. И той беше изправен на една страна и имаше три ребра в устата си между зъбите си. И му казаха така: Стани, изяж много месо! 6 След това гледах, и ето, друг звяр, като **леопард**, който имаше на гърба си четири птичи криле. Звярът имаше и четири глави; и му се даде власт. 7 След това гледах в нощните видения, и ето, **четвърти звяр, страшен и ужасен и изключително силен**. И имаше големи железни зъби, ядеше и смазваше, и стъпкваше остатъка с краката си. Той се различаваше от всичките зверове, които бяха преди него, и имаше десет рога. **Докато разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг, малък рог**, пред който три от първите рогове се изтръгнаха. И ето, на този рог имаше **очи като човешки очи и уста, която говореше големи неща...** Гледах **този рог когато води война със светиите и ги победи...** А десетте рога са десет царе, които ще се издигнат от това царство; и след тях **ще се издигне друг, който ще се различава от предните** и ще покори трима царе. И той **ще говори думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закон;** и те ще бъдат предадени в ръката му до **време и**

6. Младоженецът

времена и половин време. Дан. 7:3-8, 21, 24, 25

ДАНАИЛ 2 ГЛАВА	ДАНАИЛ 7 ГЛАВА	ЗНАЧЕНИЕ
Златна глава	Лъв	Вавилон
Сребърни ръце	Мечка	Мидо-Персия
Меден корем	Леопард	Гърция
Железни крака	Страшен звяр	Рим
-	Малък рог	Папски Рим

Папството действително израства от руините на жестокия императорски Рим. То успява да „победи светиите“ и действа „време, времена и половин време“²¹⁴ - точно толкова, колкото църквата е в пустинята. На апостол Йоан също е показана тази сила във видение:

И видях звяр, който излизаше от морето и имаше седем глави и десет рога; и на роговете му – десет корони; и на главите му – богохулни имена. И звярът, който видях, приличаше на леопард и краката му бяха като крака на мечка, устата му – като уста на лъв; и змят му даде силата си, престола си и голяма власт.... И му се даде уста да говори големи неща и богохулства; и му се даде власт да действа четиридесет и два месеца. И той отвори устата си за хули против Бога, за да хули Неговото Име и Неговата скиния, и онези, които живеят на небето. И му се даде да воюва против светиите и да ги победи; и му се даде власт над всяко племе и народ, и език, и нация. Откр. 13:1, 2, 5-7

Леопардът (Гърция), мечката (Мидо-Персия) и лъвът (Вавилон) са споменати точно в обратен ред на този, който видяхме в

214 Време = 1 пророческа година = 360 пророчески дни = 360 буквални години. Следователно „време времена и половин време“ се равнява на $360 + (360 \times 2) + 180 = 1260$ буквални години.

Завещанието

Даниил 7-ма глава, за да се идентифицира произхода на звяра. Сега тези сили вече са се превърнали в атрибути на този звяр (папството). Змеят е четвъртата сила, която Даниил нарекъл страшен звяр. Както видяхме, змеят е символ с двойно значение. В небесната история на жената той символизира Сатана, но по времето, когато Христос дошъл на земята, той символизира Рим - силата, чрез която Сатана се опитал да унищожи Христос. Тази същата сила на езическия Рим тук е описана, че дава властта си на папството.

През 1260 годишния период (538-1798 г.) папството било онзи представител на невидимия за човечеството змей (Сатана), подобно както Божият Син Христос е видим представител на невидимия Бог. Чрез това свое видимо присъствие (лице) змеят успял да повлияе на Жената докато тя била в пустинята²¹⁵:

И на жената се дадоха двете крила на големия орел, за да отлети до мястото си в пустинята – там, където я хранят за време и времена, и половин време, скрита²¹⁶ от лицето на змията. Откр. 12:14

215 Сатана се опита веднъж да направи компромис с Христос. **В пустинята на изкушението** дойде при Божия Син и като Му показа царствата на света и тяхната слава, предложи да даде всичко в ръцете Му, само да признае върховенството на Княза на тъмнината. Христос смъмри наглия изкусител и го принуди да се оттегли. **Но Сатана се радва на успех, когато представя на човека същите изкушения. За да си осигури светски изгоди и почести, църквата бе подведена да търси благоволенieto и подкрепата от великите мъже на земята. Но като отхвърли по този начин Христос, тя бе изкушена да отдаде вяроност на представителя на Сатана - римския епископ.** “*Великата борба – гл. 3 Ера на духовна тъмнина/Истината отхвърлена – Параграф 4*

216 Тази дума е добавена от преводачите на Библията и не присъства във версията на Крал Яков. Предлогът от е гръцката дума *απο* (*από*) - същата която срещаме в съчетание с гръцката дума *τροφω* (*τρέφω*) *храня*, както се вижда от следния текст: “А Ирод беше много разгневен на тириците и сидонците; но те дойдоха единодушно при него и като спечелиха поддръжката на царския камериер Власт, поискаха мир, защото тяхната област се **хранеше** (*τρέφω*) **от** (*από*)

6. Младоженецът

Видимото лице на змията през 1260 годишния период²¹⁷е папството, чрез което тя успяла да отрови част от потомството на Жената. Орловите крила биха могли да символизируют защитата на Бога в случай, че Той я е носил на тях, но те, в комбинация с храната, която ѝ се дава, също биха могли да означават нещо тайно и много опасно²¹⁸. Символът звяр се отнася за политическата мощ на папството, но Откровението показва и неговата религиозна същност сравнявайки го с нечестивата съпруга на пропадналия Ахав по времето на пророк Илия:

До ангела на тиатирската църква пиши: Това казва Божият Син, който има очи като огнен пламък и чиито крака приличат на лъскав бронз: 19 Зная твоите дела и любовта, и вярата, и служението, и твоето търпение, и че последните ти дела са повече от първите. 20 **Но имам против теб това, че търпиш жената Езавел,** която нарича себе си пророчица и учи и **прильгва Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено.** 21 И Аз ѝ дадох време да се покае за блудството си, но тя не се покая. 22 Ето, Аз скоро ще я тръшна на легло; **и онези, които прелюбодействат с нея, ще хвърля в голяма скръб, освен ако не се покаят от нейните дела;** 23 **и децата ѝ ще убия с мор. И всичките църкви ще познаят,** че Аз съм Този, който изпитвам вътрешностите и сърцата; и ще дам на всеки от вас според делата му. 24 А казвам **на вас, останалите в Тиатир, които не държат това учение и които не са познали дълбочините на Сатана,** както казват: няма да наложа на вас друг товар, 25 **но дръжете онова, което имате, докато дойда.** 26 А на този, който

царската.” (Деян 12:20)

217 „време, времена и половин време“ = (1+2+0,5 времена) = 3 ½ времена. Едно пророческо време е равно на дните на една буквална библейска година (360); следователно 3 ½ времена = 1260 години. Същият период на папската власт, който открихме и в Дан. 7:25.

218 Вт. 32:11 срв. Пр. 30:19, 20; 23:1-8 срв. Дан. 1:5-8

Завещанието

победи и който пази Моите дела докрай, ще дам власт над нациите; 27 **„и ще ги пасе с желязна тояга и те ще се строят като грънчарски съдове“, както и Аз получих от Своя Отец.** 28 И ще му дам зорницата. 29 Който има ухо, нека слуша какво казва Духът на църквите! Откр. 2:18-29

Жената Езавел е същият този религиозен елемент в папството, който бил в съюз с политическата власт – цар Ахав. Историята на нечестивия цар Ахав е свързана с един от най-мрачните периоди на северното царство Израил. Тъкмо в онези дни Бог изпратил пророк Илия, който заявил, че заради идолопоклонството на народа нямало да вали дъжд за един период от 3 години и шест месеца.²¹⁹ Отново попадаме на същия период от време (3 ½). Подобно на Жената и Илия е хранен и пазен от Бога през тези години. **Илия обаче не е символ на цялата църква, а само на верен неин представител, който се опитва да върне народа към Бога.** Откровението ни казва следното за този Илия от Средновековието:

И даде ми се тръстика като тояга и ми се каза: Стани и измери Божия храм и олтара, и онези, които се кланят в него; 2 но двора, който е извън храма, остави и не го измервай, защото **той се даде на нациите, които ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца.** 3 А на **двамата си свидетели ще дам да пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни облечени във вретина.** 4 Те са двете маслиненни дървета и двата светилника, които стоят пред Господаря на земята. 5 И ако някой поиска да ги повреди, огън излиза от устата им и поглъща неприятелите им. И ако някой поиска да ги повреди, така той трябва да бъде убит. 6 **Те имат власт да заключат небето, за да не вали никакъв дъжд през времето на тяхното пророкуване,** и имат власт над водите, да ги превръщат в кръв и да поразяват земята

219 3 Царе 16:30-33; 17:1 срв. Лука 4:25 и Яков 5:17, 18

6. Младоженецът

с всяка язва, колкото пъти биха поискали. Откр. 11:1-6

Тук е представено двойното свидетелство на Писанието (Стар и Нов завет), чрез верните му носители през Средновековието. Верните на Бога през Средновековието са представени също и във вестта към Тиатир като „останалите“, „които не държат това учение“. Зовът на Христос към тях е да държат Неговото учение до завръщането Му. Това, което им обещава е директен цитат от псалмът на Завещанието:

А на този, който победи и който пази Моите дела докрай, ще дам власт над нациите; 27 „и ще ги пасе с желязна тояга и те ще се строшат като гърнчарски съдове“, както и Аз получих от Своя Отец. Откр. 2:26, 27

Едва ли имаме представа колко много дължим на това малцинство верни християни през Средновековието – време на масово отстъпничество. За периода от 538-1798 г., докато властвал звяра (папския Рим), Божият народ бил в голямо утеснение.²²⁰ Ангел Гавраил дал на Даниил следното кратко описание за действията на отстъпилото официално християнство през този дълъг период:

И ще изврати с ласкателства ония, които

220 Не може да се покаже, че църквата по времето, когато живял Павел е достигнала състоянието на единство, познание и съвършенство, които са споменават тук (става въпрос за Еф. 4:11-13). **И със сигурност църквата не се е радвала на тези неща по време на нейното отстъпничество, 2 Солунци 2:3, и периода на нейното бягство в пустинята, Откровение 12:6. Нито е достигнала това състояние на единство, познание и съвършенство, при усилията на Мартин Лутер.** Църквата днес е почти безкрайно отвъд това състояние на единство, познание и съвършенство. И чак, когато християните от последното поколение бъдат доведена до тази радост чрез последната предупредителна вест, и всички средства на Бога бъдат използвани за подготовката им за преселване в небето без да вкусят смърт, финалният план на дарбите ще бъде осъществен. *Джеймс Уайт, Духът на пророчеството – Том 1, с. 13, Параграф 3*

Завещанието

беззаконствуват против завета; но хората, които познават своя Бог, ще се укрепят и ще вършат подвизи. 33 И разумните между хората ще научат мнозина; при все това, ще падат от меч и от пламък, чрез пленение и чрез разграбване, *много* дни. 34 А когато паднат, ще им се достави малко помощ; обаче мнозина ще се присъединят към тях чрез ласкателства. 35 Дори някои от разумните ще паднат, за да бъдат опитани, та да се очистят и да се избелят, до края на времето; защото и то ще стане в определеното време. Дан. 11:32-35

Този един завет срещу който воювал духовният Рим през Средновековието е самото Завещание на Отец, в което щели да имат дял и всички сънаследници на Сина в случай, че устоят на атаките му до края. Папството успешно заблуждавало онези, които не ценели наследството на Сина. Изразът „мнозина ще се присъединят към тях с ласкателства“ разкрива кризата в борбата за опазване на идентичността на истинските сънаследници. Жената в пустинята повтаря историята на кризата в небето и затова веднага след твърдението, че е избягала в пустинята намираме едно описание, връщащо ни към великата борба в небето, когато 1/3 от ангелите последвали Луцифер и били изгонени от небето. Това внушава идеята, че историята на Жената в пустинята повтаря трагедията на ангелите, които изгубили своя дял от наследството на Сина. След това текстът продължава така:

И когато змеят видя, че беше хвърлен на земята, той започна да преследва жената, която беше родила мъжкото дете. 14 И на жената се дадох двете крила на големия орел, за да отлети до мястото си в пустинята – там, където я хранят за време и времена, и половин време, *скрита* от лицето на змията. Откр. 12:13, 14

6. Младоженецът

Можем да видим, че Сатана имитира Божието дело. Папството се явява син на Сатана, така както Христос е Син на Бога. Бог е невидим за нас, но Христос Го е изявил напълно.²²¹Така и Сатана (змеят) използвал папството, за целите си и дори се опитал да похити Жената, за да я превърне в съпруга на своя син. Доколко е успял в това, ще установим във втората част на поредицата („Четири навременни вести“), където ще разглеждаме събитията в края на човешката история.

И така, папството преследвало и убивало истинските последователи на Бога. Към края на периода (1517 г.) им е оказана помощ чрез Реформацията в Европа, но дори и тогава „някои от разумните“ паднали. В 12-та глава на Откровение, тази оказана помощ е представена чрез следната ситуация на жената:

И змията изпусна от устата си вода като река след жената, за да направи да я завлече реката. 16 И земята помогна на жената, и земята отвори устата си и погълна реката, която змеят беше изпуснал от устата си. Откр. 12:15, 16

Водата символизира народи.²²²Така са представени гоненията и кръстоносните походи на официалната църква срещу истинските християни, а помощта на земята започнала с Реформацията и продължила със заселването на новия континент. Много от първите заселници в Америка били преследваните протестантски християни от Европа, които търсели свобода, за да живеят според библейските си възгледи.

Периодът след Тиатир (538-1517 г.) е този на Реформацията в Европа (1517-1798 г.). Протестантите започнали добре, но за съжаление не довели докрай Реформата и не успели да се отърват от лъжливите учения на папството. Затова Божият Син

221 Йоан 1:18 срв. 14:9

222 Откр. 17:15

Завещанието

говорил за този период по следния начин:

До ангела на сардикийската църква пиши: Това казва Онзи, който има седемте Божии Духове и седемте звезди: Зная твоите дела, **че на име си жив, а всъщност си мъртъв**. Събуди се и укрепи останалото, което е близо до умирање; защото не намерих твоите дела свършени пред Моя Бог. Затова помни как си приел и чул, и го пази, и се покай! И така, ако не бодърстваш, ще дойда като крадец и няма да знаеш в кой час ще дойда върху теб. **Но имаш няколко души в Сардис, които не са оксквернили дрехите си и ще ходят с Мен в бяло, защото са достойни. Който победи, ще се облече така в бели дрехи и аз никога няма да излича името му от книгата на живота, а ще изповядам името му пред Моя Отец и пред Неговите ангели.** Който има ухо, нека слуша какво казва Духът на църквите! Откр. 3:1-6

Двете армии

Жената в пустинята включвала две групи²²³:

223 Това ми бе представено по следния начин. Голяма група езически идолопоклонници носеха едно черно знаме, на което бяха изобразени **слънцето, луната и звездите**. Тези идолопоклонници изглеждаха много свирепи и разгневени. След това ми бе показана **друга група хора, които носеха чисто бяло знаме с надписа: “Чистота и святост на Господа!”** На лицата им бе изписана твърдост и небесно покорство. Видях езическите идолослужители да се приближават към тях и започна голямо клане. Християните се стопяваха пред езичниците, но въпреки това християнската група се сплоти още по-тясно и държеше знамето още по-здраво. Колкото и много да падаха, други се събираха около знамето и попълваха опразнените места.

Видях, че групата идолослужители се посъветваха помежду си. След като не успяха да подчинят християните, те одобриха провеждането на един план. Видях, че свалиха знамето си, приближиха се към

6. Младоженецът

Красива си, любима моя, като Терса, прекрасна като Ерусалим, **страшна като войска със знамена...** Коя е тази, която **поглежда като зората, красива като луната, ясна като слънцето,** страшна като **войска със знамена?**... Обърни се, обърни се, Суламит, завърти се, завърти се, за да те погледаме! Какво ще видите в Суламит? — **Нещо като компания на две армии.**
Песен на песните 6:4, 10, 13

Тези две групи представят верните и неверните в църквата по време на Средновековието. Подобно на близнаците в утробата на Ревека и те били служители на два завета.

И Исаак се молеше на ГОСПОДА за жена си, защото беше бездетна; и ГОСПОД го послуша, и жена му Ревека забременя. А децата се блъскаха едно друго вътре в нея и тя каза: Ако е така, защо ми е това? И отиде да се допита до ГОСПОДА. А ГОСПОД ѝ каза: Два народа са в утробата ти, и две племена ще се разделят от корема ти. Едното племе ще бъде по-силно от другото и по-големият ще слугува на по-малкия. И когато се изпълни времето ѝ да роди, ето, близнаци имаше в

здраво сплотените християни и им направиха предложения. Отначало предложенията им бяха напълно отхвърлени. После видях християните да се съветват помежду си. Някои казаха, че искат да свалят знамето, да приемат предложенията и да спасят живота си, а в последствие можели да спечелят сила и да издигнат знамето си сред езичниците. Неколцина обаче не искаха да се подчинят на този план. Твърдо избраха по-скоро да умрат, държейки знамето си високо, отколкото да го свалят. Тогава видях мнозина да смъкват знамето и да се съединяват с езичниците; но силните и твърдите го хванаха отново и го издигнаха високо. **Видях, че отделни хора постоянно напускаха групата на онези, които носеха чистото знаме, и се присъединяваха към идолослужителите под черното знаме, за да преследват останалите под бялото знаме. Мнозина бяха избити, но бялото знаме бе държано високо и все се явяваха някои, които се събираха около него.**“ Уайт, Е. Ранни писания – с. 211-212 / бълг. Опитности и видения Голямото отстъпление – Параграф 5, 6

Завещанието

утробата ѝ. Първият излезе червен, цял космат, като кожена дреха, и го нарекоха Исав. После излезе брат му, като държеше с ръката си петата на Исав; затова се нарече Яков. Бит. 25:21-26

Червеният Исав е символ на децата на червения змей, които се стремят към земното и презират първородството на Завещанието. Яков е представител на синовете на обещанието, които оставят греховете си и приемат покорния Дух на Божия Син.

Двете епохи на жената

Иевреи и езичници, винаги са били по един или друг начин обект на Божията грижа и спасителна вест, но като организирано тяло християнската епоха е „времената на езичниците“²²⁴. По време на пустинния период (538-1798 г.) обаче, езичниците като цяло показали, че не ценят евангелието.²²⁵ По този начин историята на християнството в голяма степен повтаря тази на етническият Израил, който отстъпил от Бога. Това е причината Жената от Откровение 12-та глава да обхваща и буквалния и духовния Израил. Луната представя Стария завет, а слънцето Новия завет. Дванадесетте ѝ звезди напомнят както за основателите на буквалния Израил – 12-те сина на Яков, така и за 12-те ученика на Христос – основателите на християнската църква.

Дори периодът в пустинята (3 ½ времена) е едва половината на седем времена от наказанието за неспазване на завета от страна на Израил:

И ако при всичко това не Ме послушате, ще ви накажа **седем пъти**²²⁶ повече за греховете ви. Левит 26:18

Тези седем времена от по 360 години са общо 2520 години.

224 Лука 21:24 срв. Битие 9:27

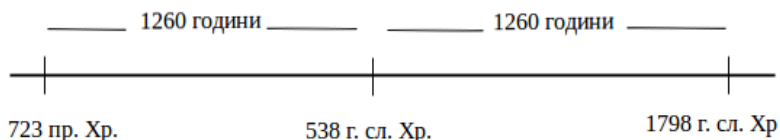
225 Откр. 11:1, 2

226 **Този израз означава „седем времена“ както е преведено в KJV.**

6. Младоженецът

Седемте времена на наказание на Израил

2520 буквални години

Наказанието на Израил започнало при разпръскването им от Асирия през 723 г. пр. Хр. От тази дата 2520 години ни довеждат точно до 1798 г. сл. Хр., когато папството е пленено.

Това пророчество потвърждава монолитния характер на Жената, която обхваща вярващите както от времето на Израил, така и от времето на християнската църква. За съжаление и двете истории се налага да продължат само с остатък от потомството на Жената.

Останалите от нейното потомство

Дори протестантизмът не успял да се освободи напълно от ученията на Езавел и затова те са представени като духовно „мъртви“. Верните от този период са само „остатък“ и те били единствените, които щели да следват с вяра небесния Младоженец, за да участват в сватбата Му, защото правдата на Христос (Неговия характер) им била дарена като дреха за сватбата.²²⁷ Те са представени в следващия период, наречен Филадельфия.

Зная твоите дела. Ето, поставих пред теб **отворена врата, която никой не може да затвори**, защото ти имаш малко сила, и **пак си опазил Моето слово и не си се отрекъл от Моето Име**. 9 Ето, давам ти **от сатанинската синагога онези, които наричат себе си**

227 Откр. 19:7, 8

Завещанието

юдеи, но не са, а лъжат; ето, ще ги накарам да дойдат и да се поклонят пред твоите крака, и да познаят, че Аз те възлюбих. 10 Понеже си опазил словото на Моето търпение, и **Аз ще те опазя от часа на изпитанието**, което ще дойде върху цялата вселена, за да изпита земните жители. 11 (Ето), идвам скоро; дръж здраво това, което имаш, за да не ти отнеме никой венеца. Откр. 3:8-11

Подобно както на Израил, на християнската църква в края на пустинния ѝ период била дадена вратата Ахор за надежда.²²⁸ Господ Иисус отворил вратата на небесното светилище, която водела към Светая светих. Чрез вяра, верните на Бога можели да Го последват, за да участват в сватбата. Останалите, които отхвърлили истините за небесното светилище и съда, Божия закон, съботата и скорошното завръщане на Младоженеца са представени тук като лъжеюдеи.

Възлюбеният (Христос) на Жената в пустинята не я бил изоставил и, когато излиза от пустинята тя се опирала на Него:

Коя е тази, която **идва от пустинята, като се опира на любимия си**? Песен на песните 8:5

Бог не оставил тази жена без вярно потомство; и точно срещу това потомство змеят щял да насочи усилията си след пустинния период (след 1798 г.):

Тогава змеят се разгневи срещу жената и **отиде да воюва против останалите от нейното потомство**, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Иисус. И застана на морския пясък. Откр. 12:17

Потомството на жената, за което говори горният стих, са остатъкът призован от Бога да подготви народ, който да може да бъде приет в деня на сватбата. В този смисъл, те

228 Осия 2:14, 15

6. Младоженецът

съответстват на верните от периода Филадельфия – след периода Сардис. Отворената врата символизира влизането на Исус в Светая Светих на небесното светилище. На земята това отваряне се отразило чрез активизирането на християнските мисии и учредяването на много библейски дружества заедно с нарастването на интереса към Писанията, които благодарение на пресата на Гутенберг вече се печатали масово. Пророчествата на Даниил и Откровението били изследвани интензивно и с голям интерес. Верните разбрали, че Младоженецът ще се завърне скоро и започнали да прогласяват това по целия свят. Техните най-големи врагове се оказали протестантските им братя, на които не се нравила идеята за скорошното завръщане на Христос, понеже били свикнали със света и го обичали. В този период, тях Христос ги представя като лъжеюдеи.

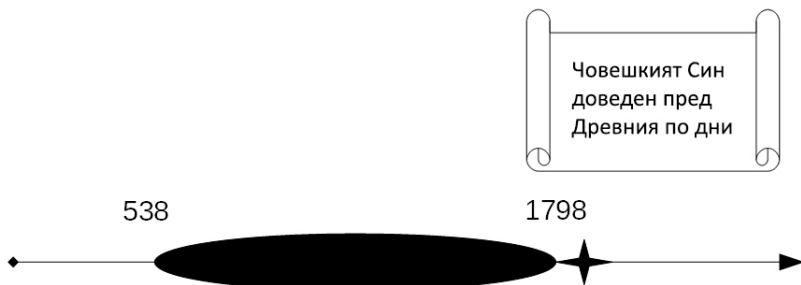
Сатана знаел от пророчествата, че приближавало времето за сватбата в небесното светилище и направил всичко възможно, за да отклони вниманието на вярващите от това изключително важно събитие. Но Бог не бил оставил нито едно от своите верни деца и щял да издигне високо знамето на Неговия Син, за да ги събере отново. Чрез потомството на жената, Бог щял да възстанови всички истини, които папството потъпкало. Истините за Божия закон, съботата и състоянието на мъртвите идвали директно от най-святото място на небесното светилище и служели за подготовката на невястата на Младоженеца.

Времето на Сватбата

Видяхме, че папството действало до 1798 г., когато папа Пий VI бил пленен от войските на генерал Бертие. В седмата глава на книгата Даниил, същият този период е представен като пророческото „време, времена и половин време“²²⁹. В края на това време на богохулното папско владичество, в небето се провежда нещо от изключителна важност:

229 Данаил 7:25

Завещанието

Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги... Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него. И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. Данаил 7:9-14

Тези текстове не ни казват точно кога, но някъде след 1260 години на папско господство, в небето се извършва церемония, в която се решава „владичеството, славата и царството“ да се дадат на Христос²³⁰. Той не случайно е представен тук като Човешкият Син, защото само в качеството си на такъв, Той е брат на вярващите и те са сънаследници с Него на това царство. По тази причина за същото събитие по-надолу в седма глава четем:

Но светиите на Всевишния ще получат царството и ще владеят царството до века и до вечни векове. ...А царството и владичеството, и величието на царствата под цялото небе ще се дадат на народа на светиите на Всевишния. Данаил 7:18, 27

230 Данаил 7:14

6. Младоженецът

Тази церемония е описана с още подробности в следващата глава на книгата Данаил, където събитието е представено като очистване на Небесното светилище. **Дотогава Христос е служил в първото помещение на Небесното светилище** (Светая), **но сега щял да влезе в неговата втора, най-вътрешна част** (Светая Светих). В първото помещение Свещеникът влизал всеки ден през цялата година за пренасяне на греховете от грешника, чрез жертвената кръв, върху светилището; а веднъж в годината, на десетия ден от седмия еврейски месец²³¹, той влизал в най-святото място за очистване на светилището и омилостивение за греховете на целия народ, извършени през цялата година²³².

Съдът, описан в седма глава на Данаил и **очистването на Небесното светилище** от осма глава, са **едно и също събитие**. То цели да изчисти небесните регистри от греховете на вярващите, за които те са се покаяли и Христос окончателно да получи юридическите права над Своето наследство. Данаил чува, че светилището ще започне да се очиства след 2300 денонощия (2300 реални години²³³), но още не знаел началната точка на този период²³⁴. След време, Гавраил му донася отговора, заедно с новината, че за етническият Израил е решено да има още 70 седмици (490 буквални години) благодатно време, като част от този 2300 годишен период. Тогава му изяснява, че началото на това трябва да се счита от „излизането на заповедта да се съгради отново Ерусалим“²³⁵. Последният от трите указа, които са издадени във връзка с възстановяването на Ерусалим, е този на Артаксеркс Лонгиман през 457 г. пр. Хр. Следователно, церемонията в небето е започнала през 1844 г. сл. Хр. - 2300 години по-късно. Отрязването на древния Израил се случило през 34 сл. Хр., 490 години след същата тази дата в 457 пр. Хр.,

231 Йом Кипур – ден на съд

232 Вж. Изход 25:9; Левит 23:27-32; Левит 16 гл.; Евр. 9:1-26

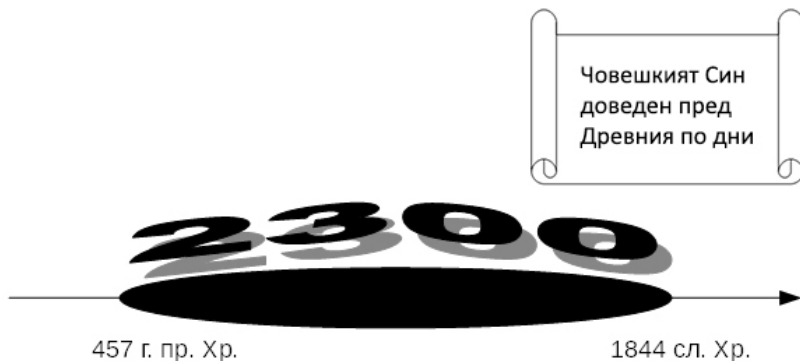
233 Езекиил 4:6

234 Данаил 8:14

235 Данаил 9:24, 25

Завещанието

с убиването на Стефан.

Това събитие е описано и в Откровението:

И като затръбни седмият ангел, станаха силни гласове на небесата, които казваха: **Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос**; и Той ще царува до вечни векове... Народите се разгневиха; но дойде Твоят гняв и **времето да се съдят мъртвите, и да дадеш наградата на слугите Си пророците и на светиите, и на ония, които се боят от Твоето име, малки и големи**, и да погубиш губителите на земята.
Откр. 11:15, 18

Помните ли земните царе, които воюват срещу Господ и Неговия Помазаник²³⁶ от Псалм 2? Да! Ето как Господ утвърждава властта на Своя Син върху заграбеното наследство! Какво означава обаче това събитие от гледна точка на сватбата? Когато Христос говорел на учениците Си за подготовката за Второто Му идване на земята, Той обяснил, какво трябва да правят вярващите тогава:

Кръстът ви да бъде препасан и **светилниците ви — запалени**; и самите вие **да приличате на хора, които чакат господаря си, когато се върне от сватба**, за

²³⁶ гр. Христос

6. Младоженецът

да му отворят незабавно, щом дойде и похлопа. Лука 12:35, 36

За да „чакат господаря си, когато се върне от сватба“, това означава, че Той преди това е отишъл на сватба. В действителност, **точно това се случва в небето след 1844 г.** Но за кого точно щял да се ожени Христос по време на съда в небето? Притчата за царската сватба, с която започнахме, ще ни помогне да разберем това:

Небесното царство прилича на цар, който направи сватба на сина си. Той разпрати слугите си да повикат поканените на сватбата; но те не искаха да дойдат. Пак изпрати други слуги, казвайки: Речете на поканените: Ето, приготвих обета си; юнците ми и угоените са заклани, и всичко е готово; дойдете на сватба. Но те занемариха поканата, и разотидоха се, един на своята нива, а друг на търговията си; а останалите хванаха слугите му и безсрамно ги оскъrbиха и убиха. И царят се разгневи, изпрати войските си и погуби ония убийци, и изгори града им. Тогава казва на слугите си: Сватбата е готова, а поканените не бяха достойни. Затова идете по кръстопътищата, и колкото намерите, поканете ги на сватба. И тъй, ония слуги излязоха по пътищата, събраха всички, колкото намериха, зли и добри; и сватбата се напълни с гости. А царят, като влезе да прегледа гостите, видя там един човек, който не бе облечен в сватбарска дреха. И каза му: Приятелю, ти как си влязъл тук без да имаш сватбарска дреха? А той мълчеше. Тогава царят рече на служителите: Вържете му нозете и ръцете, и хвърлете го във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби. Защото мнозина са поканени, а малцина избрани. Матей 22:2-14

Първите поканени на сватбата били етническият Израил. Бог избрал Авраам, направил го народ, извел ги от египетско

Завещанието

робство и сключил завет с тях на планината Синай; там им дал и закона Си - „думите на завета“²³⁷. Хилядолетие и половина, Той се грижил, за тях и очаквал плодовете на правдата, но вместо това те избивали пророците Му, а накрая убили и собствения Му Син. Тогава Бог прекъснал завета Си с етническият Израил и поканил езичниците да бъдат част от духовния Израил (онези от “кръстопътищата”) като им дал равностойно време да изявят превъзходствата на Неговото царство.

Когато сватбата се напълва с гости от цялата човешка история, между тях има и “добри и зли”. Как ще се разбере кой от тях отговаря действително на небесните стандарти и кой е само позьор? Точно за това е небесният съд, започнал през 1844 г. - съд за вярващите. Всичко това в притчата е представено като „царят влезе да прегледа гостите”. Когато Царят (Бог), влиза “да прегледа гостите”, се установява кои наистина са част от наследството на Сина Му, т. е. Негова чиста Невяста, покрита с Неговата правда. По време на съда, вярващите присъстват като „гости“ на сватбата (чрез вяра, а не физически), а не са самата жена на Христос. Това е така, защото съдът ще трябва да изясни кои са част от истинската Невяста на Агнето – небесният Ерусалим. До този момент тя все още не е била облякла сватбеното си облекло - „праведните дела на светиите“²³⁸.

В небесните регистри вярно се съхранява информацията за живота на всеки човек²³⁹. Ако срещу греховете му не се намери покаяние, те остават като свидетелство за неговото самоизключване от наследството на Сина. Не „призваните“ (гостите), а само „избраните“ ще станат част от невестата на Божия Син. Затова и певецът Асаф възкликва, вдъхновен от Божия Дух:

237 Изход 34:28

238 Откр. 19:8

239 Изход 32:32; Данаил 7:10; Откр. 20:12; Псалм 139:16; Матей 10:30; 12:36

6. Младоженецът

Стани, Боже, съди земята; защото Ти имаш наследство
всред всичките народи. Псалм 82:8

Когато съдът в небето приключи, Христос ще заяви:

Който е неправеден, нека си е вече неправеден; и
който е нечист, нека си е вече нечист; и праведният,
нека си е вече праведен; и светият, нека си е вече свет.
Откр 22:11, 12

В онзи момент, участва на хората ще е завинаги запечатана,
независимо, че нищо на земята не го показва. Тогава ще има
само две класи – тези, които са на страната на Невястата на
Христос и онези, които са от блудницата Вавилон. Във втората
част на поредицата ще разгледаме идентичността на Вавилон в
християнската епоха и как се е формирал.

Христос разказал една последна сватбена притча, в която
виждаме в какво се състои подготовката на онези, които чакат
завръщането на Младоженеца:

Тогава небесното царство ще се сравни с десет
девици, които взеха светилниците си и излязоха да
посрещнат младоженеца. А от тях пет бяха разумни
и пет – неразумни. Защото неразумните, като
взеха светилниците, не взеха масло със себе си. Но
разумните заедно със светилниците си взеха и масло
в съдовете си. И докато се бавеше младоженецът, се
додряма на всичките и заспаха. А посред нощ се
нададе вик: Ето, младоженецът идва! Излизайте да
го посрещнете! Тогава всички онези девички станаха и
пригответе светилниците си. А неразумните казаха на
разумните: Дайте ни от вашето масло, защото нашите
светилници угасват. А разумните в отговор казаха: Да
не би да не стигне и за нас, и за вас. По-добре идете
при продавачите и си купете. А когато те отидоха
да си купят, младоженецът пристигна; и готовите

Завещанието

влязоха с него на сватбата и вратата се затвори.

После дойдоха и другите девици и казаха: Господи! Господи! Отвори ни! А Той в отговор каза: Истина ви казвам: **не ви познавам**. И така, бдете! Защото не знаете нито деня, нито часа, в който Човешкият Син ще дойде. Матей 25:1-13

Очакващите девици не са невястата на Христос. Те представляват две категории вярващи, живеещи **по времето, когато Небесният съд приключва**. Едната категория – неразумните, нямат достатъчно от заветното благословение,²⁴⁰ за да устоят в последния час на човешката история. По тази причина те нямат светлината от Словото за това време („настоящата истина“), а разполагат само със светлина от миналата си опитност. Но тази светлина се оказва така недостатъчна за това време, че Христос не ги припознава за свои. За разлика от тях, разумните девици влизат на сватбеното празненство, защото чрез вяра те са следвали до последно Божия Син. Тази притча се е изпълнила в историческите събития около 1844 г., но тя има специфично приложение и за вярващите, живеещи точно преди завръщането на Младоженеца. Това приложение в самия край на човешката история ще бъде разгледано подробно във втората част на поредицата.

В заключение на тази глава можем да кажем само, че в самия край на Спасителния план, Невястата на Христос е представена като триумфираща и облечена напълно в атрибутите на Неговата праведност²⁴¹:

240 Духът на Сина, представен в притчата като масло

241 Говоря ясно: не смятам, че това ще обезсърчи един истински християнин; и не искам никой от вас да стигне до времето на скръбта без една добре основана надежда във вашия Изкупител. Уверете се че сте запознат с възможно най-лошия си случай. Уверете се дали имате наследство горе. Отнесете се честно към душата си. Помнете, че Иисус ще представи пред своя Баща една църква без петно или бръчка, или друго такова нещо. , *Духовни дарби, том 2 – с. 264, Параграф 1*

6. Младоженецът

И дойде при мене един от седемте ангели, които държаха седемте чаши, пълни със седемте последни язви, и проговори ми и рече: **Ела, ще ти покажа невестата, жената на Агнето.** И отведе ме чрез Духа на една голяма и висока планина, **и показа ми светия град, Ерусалим,** който слизаше от небето от Бога, и имаше божествена слава като светеше, както свети някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал. Градът имаше голяма и висока стена, с **дванадесет порти, и на портите дванадесет ангела, и надписани над портите имена, които са имената на дванадесетте племена на израилтяните...** И градската стена имаше **дванадесет основни камъка с дванадесет имена на тях, имената на дванадесетте апостоли на Агнето...** Измери и **стената му, която излезе сто и четиридесет и четири лакти; а това беше човешка мярка, употребена от ангела.** Откр. 21:9-14, 17

Наследството на Божия Син е едновременно и имуществено и от живи хора²⁴². Този Ерусалим е така конструиран, че да се помещават в него Божиите избрани, представени тук като 12-те израилеви племена и 12-те апостоли на Исус. Нека си спомним, че Откровението описва Божия народ на небесния Ерусалим, чрез 12 порти, 12 ангела, 12 имена, 12 основни камъка, 12 000 стадия и 144 лакти. Интересно е, че в единствената книга на Библията - Псалми, която съдържа повече от 100 глави, в 144-та глава в 12-я стих откриваме следните думи:

Нека синовете ни в младостта си бъдат като пораснали растения и **дъщерите ни** — **като крайъгълни колони,** **издялани като за дворец!** Псалм 144:12

Виждаме, че в новия Ерусалим се изпълнява обещанието на Христос:

Който победи, **ще го направя стълб в храма на Моя**

242 Като откупеното от Вооз

Бог и той няма вече да излезе вън; и ще напиша на него името на Моя Бог и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново Име. Откр. 3:12

Така двата аспекта на завещанието на Бога към Неговия Син – имуществен и жив, ще бъдат завинаги събрани заедно, за да излявят окончателно Невястата на Агнето.

Апелът в края на Псалма на Завещанието е апел към всички нас, които желаем да станем част от Невястата на Христос:

Целувайте Сина, за да се не разгневи, Та погинете в пътя; Защото скоро ще пламне Неговият гняв. **Блажени са всички, които се надяват на Него.** Псалм 2:12

Г 7. Завещанието и заветите

Когато стане въпрос за завет от Библията, повечето хора се сещат за Стария завет с евреите или Новия завет с християнската църква, или пък за завета с Авраам, или този от времето на Ной. Завещанието, за което пиша в тази книга, предхожда хронологически тези завети, а като решение между Бог и Неговия Син от вечността - представлява Завет на заветите. Затова нека да разсъждаваме малко за смисъла и връзката на тези завети със Завещанието (вечния завет).

Чрез Своя Син, Бог създал цялата вселена и всичко в нея.²⁴³ Всички сътворени същества са създадени непорочни и съвършени и затова те са в правилни отношения с техния Създател. Понеже Бог е любов, в съзвучие с характера Си, Той е пожелал Неговите интелигентни създания (ангели и обитатели на други планети) да притежават свободна воля. Дал им е разум, за да могат да преценяват дали принципите на Неговото царство (Божият закон) действително са законите, които гарантират благополучието на всемира. Дал им е правото да изберат дори пътя, който е в противоречие с тези принципи и води към самоунищожение, тъй като отхвърля святите отношения с Източника на живота.²⁴⁴ Това Библията нарича грях, а по отношение на мистериозното му възникване, тя говори за „тайната на беззаконието“.²⁴⁵

Отношенията между Бог и Сина Му предоставят **универсален морален образец на отношенията за всички обитатели на вселената. Тези отношения са представени и в писмен вид във вечния закон на Бога**²⁴⁶. Когато Луцифер започнал да подхранва завист към Божия Син, поради правото Му да

243 Евр. 1:1, 2

244 Йоан 12:48

245 1 Йоан 3:14

246 Откр. 11:19

Завещанието

участва в съветите на Бога, той бил на път да престъпи вечния завет. Предупреден от Божия страна за фаталността на това решение, той, въпреки това, решил твърдо да следва своя път. Когато започнал да привлича на своя страна Божиите ангели, пред тях стояла същата дилема. Верните ангели ги убеждавали в несъстоятелността на позицията им, но под влиянието на Луцифер, който им внушавал, че са отишли твърде далеч, те също взели своето решение, с което престъпили святия завет; нарушили всемирния закон на Бога²⁴⁷.

Когато Сатана и ангелите му се затвърдили окончателно в пътя на бунта, се наложило да бъдат изгонени от присъствието на Бог и Христос и верните на тях ангели. Библията не ни казва точно колко време е минало от този момент до сътворяването на човека по Божия образ, но вероятно, не много дълго след това, Луцифер успял да подлъже представителите на човечеството към непослушание към Бога и следователно към липса на вяра. Завистта към Сина насочила вниманието му към това ново творение, за което изрично се казва, че са създадени по образа на Бог и Неговия Син²⁴⁸. Адам и Ева показали недоверие към ясното изявление на Бога, че ако ядат от плода на дървото за познаване на доброто и злото, непременно ще умрат. Тяхното непослушание, подобно на това на Луцифер и ангелите му, представлява престъпване на вечния завет.²⁴⁹ Постъпката на Адам била съзнателна и дори коварна, но за разлика от Сатана и демоните, за човечеството все пак имало шанс, тъй като те не съгрешили дръзко като същества, пребиваващи директно в присъствието на Бог и Неговия Син и познаващи толкова отблизо Тяхното справедливо управление и Техния милостив характер.²⁵⁰ Както установихме, вечният завет предвиждал

247 Откр. 12:7-9 – думата воюваха използвана в този текст - πολέμῳ - подсказва по-скоро битка на идеите, полемика, а не толкова физическа война

248 Битие 1:26, 27

249 Осия 6:7

250 Матей 25:41; Но дори и като грешник, човек се намираше.

7. Завещанието и заветите

Гарант за падналата раса, в случай че бъде победена от сатанинските измами.²⁵¹

в съвсем различно положение от това на Сатана. Луцифер бе съгрешил на небето в светлината на Божията слава. **Божията любов му бе разкрита така, както на никое друго същество.** И при положение, че познаваше Божия характер и Божията доброта, Сатана последва собствената си егоистична, независима воля. Този избор бе окончателен. Нищо друго повече не можеше да направи Бог, за да го спаси. А човекът бе измамен. Умът му бе заслепен от сатанинските софизми. Той не познаваше височината и дълбочината на Божията любов. Опознаеше ли я, за него имаше надежда. Чрез наблюдаване на Божия характер той можеше да бъде привлечен обратно при Бога. , *Копнежът на вековете* Гл. 79 „Свърши се!“ - *Параграф 18*

251 Псалм 2:8 срв. Кол. 1:12-14

Не само при идването на Спасителя, но и през всички векове след грехопадението и обещанието за изкупление “Бог в Христа примиряваше света със Себе Си” (2 Кор. 5:19). Христос бе основата и центърът на жертвената система както в патриархалната, така и в еврейската ера. След греха на нашите първи родители между Бога и човека не е имало пряко общуване. Отец е предал света в ръцете на Христос, Който чрез Своето ходатайствено дело да изкупи човека и да защити авторитета и светостта на Божия закон. Всяко общуване между Небето и падналата раса е ставало чрез Христос. **Божият Син бе, който даде на първите ни родители обещанието за изкуплението. Той бе, Който се разкриваше на патриарсите. Адам, Ной, Авраам, Исаак, Яков, Мойсей разбираха евангелието. Те очакваха спасение чрез Заместника и Гаранта на човека.** Тези святи мъже от миналото общуваха със Спасителя, Който трябваше да дойде на този свят в човешка плът; а някои от тях и говореха с Христос и с небесните ангели лице с лице.

Христос не бе само Водител на евреите в пустинята - **Ангелът, в Когото бе името на Йехова** и Който, забулен от облачния стълб, вървеше пред множеството - но и Този, Който даде закона на Израил. Сред страшната слава на Синай Христос обяви в присъствието на народа **десетте заповеди на закона на Своя Отец.** Той бе, Който даде на Мойсей закона, издълбан на каменните плочи. , *Патриарси и пророци* Гл. 32 *Законът и заветите - Параграф 10, 11*

Завещанието

Завет с Агам и Ева²⁵²

Грехопадението представлява, от една страна, деградация на човешкото естество, а от друга, влошаване на отношенията с Бога и между самите членове на човечеството.²⁵³ Адам и Ева вече не можели да изпитват радост в святото присъствие на техния Създател. Точно тук Вечната Любов дала обещанието на (1) **първия завет** след грехопадението на човечеството, който по смисъла на думата цели да съедини отново тези разделени части/страни²⁵⁴:

Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата. Битие 3:15

Бог обещава, че от потомството на жената ще дойде Спасител – Неговият Син, който ще победи Сатана и силата на греха.²⁵⁵ Враждата, поставена по свръхестествен начин от Бога, ще се изразява и в омраза на Христовите последователи към това, което върши Сатана.

Завет с Ной²⁵⁶

252 Заветът на благодатта бе сключен с човека за първи път в Едем, когато след грехопадането се даде Божествено обещание, че семето на жената ще смаже главата на змията. Този завет предлагаше прощение и подпомагаща Божия благодат за бъдещо послушание чрез вяра в Христос. Той също така обещаваше и вечен живот при условие на вяроност спрямо Божия закон. Така патриарсите получаваша надеждата за спасение. *Пак там – Параграф 25*

253 Битие 3:7, 8, 12

254 Еврейската дума за завет има смисъл на обединение на части.

255 Гал. 4:4, 5

256 Дъгата беше поставена около трона като белег на завета между Отец и Сина. “Правда и съд са седалище на трона Ти: милост и истина са пред лицето Ти,” защото “милост и истина се срещнаха; правда и мир се целунаха.” След потопа, дъгата в облака беше само бледо отражение, за да напомня постоянно в

7. Завещанието и заветите

В продължение на повече от 1600 години, вярващите в обещанието очаквали неговото изпълнение. Бог им дал и жертвена система, която да поддържа вярата в Божието Агне, което щяло да понесе греховете на целия свят²⁵⁷. По времето на Ной, резултатите от нарушаването на завета станали повсеместни и крайни и затова Бог с голяма мъка оставил тази цивилизация да бъде потопена от собственото си нечестие.²⁵⁸ Когато земята най-накрая изсъхнала, Ной излязъл от ковчегата и принесъл благодарствена жертва, **а Бог отново изявил Своя (2) завет на милост:**

Ето, Аз поставям завета Си с вас и с потомството ви след вас, и с всичко живо, което е с вас — птиците, добитъка и всичките земни животни, които са с вас — с всяко земно животно от всичко, което е излязло от ковчегата..., че няма вече да се изстреби всяка плът от водите на потопа и няма вече да настане потоп да опустоши земята. И Бог каза: Ето знакът на завета, който Аз поставям до вечни поколения между Мен и вас, и всяко живо същество, което е с вас: **поставям дъгата Си в облака, и тя ще бъде знак на завета между Мен и земята.** Битие 9:8-13

Дъга окръжава и трона на Всевишния в небето и символизира Неговата милост²⁵⁹. От потопа до края на времето, всеки път, когато дъгата се появи в облаците, човечеството има неизменното уверение на небесния Баща, че справедливостта Му е примесена с вечна милост и любов. Това е пак отражение на вечния завет между Бог и Сина Му.

небето **за Вечния завет**, направен за спасението на човека преди основаването на света. *Хаскъл, Стивън, Историята на пророка от Патмос (1905 г.) - с. 95*

257 Битие 4:4, 26 срв. Йоан 1:29

258 За начинът по който предпотопната цивилизация се е заличила ще говорим в следващите части на поредицата.

259 Откр. 14:3; Езекиил 1:28 срв. Псалм 89:14

Завещанието

Завет с Авраам²⁶⁰

Обещанието, дадено на Адам, е подновено и конкретизирано при Авраам. Бог му обещава, че чрез него, като народ, ще се „благословят“ всички народи по земята:

И Господ каза на Аврам: Излез от земята си, от рода си и от бащиния си дом, и иди в земята, която ще ти покажа! **Ще те направя голям народ и ще те благословя**, и ще възвелича името ти, и **ще бъдеш за благословение**. **Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.** Битие 12:1-3

По-късно Бог обещава многобройно потомство на Авраам и той с доверие приема това. На основата на тази вяра, Бог смята Авраам за праведен:

Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: **Така многобройно ще бъде твоето потомство!** **И Аврам повярва в Господ, и Той му го счете за**

260 ...*Заветът на благодатта бе сключен с човека за първи път в Едем, когато след грехопадането се даде Божествено обещание, че семето на жената ще смаже главата на змията...*

Същият този завет бе подновен с Авраам в обещанието: “В твоето потомство ще се благословят всичките народи на земята...” (Бит. 22:18). **Обещанието сочеше към Христос. Така го разбираше и Авраам** (виж Галатяни 3:8, 16) и се уповаваше на Христос за прощението на греховете. Точно тази вяра му се счете за праведност. **Заветът с Авраам също поддържаше и защитаваше авторитета на Божия закон.** Бог се яви на Авраам и каза: “Аз съм всемогъщият; ходи пред Мене и бъди непорочен” (Битие 17:1). **Свидетелството на Бога за Неговия верен служител бе: “Авраам послуша гласа Ми и опази заръчването Ми, заповедите Ми, повеленията Ми и законите Ми.”** И Господ му заяви: “И ще утвърдя завета Си между Мене и тебе и потомците ти след тебе през всичките им поколения **за вечен завет**, че ще бъда Бог на тебе и на потомството ти след тебе” (Битие 26:5, 17:7). , *Патриарси и пророци Гл. 32 Законът и заветите - Параграф 25-26*

7. Завещанието и заветите

правда. Битие 15:5, 6

При церемонията на (3) завета с Авраам, Бог дава още някои съществени подробности за развитието на Неговия план:

После му каза: Аз съм Господ, Който те изведох от Ур Халдейски, за да ти дам да наследяш тази земя... А около залеза на слънцето дълбок сън нападна Аврам, и ето, ужас, дълбок мрак го обзе. Тогава Господ каза на Аврам: Със сигурност знай, че **твоего потомство ще бъде чуждо в чужда земя и ще им бъдат роби; и те ще ги угнетяват четиристотин години. Но Аз ще съдя и народа, на когото ще робуват, и след това ще излязат с голям имот.** А ти ще отидеш при бащите си в мир, ще бъдеш погребан в честита старост... А когато слънцето залезе и настана дълбок мрак, ето, **димяща пещ и огнен пламък, който премина между тези части на разсечените животни. И в този ден Господ направи завет с Аврам,** като каза: На твоето потомство дадох тази земя, от египетската река до голямата река, реката Ефрат... Битие 15:7-18

Завет с Израил²⁶¹

261 **Друг договор - наречен в Писанието “старият” завет - бе сключен между Бога и Израил на Синай и тогава бе приложен чрез кръвта на една жертва. Авраамовият завет бе потвърден с кръвта на Христос и бе наречен “вторият” или “новият” завет,** защото кръвта, чрез която бе запечатан, трябваше да се пролее след кръвта на първия завет. Че **Новият завет бе валиден в дните на Авраам,** е очевидно от факта, че тогава той бе определен както чрез обещания, така и чрез клетва на Бога - “две неизменими неща, в които не е възможно за Бога да лъже” (Евреи 6:18, Изход 24:7).

Но ако Авраамовият завет съдържахше обещанието за изкуплението, тогава защо бе нужно да се прави друг завет на Синай - в робството си хората до голяма степен бяха загубили познанието за Бога и за принципите на Авраамовия завет. При избавлението от Египет Бог поиска да им разкрие Своята мощ и милост, за да Го заобичат и да Му се доверят. Той ги доведе при

Завещанието

Обвитото в мрак бъдеще на Авраамовото потомство и страданието на избрания народ, били прояснени от Божиите обещания на надежда. Явно, еврейският народ щял да бъде почти напълно погълнат от тъмнината на езичеството, но в подходящото време Бог щял да дойде при тях като Освободител и Възстановител. Отстъплението в Египет довело народа до такова отчуждение от техния Бог и истинската вяра

Червеното море - където, подгонени от египтяните, бягството им изглеждало невъзможно - за да могат да осъзнаят своята пълна безпомощност, своята нужда от Божествена помощ; и тогава издейства тяхното избавление. По този начин те бяха изпълнени с любов и благодарност към Бога и с доверие в Неговата сила да им помага. Той ги бе привързал към Себе Си като техен избавител от временното робство.

Но в умовете им трябваше да се запечата една много голяма истина. Живеещи сред идолопоклонство и поквара, те нямаха истинско понятие за светостта на Бога и за извънредно голямата греховност на собствените си сърца, за своята съвършена неспособност да отдават послушание на Божия закон и за нуждата си от Спасител. Всичко това те трябваше да научат.

Бог ги доведе при Синай; изяви силата Си; даде им закона Си с обещанието за големи благословения при условие на послушание: "...ако наистина ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, то... ще Ми бъдете царство свещеници и свят народ" (Изход 19:5, 6). Людете не осъзнаваха греховността на собствените си сърца и че без Христос е невъзможно да пазят Божия закон; затова с радост влязоха в завет с Бога. Чувствайки, че са в състояние да установят своя собствена правда, те заявиха: "Всичко, каквото е казал Господ, ще вършим и ще бъдем послушни" (Изход 24:7). Бяха свидетели на страшното величие, с което бе провъзгласен Божият закон, и бяха треперили от страх пред планината; но само няколко седмици изминаха и нарушиха завета си с Бога, и се поклониха на направен образ. Те не можеха да се надяват на Божията благодат чрез един завет, който бяха нарушили. И сега, виждайки своята греховност и нужда от прощение, бяха доведени до там, че да почувстват нуждата си от Спасителя, разкрит в Авраамовия завет и представен сянкovo в жертвоприношенията. Сега чрез вяра и любов те бяха привързани към Бога като към техен избавител от робството на греха. Сега бяха подготвени да оценят благословенията на новия завет. *Пак там - Параграф 27-30*

7. Завещанието и заветите

на техните духовни бащи, че се наложило Той отново да им разкрива принципите на Своето царство и **отново да сключва (4) завет с тях** на планината Синай. Заветът сключен между Бог и израилтяните на Синай, **имал задачата да възстанови** народа в тези отношения с Бога, които са описани с изречението „И Авраам повярва в Господа, и Той Му го вмени за правда²⁶²“. Причината за робството в Египет била повсеместното неверие на Авраамовото потомство в обещанията на завета. В Египет това неверие се проявило в постепенно изоставяне на вечните принципи на Божия завет, а след освобождението им то се проявило и под формата на самоувереност и себеупование²⁶³. И двете прояви на неверието се основават на сатанинската лъжа. Веднъж, Сатана твърди, че няма нужда от вечните принципи, а после настоява, че притежаваме достатъчно сили и познание, за да можем сами да живеем според тях²⁶⁴. И така, заветът на Синай не е нещо друго, освен план на Бога за възстановяване на Израил съобразно завета с техните бащи²⁶⁵.

Завет с Аарон

По силата на този завет **(5)** е и свещенството на Аарон и синовете му като образ на Небесния Свещеник Христос:

Всички възвишаеми приноси от светите неща, които израилевите синове принасят на Господа, давам на теб, на синовете ти и на дъщерите ти с теб като вечна наредба. Това е **вечен завет** със сол пред Господа за теб и за потомството ти с теб. Числа 18:19

Още преди да съществува етническият Израил, наследството на Сина е било събирано измежду всички, които търсели Бога.

262 Битие 15:6; Второзаконие 30:10-14 срв. Римляни 10:5-9

263 Изход 19:7, 8

264 Битие 3:4, 5

265 Изход 3:15

Завещанието

Принасянето на жертвите през времето от грехопадението до потопа, трябвало да напомня на всички търсачи на истината за цената, която Бог щял да плати, за да осигури Гарант за наследството на Завещанието към Сина Си. Посредством жертвите, на истинските поклонници се напомняло обещанието, дадено още в Едем, че Този Гарант щял да бъде самият Син на Бога.

Етническият Израил е избран от Бога не само за спасение (защото Бог иска да спаси всички, а не само Израил²⁶⁶), но и за мисия. Подобно, както първородният син в семейството има мисията да благослови останалите членове на това семейство.

Цялата история на етническият Израил показва като цяло една устойчивост на тяхното неверие. Това е причината Бог да допусне десетте израилеви племена да бъдат разпръснати по целия свят от Асирия (722 г. пр. Хр.) и южното царство да отидат във вавилонски плен (606 г.). След плена (539 г.) Бог им помага да възстановят нацията си и им дава една последна възможност в рамките на период от 490 години да бъдат за благословение на себе си и на останалите народи.²⁶⁷ Когато юдеите отхвърлят и самия Наследник на Завещанието, дошъл на земята като един от тях, и избиват последователите Му, това бележи финала в историята на етническият Израил като избран народ²⁶⁸.

За най-голямо съжаление, Израил отстъпил от Бога и по този начин пропуснал възможността да стане благословение за останалите народи, според закона на първородството. Божията цел била - с течение на времето целият свят да станат един духовен Израил, запленил от превъзходните принципи на Неговото царство²⁶⁹. Обещанията, дадени на

266 1 Петр. 3:9

267 Данаил 9:24 – този период започва от 457 г. пр. Хр. указа на Аргаксеркс за съграждането на Ерусалим

268 Матей 23:37-39; Деян 7 гл.

269 Второзаконие 4:5-8

7. Завещанието и заветите

Авраам, не ограничавали благословенията само за етническият Израил, но колкото повече отстъпвали, толкова повече те се заблуждавали, че заветните благословения били запазени само за тях²⁷⁰. Имало отделни случаи, при които Бог все пак успявал да се прослави мощно, чрез този народ, но падението било преобладаваща тенденция²⁷¹. Така целта на Сатана да дисквалифицира етническият Израил от най-възвишената му мисия и да лиши народите по земята от благословенията на Завещанието, изглежда почти била постигната.

Планът на Бога с Авраам обаче бил глобален, защото обещанията към него обхващали „всички народи“, затова и заветът с него е „вечен завет“²⁷². За да се запази силата на благословието, Авраам предавал на потомството си принципите на заветните отношения – Божиите заповеди²⁷³. Но потомството на Авраам не трябвало да смята, че със свои сили би могло да спази тези принципи. Жертвената система била следвана от Авраам, както и от истинските поклонници преди него. Повече от 400 години по-късно тя била представена и на Израил, чрез службата в светилището. Нейната цел била постоянно да издига пред вниманието на поклонниците нуждата от правдата на Божия Агнец, като единствена възможност за съобразяване с принципите на Божието царство. Когато Авраам показал своята готовност да се довери на Божиите обещанията и да принесе в жертва дори сина на обещанието, Бог направил следното изявление:

В Себе Си се заклевам, заявява Господ, че понеже направи това нещо и **не задържа сина си, единствения си син, ще те благословя премного и ще умножа и преумножа** потомството ти като небесните звезди и като пясъка на морския бряг, и потомството ти **ще завладее**

270 Матей 8:11-12

271 Изход 7:5; Исус Навиев 2:11; 3 Царе 10:6, 7

272 Битие 28:14

273 Битие 18:19

Завещанието

портата на враговете си. В твоето потомство **ще се благославят всичките народи на земята,** защото си послушал гласа Ми. Битие 22:16-18

„Единственият син“ на Авраам е образ на Единородния Син на Бога на Завещанието/вечния завет:

С вяра Авраам, когато беше изпитван, принесе Исаак в жертва – онзи, който беше получил обещанията, принесе **единородния си син**; онзи, за когото беше казано: По Исаак ще се нарече твоето потомство“; **като разсъди, че Бог може да възкресява и от мъртвите, откъдето, като символ на възкресението, го и получи обратно.** Евр. 11:17-19

Всъщност, обещаният потомък на вечния завет с Авраам е самият Христос, защото само „във Възлюбения“²⁷⁴ могат да се изпълнят превъзходните обещания, дадени на Авраам:

А обещанията се изрекоха на Авраам и на **неговия потомък.** Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: **„и на твоя потомък“, който е Христос.** Гал. 3:16

Да! Авраам е имал и друг потомък (Исмаил), когато Бог му казва да внесе „единствения си син“.²⁷⁵ Но той има само ЕДИН ЕДИНСТВЕН СИН НА ОБЕЩАНИЕТО НА ВЕЧНИЯ ЗАВЕТ. Исаак показва пред цялата вселена, че приема обещанията на вечния завет, съгласявайки се да бъде жертван. Тъкмо затова Бог казва на Аврам, че „по Исаак ще се именува твоето потомство“²⁷⁶. Тогава кои са истинските потомци на Авраам според вечния завет?

Тогава знайте, че **тези, които са от вяра,** те са Авраамови

274 Еф. 1:6

275 Битие 22:2

276 Битие 21:12

7. Завещанието и заветите

синове. И Писанието, като предвидя, че **Бог щеше да оправдае езичниците чрез вяра**, предварително изяви благовестието на Авраам, казвайки: „**В теб ще се благославят всичките народи.**“ Така че тези, **които са от вяра, се благославят заедно с вярващия Авраам.** Гал. 3:7-9

Защото е писано, че Авраам имаше **двама сина – един от слугинята и един от свободната**; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото **тези жени представляват два завета** – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; а горният Ерусалим е свободен, който е майка на всички нас... Но ние, братя, сме като Исаак, деца по обещание. Гал. 4:22-28

Духовният Израил е представен като наследството на Бога:

Спомни си древните дни, замисли се за годините на много поколения. Попитай баща си и той ще ти извести, старейшините си и те ще ти кажат. Когато Всевишният даваше на народите наследството им, когато раздели човешките синове, постави границите на народите според броя на израилевите синове. Защото **делът на Господа е Неговият народ, Яков е мярката на Неговото наследство.** Той го намери в пустинна земя и в пустошта, във воя на пустинята. Обгради го, настави го, пази го като зеницата на окоето Си. Както орел разбутва гнездото си и кръжи над малките си, разпростира крилата си и ги вдига, носи ги на крилата си; така Господ сам го води и **нямаше с него чужд бог.** Второзаконие 32:7-12

Завещанието

Кои са хората, които влизат в това наследство, наречено Яков?
Отговор намираме в книгата Псалми:

Това е поколението на **онези, които Го търсят, които търсят лицето Ти, те са Яков.** (Села.) Псалм 24:6

Павел, апостолът на Христос, говори и за двете крайности в разбиране ролята на закона и вярата: отхвърляне на вечните принципи и опита те да бъдат спазвани с човешки сили²⁷⁷. Самият Авраам се поддаде на изкушението да се опитва да изпълни обещанията на Бога към него със свои сили. Той не само, че послушал Сара и се опитал да се сдобие сам със син на обещанието, но и в продължение на цели 13 години живял с вярата, че Исмаил е обещаният²⁷⁸.

Завет с Давид

(6) **Заветът на Бог с Давид** е „близък“ на този с Авраам, защото и в двата са представени характеристиките на истинските отношения на Завещанието между вечния Баща и Неговия Син. Бог обещал на Давид:

Аз ще издигна **потомъка ти след теб, който ще излезе от тялото ти**²⁷⁹, **и ще утвърдя царството му. Той ще построи дом за Името Ми** и Аз ще утвърдя **престола на царството му до века. Аз ще му бъда Отец и той ще Ми бъде син.** 2 Царе 7:12-14

Давид има много синове, но само един на Божието обещание²⁸⁰. Соломон щял да унаследи царството на своя баща и да построи

277 Римляни 3:31 срв. Гал. 3:10

278 Битие 17:15-18

279 **Този израз се среща само на още едно място в Писанието** (Бит. 15:4) и е приложен за наследника по обещание на Авраам

280 1 Лет. 29:1

7. Завещанието и заветите

Божия дом. В посланието към евреите това обещание е отнесено към Божия Син:

Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез **Сина, Когото постави Наследник на всичко**, чрез Когото също направи световете, **Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество** и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши чрез Себе Си очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото **Името, което е наследил**, е по-горно от тяхното. Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих“; и пак: „**Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син**“?²⁸¹
Евр. 1:1-5

По този начин заветът с Давид представя царския и свещеническият аспект на Завещанието от Бог към Сина Му.²⁸² А храмът, който Иисус строи по плановете на Своя Баща е от живи камъни²⁸³.

Нов завет²⁸⁴

281 2 Царе 7:14; 1 Лет. 17:13; 22:10; 28:6

282 Помните ли трите титли на Завещанието: пророк, свещеник и цар? (Вж. Второзаконие 18:15; Захария 6:13) Въпреки че при Авраам присъстват и трите, Бог го нарича пророк (Битие 20:7). Въпреки че е загатната при Соломон, свещеническата титла на Божия Син е по образа/чина на Мелхиседек.

283 1 Петр. 2:5

284 ***Макар този завет да бе направен с Адам и подновен с Авраам, той не можеше да бъде утвърден до смъртта на Христос. Заветът съществуваше чрез Божието обещание, от времето, когато се даде първото обещание за изкупление; приемаше се чрез вярa; но откакто бе установен чрез Христос, бе наречен***

Завещанието

(7) „Новият завет“ е окончателно възстановяване на превъзходните обещания на Завещанието, така както те ще се приложат за сънаследниците²⁸⁵. Той е сключен между Наследника на Завещанието и всички Негови сънаследници от цялата история на човечеството. По това време Той – Човешкият Син е на нашата планета и „облечен“ с естеството на бъдещите сънаследници; и е само на няколко часа преди подписването на Завещанието със собствената Си кръв:

И когато ядяха, Исус взе хляб и като благослови, разчупи, даде им и каза: Вземете, яжте; това е Моето тяло. Взе и чашата, благодари и им даде; и те всички

нов завет. Божият закон бе основата на този завет, който бе просто ред за довеждането на хората в хармония с Божествената воля, поставяйки ги там, където те биха могли да бъдат послушни на Божия закон.

Условията на “стария” завет бяха “слушай и живеи”: “... ако човек прави това, ще живее” (Езекиил 20:11, Левит 18:5), но “проклет, който не потвърждава думите на тоя закон, като ги изпълнява” (Втор. 27:26). “Новият завет” бе установен на “подобри обещания” - обещанието за прощението на греховете и за Божията благодат, която подновява сърцето и го довежда в хармония с принципите на Божия закон. “Но ето завета, който ще направя с израилевия дом след ония дни, казва Господ: ще положа закона Си във вътрешностите им и ще го напиша в сърцата им... ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече” (Еремия 31:33, 34).

Същият закон, който бе издълбан на каменните плочи, бива записан от Святия Дух на плочите на сърцето. **Вместо да тръгнем да установяваме своя собствена правда, ние приемаме Христовата правда.** Неговата кръв изкупва нашите грехове. Неговото послушание бива прието за нас. Тогава подновеното от Святия Дух сърце ще принася “плодовете на духа”. Чрез благодатта на Христос ние ще живеем в послушание на Божия закон, написан в сърцата ни. Имайки Христовия дух, ние ще ходим така, както Той е ходил. Чрез пророка той заявява за Себе Си: “Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля. Да! Законът ти е дълбоко в сърцето Ми” (Пс. 40:8). А когато беше между човеците, Той каза: “Не Ме е оставил Отец самичък, защото Аз правя всякога онова, което е Нему угодно” (Йоан 8:29 – ЦП). , *Патриарси и пророци Гл. 32 Законът и заветите - Параграф 27, 31, 32*

7. Завещанието и заветите

пиха от нея. И им каза: **Това е Моята кръв на новия завет**, която се пролива за мнозина. Марко 14:22-24

Този завет бил предсказан преди повече от 500 години по време на вавилонския плен на етническият Израил:

Ето, идват дни, заявява Господ, когато **ще склуча с Израилевия дом и с Юдовия дом нов завет**. Не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя, защото те престъпиха завета Ми, въпреки че аз им бях Господар, заявява Господ. Но ето заветът, който ще склуча с Израилевия дом след онези дни, заявява Господ, **ще положи закона Си във вътрешностите им и ще го напиша на сърцата им; и ще им бъде Бог и те ще Ми бъдат народ**. И няма вече да учат всеки ближния си и всеки брат си и да казват: Познайте Господа! — защото те всички ще Ме познават, от най-малкия от тях до най-големия от тях, заявява Господ. Защото ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече. Еремия 31:31-34

За разликата между т. нар. „стар“ и „нов“ завет, пише авторът на посланието към Евреите:

Но служението, което Христос е получил, е **толкова по-превъзходно, колкото и заветът, на който Той е Посредник, е по-добър, тъй като е узаконен въз основа на по-добри обещания**. Евреи 8:6

Вечният завет²⁸⁶

286 **Божнето дело е същото във всички времена, макар да има различни степени на развитие и различни изявления на Божията сила за посрещане на човешките нужди в различните векове**. Започвайки с първото евангелско обещание и минавайки през патриаршалната и еврейската ера, а дори и до днес, ние виждаме постепенно разкриване на Божиите намерения в плана

Завещанието

Всички завети на земята са само конкретни приложения на Завещанието към сънаследниците, приспособени според изискванията за определено време и способността на хората да приемат с вяра обещанията на Нашия благодатен Небесен Баща:

А Бог на мира, Който чрез кръвта на **вечния завет** възведе от мъртвите великия Пастир на овцете – нашия Господ Иисус – нека ви усъвършенства във всяко добро нещо, за да вършите Неговата воля, като изработва във вас това, което е угодно пред Него, чрез Иисус Христос, на Когото да бъде слава за вечни векове. Амин. Евр. 13:20, 21

на изкуплението. Спасителят, символизиран в обредите и в церемониите на еврейския закон, е съвсем същият, открит и в евангелието. Облаците, които обвиваха Божествения Му образ, са се премахнали; мъглите и сенките са изчезнали; и Иисус, Изкупителят на света, стои открит. Този, Който прогласи закона от Синай и връчи на Мойсей заповедите на обредния закон, е същият, Който изговори проповедта на планината. Великите принципи на любовта към Бога, които Бог изложи като основа на закона и пророците, са само едно повторение на онова, което бе говорил чрез Мойсей на еврейския народ: “Слушай Израилю, Йехова, нашият Бог, е един Господ; и да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила” “...да обичаш ближния си както себе си” (Втор. 6:4, 5; Левит 19:18). **Учителят е един и в двата завета. Божиите изисквания са едни и същи. Принципите на Божието управление са едни и същи. Защото всички произлизаме от Онзи, “у когото няма изменение или сянка от промяна”** (Яков 1:17). *Пак там - Параграф 34*

*Един е Вечният Завет -
каква любов и благодат.
Не го дели "преди и след",
той вечен е за наша радост!*

*Ще го откриеш там в Едем,
където беше обещан Потомък,
и в кожените дрехи от овен,
напомнящ жертвения глас тъй громък.*

*Ще го намериш в Ноевите дни
във цветната палитра на дъгата
и стигнат ли до тебе облачните дни
ще знаеш, че Иисус е твоят цвят във сивотата!*

*И в дните на Авраам,
когато той на две животните разреже,
премина между тях божествен плам -
Авраам и Бог - приятели в завета вечен.*

*Изминаха годините стотици,
Израил пъшка под хомота;
изведе ги Мойсей, чрез Пасха,
и на Синай им връчи правилата на живота.*

*А щом дойде Синът Емануил,
разчупи хляб и даде им в онази стая
и каза "Яжте, пийте, Бог е наредил,
заветът Му със вас ще е до края"!*

***Но смисълът на всичките завети
би бил като дърво без корен,
ако не чуем с вяра вечните обети
на Бог Отец към Неговия Син покорен!***

Завещанието

Завещанието, което Бог е направил на Своя Син, разкрива истинското естество на греха, същината на Великата борба между Христос и Сатана и прочиства пътя на вярата на сънаследниците към Божиите заветни обещания. Всеки вярващ в Сина е сънаследник на Завещанието, което във Възлюбения ни облагодетелства с „всичко необходимо за живота и благочестието“. Процесът на нашето осиновяване от Бога е необходим точно, за да можем да имаме дял в това вечно наследство.

Във време на най-голямо объркване по отношение на идентичността, свещеният договор, сключен между Бог и Неговия Син, ни представя ясно истината за това как е започнало всичко, кои сме ние и какво се очаква от нас.

На добър път в търсене на съкровищата на вечното наследство!

